

บันทึก

เรื่องกาก็เป็นเรื่องซาคคโบราณ ที่กวีมักกล่าวถึงในที่ต่างๆ อยู่เสมอ และชาวบ้านรู้เรื่องกันแพร่หลาย เมื่อจะว่าใครหลายใจ ก็มักจะเปรียบว่าเหมือนนางกาก็ นักกวีได้นำมาแต่งเป็นบท ร้อยกรอง มีหลายสำนวนด้วยกัน เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้แต่งเป็นคำกลอน แต่แต่งถึงเพียงนางกาก็ถูกลอยแพ ต่อจากนั้น นายโชติ มณีรัตน์ แต่งต่อ นอกจากนี้ก็มีสำนวนของสุนทรภู่ที่แต่งเป็นกาพย์เห่กล่อมอีกสำนวนหนึ่ง แต่งเป็นคำฉันท์ สำนวนเก่าไม่ทราบว่ามีใครแต่ง สำนวนสุดท้ายแต่งเป็นกลอนฉีกนางคำรา ณ เมืองใต้ ไหวหารกระฉับกระฉ่างถึงใจคีนัก

กากี

ตลอดคืนแค้นแค้นพาราณสีนั้น ถ้าจะคัดสาวงามเพื่อจะเป็นนางสาวพาราณสีกันแล้ว ก็เห็นจะไม่มีใครกล้ามาประชันโฉมกับกากีเป็นแน่ เพราะนางมิได้มีแต่รูปอันงามลอลอตาแต่อย่างเดียว กลิ่นเนื๋อนวลนางก็หอมฟุ้งจริงใจเสียยิ่งกว่าบุปผามาลีบางชนิดเสียด้วยซ้ำ กล่าวไปทำไมไม่มีกับกลิ่นดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมหวานก็เฉพาะเมื่อยามค่ำ มิได้หอมติดจมูกต่อไปได้อีกเมื่อข้ามคืน แต่กลิ่นเนื๋อของโฉมนางกากีนั้นสิใครได้แตะต้องเพียงครั้งเดียว กลิ่นนวลของนางก็หอมติดตัวไปด้วยมียอมจาง แม้จะย่างเข้าราตรีที่เจ็ดก็ตามที

เมื่อกากีแสนจะโสภาคทั้งร่างและกลิ่นเช่นนี้ กากีก็มีไช้จะได้เป็นแค่เพียงเทพีของพาราณสีตามงานนักขัตฤกษ์ แต่ว่านางได้ขึ้นสู่ตำแหน่งมเหสีของท้าวพรหมทัต จอมกษัตริย์แห่งพาราณสีเอาเลยทีเดียว

ก็ท้าวพรหมทัตนั้น มีพระนิสัยโปรคในการเล่นสกาอยู่มาก ผู้ที่ชอบมาเล่นสกากับพระองค์นั้นเชื้อชาติเป็นครุฑ มีถิ่นฐานอยู่บนยอดต้นจิวเชิงเขาพระเมรุ เวลามาเล่นสกา ก็แปลงร่างเป็นหนุ่มหน้ามน ที่คนเดินดินธรรมดาสามัญอาจจะงามได้เหมือน

วันหนึ่งครุฑหนุ่มก็แปลงกายมาเล่นสกากับท้าวพรหมทัตอีก

เช่นเคย แต่คราวนี้หลงเล่นอยู่จนบ่าย ซึ่งทำให้นางกาก็สงสัย จึงตรัสถามนางสนมว่า

"นี่ใครรู้บ้างว่า ทูลกระหม่อมเสด็จไปไหน"

"เห็นกำลังทรงสกาอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งเพคะ" นางสนมคนหนึ่งรีบตอบ

"ผู้ชาย ใครกันนะ หนุ่มหรือแก่" กาก็ถามอย่างสนใจ

"หนุ่มเพคะ ชายนั้นโฉมวิไลประไพพักตร์ แลมหลักเชิงเล่นก็เจเนจบ ทั้งกิริยาคมสันครั้นครบ อันชายในพิภพนี้ไม่มีปานที่เคียวเพคะ"

นางกาก็ได้ฟังเช่นนั้นก็ยิ่งเกิดความพิศวงสงสัย ใครจะเห็นให้ประจักษ์แก่ตายิ่งขึ้นก็

"ยืนแฝงใบบานทวารเรศ นัยเนตรชำเลื่องลอคสอดหา พอมานพมองสบนัยนา ประหนึ่งว่าศรแผลงแย่งยิงกัน ต่างประหวัดหัตถ์ให้ไหววาบ เพลิงระคะซ่านซาบเสียวกระสัน สองจิตสองคิดประจวบกัน นางป่วนปั่นรันทระทวยกาย มีอาจยืนป็นจิตดำรงตรง ก็เลี้ยวองค์จรจรัลผันผาย สู่อาสน์ไสยาสพรรณราย กรกายพักตราคณิงครวญฯ"

เพียงแต่โฉมนางกาก็สบสายตากับครุฑหนุ่มเพียงครั้งเดียว ใจนางก็เริ่มหวั่นไหวเสียแล้ว กระนั้นสีที่โบราณบัณฑิตได้ประณามว่า บรรดานารียอมทำอาการเหลาะแหละเยี่ยงฟ้าแลบ ทำอาการว่องไวเยี่ยงไฟไต้ลม คำกล่าวนี้เห็นจะสมสำหรับนางกาก็เสียเป็นแท้ และสายตาของนางที่ทอดไปให้ครุฑหนุ่มนั้นเล่า ก็มีประกายรักฉายกราดอยู่แจ่มจ้า ครุฑหนุ่มก็รู้ภาษาสวาทนั้นอยู่เต็มอก จึงเมื่อจบสกาลาท้าวพรหมทัตไปแล้ว ครุฑหนุ่มก็กลับเข้าสู่ร่างเดิม ผวาปีกเข้าหานางกาก็

ครุฑหนุ่มขึ้นมาเคียงข้างนางกาก็แล้ว แต่แก้วกาก็ของท้าวพรหมทัตมิได้ตระหนักตกใจไหวหวั่นแต่อย่างไร หนึ่ก็มีหนึ่ ร้องก็มีร้อง ปล่อยให้ครุฑหนุ่มกล่าวเกี่ยวไ้ตามใจ และครุฑหนุ่มนั้นเชิงเจ้าชู้สูงนั้ก มือไวใจกล้า หน้าค่าน มิได้กลัวเกรง เมื่อนางกาก็มิได้สำแดงอาการรังเกียจอย่างออกหน้า ครุฑหนุ่มผู้ชอบผิดศีลห้าข้อกาเมก็ทางกรโอบอุ้มกาก็พาหนีไปสู่วิมานนิมพลี

กา ก็ไปเป็นสุขสำราญอยู่กับครุฑ แต่ท้าวพรหมทัตสุขโตกอยู่
พระองค์เดียวที่พาราณสี ท้าวเธอค้นหาเสียทั่วทุกหนทุกแห่ง เทียวโทษ
เทวว่าจะมาแอบลักไปหรืออย่างไรกัน เมื่อความรักความเสียกาย
ประคองกันเข้ามา ท้าวพรหมทัตหิววูบสลบลง ร้อนถึงพวกนางสนม
กำนัลในต้องเข้าไปช่วยนวดเพ็นหาน้ำหอมมาชโลมนั่นแหละ ท้าวพรหมทัต
จึงค่อยรู้สึกพระองค์

เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็เสด็จออกขุนนาง ครั้นเล่าเรื่องนางกาที่หายไป
ให้ขุนนางและคนธรรพ์ฟัง คนธรรพ์ผู้นี้มีชื่อว่า นาฏกุเวร มีความ
ชำนาญในการเล่นพิณ และเป็นพี่เลี้ยงของท้าวพรหมทัตด้วย นาฏกุเวร
ผู้นี้ได้อยู่ในที่เล่นสกา ได้เห็นการสบตาของนางกากับครุฑหนุ่มโดย
ตลอด นาฏกุเวรจึงกราบทูลเรื่องราวตามที่ตนเห็น และออกความเห็น
ว่าผู้ที่มาเล่นสกาด้วยนั้น เห็นจะเป็นครุฑปลอมแปลงมาเป็นแม่นม
เมื่อกลับจากเล่นสกาแล้วคงจะได้ลอบลักเอานางไป อีกเจ็ดวันเจ้าครุฑ
หนุ่มคงจะกลับมาอีก จะขอสังเกตุอาการดู ถ้ามีพิรุณก็จะปลอมกายเกาะ
ตามไปจนกระทั่งถึงที่อยู่ ซ้อนกลนำเอานางกลับมาให้จงได้ ท้าวพรหมทัต
ได้ทรงฟังเช่นนั้น ก็ค่อยคลายพระทัย แต่ก็ยังไม่วายคิดถึงนางกา

จะกล่าวถึงครุฑครั้นครบเจ็ดวันที่จะต้องไปเล่นสกา ก็ไม่สบายใจ เพราะถ้าไม่ไปก็เกรงว่าท้าวพรหมทัตจะสงสัย ครั้นบอกกับนางกากีว่าจะไปเล่นสกา นางก็ระแวงว่าครุฑหนุ่มจะไปหารักใหม่ ครุฑหนุ่มต้องอธิบายอยู่นาน นางจึงยอมเชื่อแต่ก็ยังไม่วายอ่อนว่า ถ้าพญาครุฑไปเสียแล้วมีใครมารังแกจะว่ายังไง ครุฑหนุ่มก็ว่าอย่ากลัวเลย จะร้ายเวทผูกบานประคู้ไว้ ไม่มีใครเข้ามารังแกได้หรอก

หลังจากสิ่งเสียกันแล้ว พญาครุฑก็ร้ายเวทผูกบานประคู้ไว้ แล้วกลับเป็นพญาครุฑบินไปเมืองพาราณสี เมื่อถึงที่ต้นไทรซึ่งเป็นทีสำหรับแปลงกายก็ร่อนลง แล้วแปลงเป็นชายหนุ่มเข้าไปเล่นสกา แต่การเล่นสกาครั้งนี้ต่างไม่มีความสุข เพราะทั้งสองต่างก็มีความในใจค้ำยกัน นาฏกเวรนั้นคอยสังเกตสีหน้าและอาการของครุฑหนุ่มอยู่ตลอดเวลา และแน่ใจว่าจะต้องเป็นตัวการอย่างแน่นอน เมื่อครุฑลากลับ นาฏกเวรก็สะกดรอยตามและแปลงกายเป็นไรช่อนไปในชนของพญาครุฑ โดยที่ครุฑไม่รู้ตัว

เมื่อถึงวิมานฉิมพลี ครุฑก็ร้ายมนตรีเปิดประตูเข้าไปหานางกากี ส่วนนาฏกเวรก็หลบซ่อนอยู่จนกระทั่งรุ่งเช้า เมื่อครุฑออกจากวิมานไปเที่ยวหิมพานต์ถึงนางกากีไว้คนเดียว นาฏกเวรก็คืนร่างกลับสู่ร่างเดิม นางกากีเห็นนาฏกเวรก็จำได้ ตกใจเหมือนกันที่นาฏกเวรตามมาจนพบ นาฏกเวรนั้นสองจิตสองใจ เกรงว่าถ้าครุฑกลับมาอาจจะเกิดเรื่องถ้ารู้ว่าตนมา ใจหนึ่งก็อยากจะลองใจนางกากีว่าจะมั่นคงสักเพียงไหน จึงลองเกี่ยวนางดู นางก็ไม่ขัด นาฏกเวรก็เลยผิศจีลห้ำหั่นอกาเมไปเสียอีกคน

ครั้นรุ่งขึ้นวันใหม่ ครุฑหนุ่มก็ลานางกากีกลับเข้าไปเล่นสกาอีกตามเคย นาฏกเวรก็เกาะซ่อนตัวกลับมาค้ำย หลังจากที่ครุฑเล่นสกาและกลับไปแล้ว นาฏกเวรจึงกราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามความจริงและยอมรับผิดในส่วนที่ได้กระทำไปนั้น ท้าวพรหมทัตเมื่อได้ทรงฟังเรื่องราวตลอด ก็แสนจะแค้นเคืองนาฏกเวรเป็นที่ยิ่ง คุณหรือใช้ให้ไปตามกลับไปร่วมรักกันเสียอีก มันน่าแค้นใจนัก ครั้นจะประหารเสียให้สาสมกับโทษก็เกรงว่าจะเป็นที่ครหา ทั้งจะเป็นเวรกรรมไปเปล่าๆ ถึงจะเสีย

เมียเสียมิตรไปพร้อมๆ กันเช่นนี้ก็ยังพอทนได้ ขออย่างเดียวกันเท่านั้น ให้พานางกลับมาเป็นศรีเมืองตามเดิมก็แล้วกัน ซึ่งนาฏกัเวรก็รับอาสาจะแก้กลพญาครุฑให้พานางกากีกลับคืนมาให้จงได้

ฝ่ายครุฑนั้น ครั้นครบเจ็ดวันก็กลับมาเล่นสกาอีกตามเดิม เมื่อลงมือเล่นกันไปได้สักครู่หนึ่ง ท้าวพรหมทัตก็ชายพระเนตรให้สัญญาณแก่นาฏกัเวรตามที่นัดกันไว้ นาฏกัเวรทราบรหัสก็หีบพิณขึ้นมาคิดเพลงก็ขับกลอนขึ้นมาว่า

"โอ้พระพายชายกลิ่นมารัจฉนวน
 หอมหวานนาสาเหมือนนากากี
 รื่นรื่นชื่นจิตพี่จำได้
 เหมือนเมื่อไปร่วมภิรมย์ประสมศรี
 ในสถานพิมานฉิมพลี
 กลิ่นยังซาบทรงฟุ้งทั่วร่างกาย
 นิจาเอ๋ยจากเซยมาเจ็ดวัน
 กลิ่นสุคันธสรสิ้นก็เหือดหาย
 ฤว่าใครแนบน้องประคองกาย
 กลิ่นสายสวาทซาบอรามา"

พญาครุฑเมื่อได้ฟังนาฏกัเวรรำพันถึงความรักอันเกี่ยวข้องกับนางกากีเช่นนั้นก็สะอื้นใจ เอ๊ะไหนเจ้าหนุ่มนักพิณผู้นี้จึงมารำพันถึงกลิ่นเนื่อนวลนางของกากี พญาครุฑนึกกาลเคื่ออยู่ในใจแต่ไม่กล้าแสดงอาการโกรธออกมาให้เห็น ถึงกระนั้นนาฏกัเวรก็จับสีหน้าครุฑได้ว่าโกรธ ก็แก้งกล่าวคำรำพันว่าแสนจะคิดถึง ใครจะคืนกลับไปวิมานฉิมพลีอีกสักครั้งหนึ่ง

พญาครุฑได้ฟังมาถึงตรงนี้ก็ทนไม่ไหว ร้องถามนาฏกัเวรไปว่า คุณ่อนักพิณเอ๋ย อันคำรำพันของเจ้านั้นเราสงสัยนัก เจ้าเป็นเพียงมนุษย์เดินดิน ไฉนจึงล่วงรู้เรื่องราวในฉิมพลี เรานี้ได้ท่องเที่ยวไปทั่วแคว้น ได้รู้ว่าฉิมพลีนั้นไกลนัก ต้องข้ามนทีสี่พันครอันกว้างใหญ่เหลือกำลังที่คนอย่างเจ้าจะข้ามได้ แม้พญาครุฑเองก็ยังเต็มกินแล้ว ถ้าเจ้าไปถึงได้เราก็

ใครจะขอฝากตัวเป็นศิษย์ เพราะคิดจะไปชมฉิมพลีด้วยสักคน

นาฏกุเวรได้ฟังคำถามของครุฑก็หัวเราะอย่างเย้ยหยัน แล้วก็ตอบว่าคาถาอาคมอะไรนะไม่เชี่ยวชาญหรอก ที่ไปได้ก็เพราะแทรกคามขนของครุฑไปเท่านั้น ได้ไปอยู่กับนางมาแล้ว เวลาครุฑไม่อยู่เราก็อยู่แทน เรื่องมันเป็นอย่างนี้ พญาครุฑถึงกับสะอึกเมื่อได้ฟังคำอธิบายเช่นนั้นเข้า นึกเสียใจที่ตนเสียรู้นาฏกุเวร ไม่อาจจะทนนั่งอยู่ได้ก็ลาท้าวพรหมทัตกลับไปทันที

พญาครุฑเมื่อกลับถึงวิมานก็ต่อว่ากากีถึงเรื่องนาฏกุเวร แต่นางไม่ยอมรับ พญาครุฑก็ไม่ได้ตอบคำทำร้ายแต่อย่างใด เมื่อคำว่าพอแล้วก็อ้อมมาวางไว้ที่หน้าพระลานแล้วบินกลับไป พอรุ่งเช้าท้าวพรหมทัตเยี่ยมสีหบัญชรออกมา ก็ทอดพระเนตรเห็นนางกากี จึงตรัสประชดว่าได้เลี้ยงดูให้ได้รับความสุขอย่างนี้แล้วยังไม่พอใจ กลับหนีไปเที่ยวถึงฉิมพลีที่กลับมานี้ก็ขบใจนัก แต่ว่าเจ้าทำงานหน้ามากเกินไป จะเลี้ยงดูต่อไปนั้นมิได้

นางกากีเมื่อถูกท้าวพรหมทัตต่อว่าเอาเช่นนั้น ก็กราบทูลว่า โฉมทูลกระหม่อมเอาอะไรมาตรัสก็ไม่รู้ละ เมื่อครุฑลักพาไปนั้นหม่อมฉันจะโคกทะเลตายด้วยซ้ำ แต่ครุฑมันรีบบินไปถึงฉิมพลีเสียก่อนก็เลยโคกไม่ทัน แล้วเรื่องนาฏกุเวรนั้นก็อีก หม่อมฉันเห็นหน้าได้ทราบว่าเป็นองค์เป็นทุกข์ หม่อมฉันก็เสียใจจนสลบไป นาฏกุเวรก็เลยถือโอกาสสร้างความจริงเป็นอย่างนี้ขอได้โปรดด้วยเถิด

ท้าวพรหมทัตเป็นกษัตริย์ที่แสนจะพระทัยคียิ่งพระองค์หนึ่ง ท้าวเธอมิได้ประหารตามโทษร้ายที่นางประพฤติ แต่ท้าวเธอรับสั่งให้นำนางไปใส่แพแล้วลอยไป ซึ่งนางอาจจะไปพบคนช่วยเหลือให้รอดพ้นจากการอดอาหารหรือตกล้ำตายก็เป็นได้ ซึ่งนั้นก็คงแล้วแต่บุญและกรรมของนางเอง

กากีจะชั่วหรือมิชั่วก็ใคร่ครองเอาเองเถิด แต่น้ำพระทัยของท้าวพรหมทัตนั้นประเสริฐยิ่งแล้ว เพราะท้าวเธอมิได้ลงโทษผู้หนึ่งผู้ใดให้ถึงตายไปต่อหน้า หากแต่várอเวลาให้กรรมตามสนองผู้คิดผิดเอาเองใน

อนาคค

"ฝ่ายอนงค์กาก็ศรีสมร
 ครั้นแพจรจากท่าชลาไหล
 สักเหงาเปล่าเนตรสังเวชใจ
 นางโหยให้มาในท้องนทีธาร
 จึงผินพักครทศนาคูปราสาท
 พیمانมาศอิศโรโรโหฐาน
 แสงสุวรรณเนาวรัตน์สักคการ
 ชัชวาลช่อช่วงควงมณี
 โอ้จะไกลที่นั่งบัลลังก์แล้ว
 ทิ้งแท่นแก้วเนาวรัตน์จำรัสศรี
 บรรจถรณ์หอมขจรสุมาลี
 วิสูตรศรีไสยาสน์สะอาคตา..."

ชีวิตของนางกาก็คู่ประหลาดกว่านางอื่นในนิยายวรรณคดี เพราะนางมีโชคจะได้พบรักเฉพาะมนุษย์เท่านั้นก็หาไม่ แต่นางได้เคยถูกครุฑพาเหาะลิวละล่องขึ้นไปอยู่บนวิมานฉิมพลีมาแล้ว นางเคยอยู่ทั้งในปราสาทบนดิน และวิมานบนยอดไม้จิว และในขณะนี้นางก็กำลังอยู่ในแพน้อยลอยละล่องอยู่ในทะเลแต่ลำพัง สุกสายตาแลมีแต่น้ำกับฟ้า มีแต่ฝูงปลาใหญ่น้อยที่ว่ายเคลียดลออยู่เคียงข้าง อ่างว้างห้วนไหวสุคแสนจะระทมใจเป็นที่ยิ่ง นางหวนคิดไปถึงอดีตอันผ่องใสตั้งแต่ครั้งนางเกิดอยู่ในคอกบัวกลางป่า และพระฤๅษีเก็บเอาไปเลี้ยงไว้ในอาศรมเมื่อท้าวพรหมทัตทรงทราบความงามของนางเมื่อยามรุ่ง ท้าวเธอก็มิได้หมกมุ่นกับนางอื่น รีบไปรับนางมาชมชื่นทันที แต่บัดนี้เล่า กรรมอันใดได้ผลักไสให้นางต้องมาอ่างว้างอยู่กลางทะเล

ฟ้าให้นางกาก็มาเกิดเพื่อเป็นตัวอย่างของความชั่ว แลจะให้นางจบชีวิตอยู่กลางทะเลนั้น คุณจะไม่สนใจเทพยดาเท่าไคนัก จึงในขณะที่นางหลับไหลอยู่ในแพนั้นเอง ก็มีเรือสำเภาลำหนึ่งแล่นเฉียดใกล้เข้ามา นายสำเภาเหลือบแลมาเห็นเข้าก็สั่งลูกเรือให้ลค้ใบชะลอเรือไว้ ส่วนตน

กับลูกเรือสองสามคนก็ลงเรือเล็กไล่เข้าไปที่แพนางกากี และโดยที่นางกากีมีความงามเป็นเลิศอยู่แล้วนั่นเอง พวกลูกเรือจึงเกิดอารมณ์รักสลักจิต ต่างก็คิดที่จะครองนางกากีไว้เป็นกรรมสิทธิ์แต่ผู้เดียว นายสำเภาเห็นคนของตัวจะทำเกินหน้าเช่นนั้น ก็เอาค้ำมทวนหวดให้ถอยห่าง แล้วตรงเข้าอุ้มนางลงเรือกลับไปบนสำเภา

นางกากีถึงจะตกใจอยู่บ้าง แต่ก็ยังนึกดีใจที่พ้นจากแพน้อยที่ต้องลอยแพอยู่คนเดียว แลเมื่อนายสำเภาเข้ามาถามถึงประวัติว่าเหตุไรจึงถูกลอยแพมา นางกากีก็มุสายกเอาความศึขึ้นมาแล้ว ว่านางนั้นเป็นเอกอรราชชายาของท้าวพรหมทัต เป็นที่รักสนิทเสน่หายิ่งนัก วันหนึ่งขณะที่นางนั่งเล่นอยู่บนปราสาท ก็มีครุฑจิตทรมตัวหนึ่งมาอุ้มนางไปไว้ที่วิมาน แต่โดยที่นางเป็นคนซื่อสัตย์ถือความบริสุทธิ์เป็นที่ตั้ง นางจึงได้อธิษฐานขอให้ความศึของนางนั้น จงคลบ้นกาลให้ครุฑพานางกลับคืนไป เศษความศึที่นางอธิษฐาน ทำให้ครุฑกลับใจพาไปส่ง แต่ว่าเป็นกรรมของนาง ท้าวพรหมทัตมิได้อาลัยไยดี กลับบังคับจับนางลอยแพมา

คำของนางกากีที่กล่าวมุสาออกมานั้น หาได้ทำให้นายสำเภาหลงเชื่อแต่อย่างใดไม่ แต่นายสำเภาก็แก้งทำเป็นเชื่อและเจรจาเป็นที่เล่นที่จริงว่า ก็เมื่อท้าวพรหมทัตตัดไม้ตรีถึงลอยแพมาเช่นนี้ ถ้าคนจะรับเลี้ยงไว้จะเกิดโทษถึงตกนรกหรือไม่ นางกากีก็ตอบว่า ที่ท้าวพรหมทัตทิ้งไม้ตรีถึงลอยแพนางเช่นนี้ ก็เท่ากับได้หย่าขาดตัดรักกันสิ้นแล้ว ซึ่งโทษทัณฑ์ถึงตกนรานั้นคงไม่มีอันใดหรอก นายสำเภาได้ยินนางกากีเจรจาเป็นเชิงไม้ตัดไม้ตรีคนเช่นนั้น ก็นึกแน่แกใจว่าชะรอยนางกากีคงจะได้ทำความชั่วมาจริง ที่ว่าครุฑบินมาโฉบไปนั้นก็เห็นจะเป็นการสมยอมเสียเป็นแท้ คุณแต่คนเจรจาเพียงชั่วครู่นางยังเอนใจจะให้อิงไม่คิดถนอมกาย แต่ถึงนายสำเภาจะคิดรังเกียจใจนาง นายสำเภาก็มีได้ทอคทั้งคติโบราณที่ว่า...น้ำคาลิโกล้มคนนั้นเลย

ชีวิตของคนเรานั้น บางทีก็ดูไม่ต่างกับนิยายเท่าใดนัก มีสุขแล้วก็ทุกข์ นึกว่าจะถึงที่สุดก็กลับฟื้นคืนตัวขึ้นมาอีก นางกากีก็เช่นนั้น

นางเองก็คิดว่าชีวิตของนางคงถึงที่สุดอยู่ในทะเลเป็นเหยื่อของเหล่าปลา แต่แล้วกรรมเก่าของนางก็ส่งนายสำเภาให้มาช่วยไว้ แต่ก็ก็เป็นเพียงชั่วคราวเหมือนถูกจุกให้พ้นจากการจมน้ำตาย ให้ขึ้นมารำแคะแผดเผา ต่อไปใหม่เท่านั้นเอง เพราะหลังจากที่เป็นสุขอยู่กับนายสำเภาได้ไม่กี่วัน เรือสำเภาก็แล่นไปถึงศาลเทพารักษ์ที่เชิงผาแห่งหนึ่ง นายสำเภาจึงให้ แวะสำเภาเข้าไปบวงสรวงตามธรรมเนียม หลังจากบวงสรวงเสร็จแล้วก็ พากันนอนเล่นที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ใกล้ศาลนั้นและพากันหลับไป

ก็เมื่อวันนั้น มีโจรใหญ่คนหนึ่งคุมพวกเดินผ่านมาทางนั้น เห็น นางกาทินอนอยู่ข้างนายสำเภาก็เกิดริษยาใจว่า เออหนอเจ้าคนนี้ รูปร่างก็ค่าเดียวไม่เห็นงาม แต่โฉนจึงได้คุ้มผสมส่วนโสภณถึงเพียงนี้ ก็ รูปร่างเรางามกว่าเป็นไหนๆ สมควรที่จะเป็นคู่ของนางยิ่งกว่าใคร อย่า กระนั้นเลยลักเอานางไปอยู่กับเราเสียเถิด นายโจรคนไม่มีศาสนาไม่รู้ ว่า สິลห่าเป็นอย่างไร เมื่อเห็นทุกคนหลับเป็นโอกาสดีเช่นนั้นก็ตรงเข้าอุ้ม นางกาก็ พาหนีไปสู่ถ้ำที่พำนักของตนทันที

นางกาทินั้นคู่จะเป็นคนชะตาแรงอยู่สักหน่อย ถึงจะเข้าที่อัปจน อย่างไม่ก็พาตัวรอดไปได้ทุกครั้ง แต่ความงามของนางก็เหมือนศัตรูร้าย ที่ทำให้นางต้องพบกับความยุ่งยากอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความงามบวกกับ ความใจง่าย จึงทำให้ชะตาร้ายอย่างไม่น่าสงสาร เมื่อนางมาอยู่กับโจร ได้ไม่กี่วัน ก็เกิดฆ่าฟันกันขึ้นอีก เพราะพวกสมุนของโจรป่าเห็นว่า หัวหน้าจะรวบนางกาทินไว้เสียคนเดียวนั้นไม่ยุติธรรม นางงามเช่นนาง กาทินั้น สมควรจะเป็นกองกลางไว้ชำระช่วยให้ทั่วทุกคน แต่เมื่อนายโจร มาถือสิทธิ์เสียเช่นนี้ พวกสมุนโจรก็คลายความนับถือ ต่างลุกฮือถือดาบ เข้ายึดอำนาจในขณะที่นายโจรกำลังหลับ นายโจรถูกสับคอขาดโดยที่ ไม่มีโอกาสจะสู้

เห็นหรือยังละว่านางกาทินั้นเข้าไปที่ใด ที่นั้นก็อลหม่านวุ่นวายไป หมด ความงามของนางเป็นพิษร้ายที่ทำลายความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของ ผู้ชายให้หมดไป เหมือนเหล่าโจรที่พากันฆ่าหัวหน้าเพราะหวังแต่จะได้ ชมกับเขาบ้าง แต่แล้วก็ผิดหวังเพราะนางกาทินั้นวิ่งหลบหลีกวงล้อมหนี

ออกไปได้ นายโจรตายเปล่า เหล่าสมุนก็ชวคเซย

กรรมของนางกากียังไม่หมด นางยังจะต้องชดใช้กรรมเก่าของนางต่อไปอีก เทพยาคัจฉลบันดาลให้ท้าวทศวงศ์จอมกษัตริย์แห่งนครอภัยสาลี ซึ่งกำลังตกพุ่มหม้าย ให้ว่าเหวใจ คิโคโรประพาสาปา และให้เผชิญเสด็จผ่านมาทางที่นางกากีหนีพวกโจรมาพอดี เมื่อท้าวทศวงศ์มองประสาปพัคคร์ ก็ให้นิกรักนางกากีขึ้นมาทันที ถึงกับเสด็จลงมาจากข้างพระที่นั่งเข้าไปประทับใกล้ๆ แล้วตรัสถามว่า เรื่องอะไรกันถึงได้มานั่งร้องไห้ร้องไห้อยู่ที่นี่ บอกให้พี่รู้บ้างจะได้พากลับไปบ้านเมืองด้วย

นางกากีทำสะอื้นให้แล้วก็ตอบว่า ตัวของนางนั้นเกิดในคอกไม้พระฤาษีเก็บมาเลี้ยงไว้ ตั้งชื่อว่าเทพอัปสร เวลานี้อายุนางเพิ่งจะเริ่มสืบห้า ยังไม่ได้มีคู่ เวลานี้พระฤาษีก็มรณภาพไปเสียแล้ว อยู่แต่ตัวคนเดียวเปลี่ยวใจจริงๆ นี่ก็ร้องไห้คิดถึงพระฤาษีมาเจ็ดวันแล้ว รูปร่างซูบผอมไปเป็นกอง

ท้าวทศวงศ์หลงเชื่อคิดว่านางกากีพูดจริง ก็ปลอบประโลมให้นางคลายโศก แล้วก็อุ้มนางขึ้นข้าง สี่ไพร่พลกลับหลังหันเข้าสู่พระนครทันที

การที่ท้าวพรหมทัตรับสั่งให้เอานางกากีไปลอยแพนั้น ใครไม่รู้ก็นึกว่าท้าวพรหมทัตพระทัยแข็ง เค็ดขาด แต่แท้จริงนั้น ในพระหฤทัยของท้าวเธอเต็มไปด้วยความขมขื่นอาลัยอาวรณ์อย่างสุคปรรณนา และตั้งแต่วันกากีลอยแพนั้นเองท้าวพรหมทัตก็ประชวรด้วยโรครักและสวรรคตด้วยความอาลัย

เมื่อจัดการถวายพระเพลิงท้าวพรหมทัตแล้ว บรรดาขุนนางข้าราชการก็พากันมอบราชสมบัติให้แก่ นาฏกุเวรครองต่อไป นาฏกุเวรผู้นี้ก็ยังเป็นคนหนุ่ม เมื่อครั้งอาสาท้าวพรหมทัตไปสืบหานางกากีที่วิมานพญาครุฑ ก็ยังไปหลงเสน่ห์นางกากีมาแล้วครั้งหนึ่ง และรอยรักยังสลักจิตอยู่ไม่รู้วาย ยังรำพึงคะนึ่งถึงอยู่เสมอ วันหนึ่งจึงออกขุนนางถามพวกขุนนางอำมาตย์ว่า ใครได้ข่าวนางกากีบ้าง พระวิจิตรรักคีจึงทูลว่า พวกสำเนาที่เข้ามาค้าขายบอกว่า เคียวนี้นางกากีไปเป็นนมเหยื่อของท้าวทศวงศ์

อยู่ที่เมืองอภัยสาลี

นาฏกเวรหรือท้าวบรมพรหมทัตองค์ใหม่ได้ทราบเช่นนั้นก็จัดแจงให้อาลักษณ์ร่างหนังสือไปทวงนางกาก็คืนทีเดียว บอกไปในพระราชสาส์นว่า นางกาก็เป็นสมบัติเก่าของท้าวพรหมทัตองค์ก่อน และท้าวพรหมทัตองค์ใหม่ก็เคยเป็นเจ้าของมาบ้าง เพื่อความสันติสุขของไพร่บ้านพลเมือง ขอให้ท้าวทศวงศ์ส่งนางกาก็คืนโดยด่วน ถ้ามั่นไม่เชื่อฟังก็จะได้ทำยุทธนาการกันแน่ เตียนเสร็จแล้วก็ให้ม้าเร็วถือไป

เมื่อท้าวทศวงศ์ทราบข้อความในพระราชสาส์นเช่นนั้นก็รีบจัดมืออย่างหรือนางผู้นี้มีชื่อว่าเทพอัปสร เราไปพบในป่า แล้วนี่จะมาคู่เอาซึ่งหน้า เป็นตายอย่างไรก็ส่งให้ไปไม่ได้ รบเป็นรบ จัดแจงร่างหนังสือตอบไป พอท้าวบรมพรหมทัตได้รับทราบข้อความตลอด ก็จัดแจงยกทัพโยธามุ่งมานครอภัยสาลีทันที

ศึกกาก็ครั้งนี้ ผู้คนล้มตายมากมายนัก ท้าวทศวงศ์ก็ตั้งพระแสงง้าวของท้าวบรมพรหมทัตสวรรคตกลางสมรภูมิ ท้าวทศวงศ์สวรรคตเพราะหลงรัก เชื่อนางกาก็ว่าเป็นโสศ กาก็ได้ทำให้ผู้คนผิใจฆ่าฟันกันเสียมากต่อมาก และครั้งนี้นับว่ามากที่สุดถึงกับเป็นสงครามระหว่างเมือง นี่เคราะห์ดีที่กรรมเก่าของนางหาคสินีเพียงเท่านี้ มิฉะนั้นก็คงจะเกิดเรื่องวุ่นวายกันต่อไป และก็คงจะเล่ากันไม่รู้จักจบ ท้าวบรมพรหมทัตมารับนางกาก็ไปคุ้มครองไว้อย่างดีที่เมืองพาราณสีแล้ว ก็เป็นอันหมดหน้าที่ของพวกเราที่จะไปเฝ้าดูเขาต่อไป

สิงห์ไกรภพ

บันทึก

เรื่องสิงห์ไกรภพ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าสิงห์ไตรภพ เป็นนิทานคำกลอนเรื่องยาวอีกเรื่องหนึ่งของสุนทรภู่ เรื่องสิงห์ไกรภพนี้กล่าวกันว่าแต่งขึ้นภายหลังเรื่องพระอภัยมณี สำนักกลอนคดีเป็นเรื่องสนุก มีสำนวนชวนขันคมคายหลายตอน

สิงห์ไกรภพ

มีเมืองเมืองหนึ่งชื่อว่าเมืองโกญจา ผู้ครองเมืองมีนามว่าอินธุมาศ
มเหสีมีนามว่าจันทร์ ทั้งสองอยู่ครองกันมาด้วยความสงบสุข บ้านเมือง
ก็เรียบร้อยไม่มีอันตราย มีความสนุกสนานถึงขนาด "ทั่วประเทศพิน
พาทยไม่ขาดเสียง" เสียแต่เพียงท้าวเธอไม่มีโอรสธิดาเลยแม้แต่องค์
เดียว

ครั้งนั้นมีโจรห้าร้อยคนเที่ยวล่องลอยคอยปล้นเรือสินค้าอยู่ใน
ทะเลหลวง โจรคณะนี้ปฏิบัติการปล้นมานาน จนได้ภรรยาของพ่อค้าคน
หนึ่งที่ปล้นได้มาเป็นเมีย และเกิดบุตรด้วยกันคนหนึ่ง ตั้งแต่หัวหน้าโจร
มีลูกเป็นต้นมาชะตาก็ขึ้น จะไปปล้นที่ไหนก็ได้ตั้งใจปรารถนา เมื่อไม่มี
อุปสรรค จะทำอะไรก็ได้คล่องๆ อย่างนี้ก็ยิ่งโลภมากขึ้น ยิ่งออก
รั้งความมากขึ้นจนกระทั่งลูกชายอายุได้เจ็ดขวบ นายโจรก็ยกกองโจร
ท่องทะเลไปปล้นแถวเมืองโกญจา เข้าปล้นเรือพ่อค้ารบกวอยู่แถว
ปากน้ำเมืองโกญจานั้นเอง จนพวกพ่อค้าพาณิชย์เคืองครั่นเค็มที่ เมื่อ
ทนการรบกวไม่ไหวก็พากันร้องเข้าไปในเมืองโกญจาบอกว่าพวกโจร
มารบกวเสมอไม่เป็นอันค้าขายกันแล้ว ขอให้ส่งทหารออกมาปราบ
หน่อยเถิด ทางฝ่ายบ้านเมืองเมื่อได้ฟังคำร้อง ก็ให้พวกตระเวนท่องน้ำ
ยกพลห้าร้อยลำออกล่าพวกโจรและได้เกิดต่อสู้กันลั่นสนั่นท้อง

ทะเลหลวง ยิ่งกันไปยิ่งกันมาได้สักพักหนึ่ง พวกโจรก็ถูกพวกชาวค่าน ล้อมยิงเสียจนเรือแตกจมลง พวกโจรจมน้ำตายบ้าง ถูกปลากินเสียบ้าง ไม่มีเหลือ มีรอดแค่ลูกโจรอายุเจ็ดขวบเกาะกระดานร้องไห้แงอยู่ คนเดียว พวกชาวค่านเห็นเป็นเด็กก็ไม่ฆ่า คิดจะพามาถวายตัวอินทรมาศ

พอรุ่งเช้าชาวค่านก็มาถึงพระราชวัง และนำลูกโจรเข้ามาบอแก่ เสนาบดี จึงกราบทูลเรื่องการปราบโจรให้ทรงทราบว่าได้ทำการปราบ โจรตายสิ้น เหลือแต่ลูกเพียงคนเดียวเท่านั้น เมื่อทำอินทรมาศได้ทรง พังเสนาบดีอ่านรายงานถวายเช่นนั้นแล้ว ก็ประทานเสื้อผ้าเป็นรางวัล แก่กองตระเวนที่ได้ปราบพวกโจรได้สำเร็จ และพร้อมกันนั้นก็ให้หา ลูกโจรเข้ามาเฝ้า เมื่อได้ทูลขอพระเนตรเห็นลูกโจรเข้าก็พอพระทัย เพราะลักษณะของเด็กคนนั้นมีท่าว่าจะใหญ่โตได้ และพระองค์ ก็กำลังอยากได้ลูกผู้ชายอยู่ที่เดียว จึงรับลูกโจรไว้เลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม ครัสต์สั่งให้แก้เครื่องจองจำออกแล้วปรึกษากับมุขอำมาตย์ว่าจะเลี้ยงไว้ เป็นบุตรบุญธรรม ท่านจะเห็นเป็นอย่างไร พวกพราหมณ์โหราจารย์ ทั้งหลายพอทราบพระราชดำริเช่นนั้นก็พากันกราบทูลทัดทานว่า ทำอย่างนี้ก็ผิดประเพณีโบราณเพราะมีข้อห้ามไว้อย่าเลี้ยงลูกโจร แต่ ทำอินทรมาศไม่ฟังเสียงกลับตรัสว่าที่พวกท่านไม่ให้เลี้ยงลูกโจรนั้นก็ จริงอยู่ แต่เด็กคนนี้มีลักษณะเป็นโจรเลยนี่นา พ่อแม่พี่น้องมันตาย หมดเหลือแต่มันคนเดียว ถ้าหากยังอยู่กับพวกโจรก็คงเป็นโจรอย่างว่า แต่เดี๋ยวนี้ตัวยังเล็กนัก ยังไม่มีนิสัยโจรหรอกน่า

"เหมือนคำเทศนาท่านว่าหาก

ใครคบปราชญ์ก็เป็นปราชญ์ในสัจฐาน

ใครคบพาลก็จริตคิดเป็นพาล

เหมือนนิทานช่างทรงกษัตรา

มีโจรไพรมาอาศัยในโรงช้าง

ผูกแต่ข้างหุ่นหันและจะฟันฆ่า

จนช้างพลายร้ายคามไ้โจรา

ให้เสนาจับโจรเสียทันที

ให้ซีพราหมณ์รามราชมาอยู่ชิด
 กระทำกิจสวดศีลพระชินศรี
 พระยาช้างไค้สคับกก็กลับคี่
 พระบาลีตรงตัวไปกลัวโย"

พวกซีพราหมณ์เมื่อได้ฟังเหตุผลและข้ออ้างอิงของท้าวอินธุมาศ เช่นนั้นก็ห่มคเสียง ตกกลงต้องยอมให้ท้าวเธอรับลูกโจรไว้เลี้ยงเป็นบุตร บุญธรรม และตั้งชื่อให้ตามเหตุการณ์ว่าคงคาประไลย ยิ่งโตคงคาประไลย ก็ยิ่งเก่งกล้า มีนิสัยฮึกห้าวไม่ผิดพวกโจร ตกกลางคืนก็ชอบปลอมเป็น พวกไพร่เที่ยวไล่ชกตีพวกข้าทาสคะไปหมด ประพฤติอย่างนี้จนอายุได้ สิบห้าปี

จะกล่าวถึงเทพบุตรองค์หนึ่งอยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิตเมื่อถึงเวลาที่ จะต้องจุติลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ จึงตรวจดูตามเมืองต่างๆ ว่าครรรค์ ใครจะว่างพอที่จะลงมาถือกำเนิดได้บ้าง หาไปหากมาก็เห็นว่า ครรรค์ของ นางจันทรมเหสีท้าวอินธุมาศนั้นว่างอยู่ และพระนางเองก็หวังที่จะมี โอรสอยู่เหมือนกัน เมื่อคำริเห็นคิณะนี้แล้วก็จุติจากวิมานเข้าครรรค์ นางจันทรทันที

ขณะที่เทพบุตรจุติลงมานั้น นางจันทรก็สุบินไปว่าคงอาทิศย์ ตกกลงมากกลางที่นอน นางกลืนไว้ แล้วมีวิชาธรคนหนึ่งเหาะมาทางไหน ไม่ปรากฏ มาถึงก็ตรงเข้าแหะอกนางซึ่งเอาคงอาทิศย์เหาะหนีไป พอ ผันมาถึงตรงนี้ก็คืบบรรทม พอรุ่งเช้านางก็เล่าเรื่องในสุบินให้ท้าวอินธุมาศ ฟัง ท้าวเธอก็ทราบทันทีว่าพระมเหสีจะมีครรรค์ จึงเรียกโหรให้มาทำนาย โหรก็ทำนายว่าจะมีโอรสที่เก่งกล้า แต่เมื่อประสูติออกมานั้นจะมีผู้รู้ ไสยศาสตร์เวทมาพรากไปจากประเทศเหมือนความฝัน ต่อนานไปจึงจะ ได้มาพบกัน คินถวัลยราชเรื่องปรีชาชาญ นอกจากนี้โหรยังทำนายไว้ อีกว่า ต่อจากนี้ไปอีกสามเดือนคนที่พระองค์ทรงรักใคร่นั้นเองจะคิค กบฏขึ้น ขอให้พระองค์ทรงระวัง

ท้าวอินธุมาศฉงนพระทัย เอ ใครนะที่จะคิคกบฏ มองไม่เห็น

ใครเลย คนที่รักจะคิดคบฏเป็นไปไม่ได้ น่า แต่ถึงจะคิดอย่างนั้น ก็ยังอดที่จะสลคพระทัยถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามที่โหรทำนายเสียมิได้ อย่่างไรก็ตาม หลังจากที่โหรได้ทำนายไว้ไม่นาน เหตุการณ์อันไม่น่าจะเป็นไปได้ก็ปรากฏขึ้นจริงๆ ตัวกบฏซึ่งจะเป็นคนที่พระองค์ทรงรักใคร่นั้นไม่ใช่ใครเลย คือคงคาประไลย ลูกมหาโจรนั่นเอง การที่คงคาประไลยจะคิดกบฏนั้น ก็เนื่องมาจากคงคาประไลยได้ทราบว่พระนางจันทรทรงครรรค์และโหรทำนายว่า โอรสของพระนางจะมีบุญยิ่ง จึงทำให้คงคาประไลยนึกว่ เอ เราก็ไม่ใช่ลูกไม่ใช่เต้าอะไรของเขว เราเป็นแต่ลูกบุญธรรมเขวคงไม่รักอะไรเราจริงหรอกนำ

"อันลูกตัวชั่วช้าไม่หาญหัก

ไไหนจะรักลูกเลี้ยงเคียงเสมอ

ลูกของเขาเขาก็ตั้งจะบำเรอ

เราจะเก้ออยู่เปล่าเปล่าไม่เข้าการ

หนึ่งเสนาข้าเขาเห็นเราพลั้ง

เขาจะช้งเรานักจะหักหาญ

ถ้าไว้ช้าน่าที่จะอัประมาน

ต้องคิดผลาญตั้งแต่ต้นกลอย่างนี้"

เมื่อลูกเสียร้ายคิดฉนี้แล้ว ก็มีไ้ค้หนึ่งนอนใจสะสมผู้คนไว้อย่างครบครัน ครันเมื่อได้โอกาสก็ยกพลเข้ายึดอำนาจ เข้าปล้นวังหลวงแต่กลางคึก เสียงปืน เสียงฝีเท้าม้า และเสียงซ้างร้อง ปลุกผู้คนให้ตกใจ คื่นวิ่งหนีกันอลหม่านพล่านไปทั้งเวียงชัย ท้าวอินธุมาศไ้สค้บเสียงศึก จึงเสด็จออกทอศพระเนตรยังพลับปลา ก็เห็นกองทัพมีทหารส้บสน ถือคบเพลิงหอกดาบรายรอบกำแพงเมืองอยู่ และที่ไ้ทำให้พระองค์ต้องเสียพระทัยก็คือ คงคาประไลยยืนช้างเป็นสง่าอยู่กลางพล

เมื่อทรงเห็นข้าศึกที่ร้ายล้อมพระนครอยู่นั้นมีไ้ใครที่ไ้ไหนกลายเป็นคงคาประไลยบุตรบุญธรรมไปเช่นนั้น ท้าวอินธุมาศก็เสียพระทัยถึงน้ำพระเนตรตกอกซ้า และเมื่อทอศพระเนตรเห็นคงคาประไลยขับพลจะเข้ากำแพงเมืองไ้ไ้ได้ ท้าวอินธุมาศก็แข็งพระทัยเสด็จออก

ทรงยืนที่หน้าพลับพลา แล้วร้องเรียกกงคาประไลยว่า ลูกรักของพ่อเอ๋ย
ทำไมลูกมาทำอย่างนี้ พ่ออุทิศสำหรับเลี้ยงเจ้ามาเหมือนลูกในไส้
จะเปรียบเหมือนชีวิตของพ่อก็ว่าได้ หรือเจ้าโกรธแค้นพ่อเรื่องอะไรกัน
มีอะไรก็ควรจะบอกให้พ่อรู้ก่อน นี่จู่ๆ ก็จะมาใช้กำลังอย่างนี้ไม่ดีเลย
เจ้าประสงค์อะไรในนครนี้ก็บอกมาเถิด พ่อจะให้เจ้าทุกอย่าง อย่าทำให้
พวกราษฎรต้องเดือดร้อนเลย

พอสิ้นพระสุรเสียงวอนของท้าวอินธุมาศ เสียงหัวเราะของกงคา-
ประไลยก็ดังเหยียดสนขึ้นในฉบับล้นนั้นว่า "ชะหา สิ้นฤทธิ์แล้วหรือถึงได้
มาล่ำเลิกเบิกประจันว่าได้เลี้ยงเรามา ทุก ก็ใครเขาใช้ให้ท่านมาเลี้ยง
เราเล่า หรือว่าข้าจ้างวานประการใด ตระกูลเรามีชื่อเสียงระยำยาก
สมบัติมากเสียกว่านี้เป็นไหนๆ ท่านจันทาลผลาญพ่อเราบัลลัย ไม่สนใจ
กลับประจันว่าโจจร ใครเกิดมาถ้าเขาฆ่าถึงพ่อแม่ ก็เป็นแต่ข้อเจ็บจิต
ดั่งพิษศร เขาทำบ้างสิมีสีหน้ามาว่าวอน ใครก่อก่อนจึงได้เกิดจลาจล"

มิใช่ที่ท้าวอินธุมาศจะพรวดชี้แจงให้เห็นความจริงว่าพ่อของกงคา-
ประไลยจมน้ำตายและพระองค์รับเลี้ยงไว้ ขอให้กงคาประไลยคิดถึง
คุณบ้าง ถึงกงคาประไลยจะอยากได้สมบัติก็จะให้ไม่หวงเลย ขออย่าง
เดียวอย่าได้ฆ่าฟันผู้คนที่ไม่มีความผิดให้ล้มตายเท่านั้น แต่กงคาประไลย
ก็ไม่ยอมฟังเสียง ถือคาบนิ่งข้างวางอำนาจอยู่อย่างผู้พิชิต ยิ่งเมื่อถูก
นางสนมกำนัลในออกมาชี้หน้าค่าประจันว่า

"อ้ายลูกโจรคือเรือเชื้อสลัด

อวดสมบัติช่างไม่อายกับเคียรฉาน

น้ำปลาร้าน้ำเกลือท่านเจือจาน

มึงกล้าหาญขึ้นเพราะใครมึงไม่อาย

ช่างไม่คิดถึงคุณทูลกระหม่อม

ช่วยซุขย้อมเลี้ยงไว้ให้สืบสาย

เขาจับมาผ่านุงไม่ติดกาย

เป็นเจ้านายเพราะใครอ้ายเนรคุณ"

คำประจันของนางสนมกำนัลยิ่งทำให้กงคาประไลยโมโหพลุ่

สุดขีด เอคิละ ทำปากดีไปเถอะ เคี้ยวจะลากลิ้นออกมาให้หมด ว่าแล้ว ก็ร้องขับไพร่ไสช้างเข้ากำแพงพลับพลาทันที ยังผลให้พวกนางสนม กำนัลในวังหนีกันพล่านไปหมด ท้าวอินธุมาศเห็นคงคาประไลยไม่ยอม เชื่อ กลับบุกรุกเข้ามาเช่นนั้น จึงจูงพระกรนางจันทร์เสด็จขึ้นสู่ปราสาท ไทชยนต์ แล้วตั้งสัตยาธิษฐานต่อเทวดาว่า เมื่อพระองค์ตั้งพระทัยเลี้ยง คงคาประไลยให้ได้รับความสุขแล้ว คงคาประไลยกลับมาคิดทรยศ อย่างนี้ ก็ขอให้เทพยดาฟ้าดินเป็นพยานด้วยเถิด เมื่อทั้งสองตั้ง สัตยาธิษฐานจบ ทั้งสองก็ซบสลดลงด้วยความเสียพระทัยในบัคค

ในทันทีที่ท้าวอินธุมาศและพระมเหสีสลับไปนั่นเอง แทนของ พระอินทร์ก็เกิดหวั่นไหวขึ้นเป็นสัญญาณว่าได้เกิดเรื่องวุ่นวายในเมือง มนุษย์ขึ้นอีกแล้ว พระอินทร์จึงเยี่ยมหน้าค่างวิมานมองลงมา ก็เห็นท้าว อินธุมาศกับพระมเหสีสลับอยู่ และรู้ละเอียดไปอีกว่าเป็นเพราะเลี้ยง ลูกโจรไว้ และคงคาประไลยมันคิดกบฏเอา เมื่อเข้าใจเหตุการณ์ แจ่มแจ้งต่างๆ ที่ไม่ต้องมีคนบอกเช่นนี้แล้ว พระอินทร์ก็รีบเสด็จลงมา จาก สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เหาะตรงเข้าไปในปราสาทแล้วอุ้มเอาท้าวอินธุมาศ และพระมเหสีพาเหาะไปวางไว้ใต้ต้นไม้ทอง ชายเขตบ้านพวกพราน เนื้อ ซึ่งไกลจากนครโกญจามาก ใช้เวลาเดินก็ราวสิบห้าวัน แต่ พระอินทร์เหาะไปประเดี๋ยวเดียว เมื่อเสร็จธุระแล้ว พระอินทร์ก็เสด็จ กลับปล่อยให้สองพระองค์บรรทมหลับอยู่ตามลำพัง

พอรุ่งเช้า ทั้งสองพระองค์ก็ฟื้นตื่นขึ้นมาเหลียวดูรอบๆ พระองค์ อย่างแปลกพระทัย เพราะแทนที่จะเป็นปราสาทราชมณเฑียรบรรทม อยู่บนบรรจจรณ์อันอ่อนนุ่ม กลับกลายเป็นมาบรรทมอยู่ใต้ต้นไม้ใน ป่า ต่างแปลกพระทัยพิศวงอยู่คราครัน เอ เมื่อคืนนี้เรายังอยู่ในที่ ปราสาทนี่นา แล้วไหนเช้าวันนี้จึงมาอยู่ในป่าเล่า เออ เจ้าคงคาประไลย มันไม่ฆ่า มันคงให้คนพามาทิ้งไว้ที่นี่เป็นแน่ แต่ความคิดของท้าวอินธุมาศ ในข้อนี้ พระนางจันทร์ไม่เห็นด้วย เป็นไปไม่ได้แน่ที่เจ้าคงคาประไลย มันจะเอามาทิ้งไว้แบบนี้ คงเป็นเทวดาท่านมาช่วยมากกว่านะ

เมื่อทั้งสองพระองค์รู้สึกสภาพของคนเช่นนั้นแล้ว ต่างก็รำพันเป็นห่วงถึงคนข้างหลัง ว่าจะได้รับความลำบากกันอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ ส่วนพระองค์เองนั้นเมื่อตกอยู่ในป่าเช่นนี้ จะยังทรงเครื่องกษัตริย์อยู่ก็ไม่เหมาะ จึงแจ้งพระทัยปลอมพระองค์ทำเป็นไพร่ แแต่่งพระองค์ให้พระรุงพระรัง แล้วหักเอาไม้เหมือนง่ามถ่อมาถื่อค่างไม้เท้า ส่วนพระนางจันทร์ก็หอบเครื่องคันเคินตามหลังไป

เมื่อทรงพระคำเนินมาได้พักหนึ่ง ก็มาถึงยังบ้านพวกพรานล่าเนื้อ ซึ่งกำลังนั่งถื่อเนื้อแบ่งกันอยู่ที่เดียว พอพวกพรานเนื้อมาเห็นท้าวเธอทั้งสองเข้า พวกพรานต่างแปลกใจพากันมองจ้องไม่วางตา ยิ่งพวกเด็ก ๆ ค้วยแล้วต่างร้องเรียกพ่อแม่ให้มากู้กันแซ่ "อีพ่อแม่เอ๋ย มาดูอ้ายคนทาว มันนุ่งผ้าตาลายคล้ายแมวคราว บ้างถามท้าวว่ามึงไปข้างไหนมา"

ท้าวอินธุมาศเมื่อได้ทรงฟังคำหยาบซึ่งไม่ค่อยจะชินพระโสศมาก่อนเข้าเช่นนั้น พระองค์ก็ออกจะรำคาญอยู่บ้าง แต่การกำลังคับขันเช่นนี้จะมาถื่ออยู่ก็ไม่ได้ จึงตอบไปว่า เราเป็นชาวเมืองมิดดินลาแต่ออกมาได้เมียอยู่ในป่า อยู่ในป่านี้มานานแล้วจนกระทั่งเมียเรามีครรภ์ จึงคิดจะกลับบ้านเมืองเสียที แต่เดินมาเกิดหลงทางกลับไม่ถูกเสียแล้ว นี่บ้านของเจ้าเขาเรียกว่าบ้านอะไรละ รู้ไหมว่าทางที่จะไปเมืองมิดดินลานั้นไกลสักกี่วันจึงจะถึง

พวกพรานพอได้ยินเช่นนั้นก็พากันร้องอย่างตกใจว่า อูแม่เจ้า มันช่างน่าใจหายจริงหนอ เศษบุญคุณพระช่วยที่เสื่อมันไม่ขบเอาตายไป มีอย่างที่ไหนเป็นผู้ชายพายเรือมีคสักล่อมไม่มีคคมือ ทำไม่ไม่ฟังคำโบราณที่เขาสอนไว้บ้างเล่าอี เข้าถื่อถื่ออย่าลืมพรัยยังงีละ แล้วนี้จะไปถึงเมืองมิดดินลาที่เดียวรี มันไม่ใช่ใกล้ๆ นา กว่าที่จะถึงนะ สามเดือนครึ่งที่เดียวไอ้ถื่อถื่อ ถูก็ไม่เคยเห็นเมืองที่ว้าสักที เคยได้ยินแต่เขาเล่าลือกัน บ้านที่ถื่ออยู่ที่นี่เขาเรียกกันว่าบ้านทันไร อยู่ปลายแดนที่เดียวเอ็งจะไปจริงๆ รี ฮือ น่ากลัวมาก ครูปร่างอ่อนแอ่นอย่างนี้ น่ากลัวเสื่อมันจะกัดตายเสียก่อนนะนา อยู่กับถื่อถื่อหา ไม่ต้องกลัวเสื่อหรือกจะได้เที่ยวไปยังถื่อถื่อข้างมาอย่างขาย อยู่ในบ้านในเมืองมันไม่สบาย

หรือก อ้ายพวกเจ้านายมันคอยเบียดเบียนทั้งคาปี สู้อยู่ในป่าอย่างนี้ไม่ได้สบายคิ

เมื่อพรานชนนให้ยู่เช่นนั้นแล้ก็ถามชื่อว่ ชื่ออะไรละ ท้าวเออ ก็บอกรว่ฉันชื่ออิน ภรรยาชื่อจัน แล้พรานนั้นก็บอกรชื่อของตัวบ้างว่ "กูชื่อเพิก ผัวอีแต แม่อ้ายคัน" มีอาสีพในการย่างเนื้อขาย เมื่อชักใช้ถามไถ่กันจนเป็นที่พอใจแล้ พรานก็ชวนขึ้นบ้าน จักแจกหาอาหารให้ ท้าวอินนุมาศและนางจันทร อาหารที่พรานเพิกจักมาให้ันแต่ละอย่าง ท้าวเออทั้งสองไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย แต่คู้ท่าทางพรานเพิกจะจักเลี้ยงอย่างเต็มทีที่เดียว "หลนปลาร้าเนื้อย่างกับยอคหวาย กระจังปูใบทองเอาของราย เสือกกระบายคคข้าวให้ท้าวไทย"

ท้าวอินนุมาศกับพระนางจันทรไม่เคยพบชีวิตแบบนี้ ก็ออกจะอิหลักอิเหลือเหลือกำลัง มองคู้กับข้าวและที่รองของแล้ต้องหลับตาแต่ตรงกันข้ามกับพรานเพิกและนางแตที่ก้มหน้าก้มตากินอย่างเอริคอร่อย แต่ความหิวทำให้ต้องผีนเสวย ทั้งสององค์เสวยพลางน้ำพระเนตรก็ไหลพราก พรานเพิกเหลือบมาเห็นเข้าก็สงสัยถามว่ เออ เป็นไรไปหวา ถึงร้องให้ ท้าวอินนุมาศเปลอพระองค์ศรีศคอบออกมว่ "พระไม่เคยจะเสวยพริกเทศเผ็ด เคี้ยวเข้าเม็คหนึ่งก็น้ำพระเนตรไหล"

พรานเพิกพอได้ยินราชาศัพท์ของท้าวอินนุมาศเข้าเช่นัน ก็อุทานออกมว่ "แม่เจ้าอิชาวไพร ยังกระไรบ้านกูยู่ไม่เคย เมื่อน้ำคาวว่ น้ำพระเนตรเล่า แต่กินข้าวกับปลาว่าเสวย" พรานเพิกเปรยขึ้นมาเช่นัน ท้าวอินนุมาศจึงรู้สึกพระองค์ว่ไม่ได้ยู่ในปราสาทเหมือนเมื่อก่อน จะมาใช้ศัพท์แสงอะไรไม่ได้ทั้งัน พวกพรานฟังไม่รู้เรื่องทั้ง จะทำให้พิธิแตกค้วย เมื่อทนผีนกลืนข้าวเข้าไปได้นคหน้อยก็อิมพรานเพิกก็จักหาที่สำหรับนอนให้เพราะค้ำแล้

ครันรุ่งเช้า พรานเพิกก็เตรียมตัวเข้าป่าล่าเนื้อตามปกติ พรานเพิกจึงชวนท้าวอินนุมาศไปค้วย "อออินเอ้ยไปป่ากับข้าเถอะ ไม่เคยเข้าป่าล่าสัตว์เลยใช้ไหมละ มาซีเอันี่แน่หอกแบกคามาเข้าไป ออจันยู่บ้านกับ

อีแต่แม่อายคันมันก็แล้วกันนะ" ท้าวอินธุมาศถึงจะไม่เค็มพระทัยก็ต้องจํารับหอกเล่มใหญ่ขึ้นป่า เดินตามพรานเพิกเข้าป่าไป และในระหว่างทางท้าวอินธุมาศก็ทรงอธิษฐานว่า ไปในป่าวันนี้ขออย่าให้ได้พบสัตว์ใดๆ เลย เพราะพระองค์ไม่ยอมทำบาปทำกรรมไว้อีก เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ก็แยะอยู่แล้ว และด้วยเคชะอธิษฐานของท้าวเธอ วันนั้นทั้งวันพรานเพิกไม่ได้ใช้หอกแทงอะไรเลย เพราะไม่มีสัตว์มาให้เห็น แม้แต่ตัวเดียว

ฝ่ายนางจันทรออยู่กับ "อีแต่แม่อายคัน" ก็ช่วยทำงานบ้าน โดยเมียบพรานเพิกให้ให้คำข้าว นางจันทรเคยอยู่แต่ในรั้วในวังไม่เคยเห็นใครเขาคำข้าวเลยสักที พอมาจับคำเข้าก็เลยหลงข้างครกหมด นางแตกกลับมาจากหาฟืนในป่า พอเห็นข้าวตกเคลื่อนข้างครกก็อุทานออกมาว่า "อีแม่เจ้าคำข้าวแต่ฎไป ยังไม่ได้สักครกเจียวอกฎ ยังไม่แหลกแตกเปลือกเสียอีกเล่า น้อยหรือข้าวข้างครกหกอักฎ อีทองจันเอ๋ยเองพันแต่หมากรุก มานี้ฎทำเองยักออกไป"

พรานเพิกนั้น เมื่อหาสัตว์ไม่ได้สักตัวก็ชักจะแปลกใจ เพราะธรรมดาไม่น่าจะแก้งหมูป่าอะไรเป็นได้แทงกันตัวสองตัวจนได้ เมื่อไม่พบหน้าค่าตาเลยเช่นนี้ก็ชักจะหงุดหงิด เดินบ่นงุ่นง่านกลับบ้าน ยิ่งพอมาถึงบ้านแลเห็นเมียบกำลังคำข้าววุ่นวายอยู่ ยังไม่หุงข้าวก็ยิ่งโมโหหนัก ร้องคำว่าเอา มีอย่างหรือจนปานนี้แล้วยังไม่หุงข้าวกินอีก มัวไปทำอะไรอยู่อีนางตัวดี วันนี้มันชวยอะไรของมันนิ ไปป่าก็ไม่ได้อะไรสักอย่างมาถึงบ้านก็ไม่มีข้าวจะกิน

ฝ่ายนางแต่เมื่อได้ยินพรานเพิกมาแหวเอาก่อนเช่นนั้น ก็ไม่ลลละสนควันไปทันทีว่า อ้ายหวัคค หน้อยแน่ หุงข้าวให้ไม่ทันกินหน้อยเท่านั้นมาทำตาเซียว ประเคียวแม่ก็โมโหเอาเข้าบ้างหрок รู้ไหมว่าข้าต้องเข้าป่าหาฟืนทั้งวัน เพิ่งกลับมาเหงือยังไมทันจะแห้งเลย ให้ทองจันมันคำข้าวไว้คอยท่า พอกลับมาซิไม่รู้ว่ามันคำภาษาอะไรกัน เหมือนกับหนูเกล็ดคอย่างนั้นแหละ ข้าต้องมาคำใหม่อีกถึงได้ข้าวไปตั้งไฟเมื่อคะกันี้เอง แล้วก็เกละระเห็จไปถึงไหนมาฮี ถึงได้กลับมาเสียจนจะมีคจะคำ

อย่างนี้

พรานเพิกไค้ยีนเมียชู่ตะคอกเอาเช่นนั้น แทนที่จะกลัวกลับส่งเสียงเถียงเอาว่า ข้าโค่งไปทางเหนือโน่นแน่ะ เทียวตามัวตามเนื้อไปทุกหนทุกแห่ง มันแปลกเหลือละอีแต่เอ๊ยไม่พบอะไรสักตัวเดียว ตั้งแต่เกิดมาเป็นพรานก็วันนี้แหละที่มันช่วยที่สุด ขึ้นอย่างนี้บ่อยๆ ก็เห็นจะอดตายกันบ้างเป็นแน่ พรานเพิกเถียงกับเมียเสร็จแล้ว ก็หันมาเล่นงานพระนางจันทร์กับท้าวอินธุมาศว่า "เกิดมาเปล่าคำข้าวไม่แตกกากกรรมมากพูดลั่นแต่สรงเสวย ออกตัวไปก็ไม่ได้อะไรเลย มึงเสวยเกลือเถิดทั้งตัวเมีย อยู่เคหากี้จะพากันย่อยยับ ครั้นจะขับกลัวเสือจะกินเสียจะให้เฝ้าไร่ถั่วทั้งตัวเมีย กระท่อมเคี้ยของถูปลูกไว้คิบคิ"

เมื่อพูดแล้วพรานเพิกก็จัดการให้ท้าวเธอทั้งสองไปอยู่ที่สวนปลายนา ปลูกผักหักพีนอยู่กันตามลำพัง ตอนนั้นพระนางจันทร์กำลังครรภ์แก่ใกล้กำหนดที่จะมีพระประสูติกาลเต็มที ให้มีอาการวิงเวียนปั่นป่วนเจ็บครรภ์ร้องครวญครางอยู่ไปมา ท้าวอินธุมาศเองก็ไม่มีความรู้เรื่องนี้เท่าไรนัก เพราะยังไม่เคยมีลูกให้ตัวสั่นงันงกจับอะไรไม่ถูก ไม่รู้จะบิบไม่รู้จะกคอีกตรงไหนให้เคือคร้อนุ่นวายใจ จะหันหน้าไปพึ่งใครก็ไม่ได้ พรานเพิกก็แยกกันอยู่เสียแล้ว จะทิ้งนางจันทร์ไว้ไปตามคนมาช่วยก็เป็นห่วง ขณะที่กำลังพะว้าพะวังอยู่นั้นเอง เทวาอารักษ์ที่สิงสถิตอยู่ในป่านั้นเห็นท่าไม่ได้การก็พากันสำแดงกายให้ปรากฏแล้วเรียงรายกันเข้ามาช่วยพยาบาล บ้างก็เข้านวด บ้างก็ช่วยข่ม บ้างก็เข้าหนุนหลังพัควีให้ จนพระนางจันทร์ค่อยคลายเจ็บปวดลงไปบ้าง และพอได้ฤกษ์ก็ประสูติออกมาเป็นชาย พวกเทพเจ้าก็ช่วยกันอาบน้ำรับขวัญอวยพรจนเสร็จเรียบร้อย แล้วถึงได้พากันกลับวิมาน

จะกล่าวถึงในเมือง มีพราหมณ์ผู้หนึ่งชื่อว่าวิรุณฉาย ตะแกมีลูกชายชื่อเทพจินดา อายุได้สิบสองขวบ พราหมณ์วิรุณฉายเป็นผู้มีความรู้มาก เมื่อวันที่โอรสนางจันทร์ประสูตินั้นได้เกิดอัศจรรย์สิ้นสะเทือนมาก พราหมณ์วิรุณฉายเห็นผิคลั่งเกดจึงพลิกคำราคุ ก็รู้ว่าจะมีผู้มีบุญมาเกิด

จึงเรียกลูกชายมาบอกว่า เทพจินคาเอี้ยเป็นบุญของเจ้าแล้วละ ฟังพ่อให้คินะ เคียวนี้ล่ะผู้มีบุญได้มาเกิดทางทิศตะวันตกเฉียงใต้แล้วละ ขอให้เจ้าไปฝากเนื้อฝากตัวกับเขาเถิด จะได้เป็นที่พึ่งพาอาศัยต่อไป พ่อเนะคงจะอยู่ดูแลเจ้าไปไม่ได้อีกแล้ว ขอให้จำคำพ่อไว้ให้ดี เอานี้คำราของพ่อ พ่อขอมอบไว้ให้เป็นสมบัติของเจ้า จะได้เอาไว้ตรวจสอบเมื่อพบผู้มีบุญ พราหมณ์วิรุณฉายสั่งเสียลูกชายเสร็จก็สิ้นใจตายอย่างสงบ

ฝ่ายพราหมณ์น้อยเทพจินคา เมื่อเห็นพราหมณ์พ่อมาตายจากไป ต่อหน้าต่อตาเช่นนั้น ก็มีความเศร้าโศกเสียใจยิ่งนัก คุณหรือแม่ก็เพิ่งตายไปเมื่อสามเดือนที่แล้วมานี้ แล้วยี่พ่อก็มาจากไปอีกคน เทพจินคาไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เมื่อเผาศพพ่อเสร็จแล้ว เทพจินคา ก็ออกติดตามผู้มีบุญตามคำราที่พ่อให้ไว้ก่อนตายทันที และหลังจากที่เดินบุกป่าฝ่าหนามกลางป่าเป็นเวลาถึงสิบวัน เทพจินคา ก็มาถึงริมไร่อง้าวินธุมาศ เทพจินคา รู้สึกเหนื่อยเมื่อยล้าเต็มที จึงเข้าไปนั่งพักอยู่ที่ใต้ต้นกร่างใหญ่ใบหนา ลมกำลังพัดเย็นสบายดี ก็เลยเคลิ้มมอยหลับไป

จะกล่าวถึงท้าวอินธุมาศ วันที่พราหมณ์เทพจินคาไปถึงนั้น เมื่อผูกเปลห่มล้อมโอรสจนหลับแล้ว ทั้งสองก็พากันออกไปดูไร่แดง ปล่อยให้โอรสบรรทมอยู่ในพระอุทุมมาลำพัง ครั้นบรรทมไปได้สักครู่หนึ่งก็ตื่นขึ้นร้องเสียงลั่นไปหมด พราหมณ์เทพจินคานอนอยู่ที่ใต้ต้นกร่างแว้วเสียงโอรสก็สะกึ่งตื่นลุกขึ้นนั่งฟัง ก็รู้ว่าเสียงร้องนั้นเป็นเสียงของผู้มีบุญ จึงย่องขึ้นไปดู เมื่อขึ้นไปบนกระท่อมมองไม่เห็นใครมีแต่พระกุมาร และเมื่อเห็นผ้าทองที่ผูกทำพระอุทุมมาก็รู้ว่าไม่ใช่คนธรรมดาแน่ ทั้งลักษณะก็มุกม่องค้องคำรา ชำมีแหวนผูกข้อมือทั้งซ้ายขวาเข้าค้วยแล้ว ก็ยิ่งแน่ใจว่าต้องเป็นพงศ์ษัตริย์เสียบ้านเสียเมืองมาเป็นแน่ แต่เพื่อพิสูจน์ว่ากุมารนั้นจะเป็นผู้มีบุญจริงหรือไม่ พราหมณ์เทพจินคา จึงก้มลงดูที่ผ้าบาท เห็นเป็นลายกนกจักรก็แน่ใจ ก้มลงกราบที่พระบาทกุมารนั้น แล้วอุ้มพาหนีออกจากกระท่อมไปทันที

ฝ่ายท้าวอินธุมาศกับพระนางจันทร เมื่อกลับจากไร่แดง

มาถึงกระท่อมที่ปักไม่เห็นโอรสก็ตกตะลึง ที่แรกสงสัยว่าพวกพรานจะมาลักเอาไป จึงพากันมาที่บ้านพราน ถามว่าเห็นลูกบ้างไหม พวกพรานก็บอกว่าไม่รู้ไม่เห็น ความคิดถึงโอรสทับทวีมากขึ้น ถึงกับพากันสลบลงเป็นหลายครั้ง แต่เมื่อฟื้นคืนสติได้ก็ระลึกนึกถึงคำของโหรที่เคยทำนายไว้ว่า โอรสของพระองค์นั้นจะต้องจากกัน แต่จะได้พบกันอีกในภายหลัง เมื่อคิดได้ขณะนี้แล้วก็ค่อยคลายหายโศกลงได้บ้าง

ส่วนพราหมณ์เทพจินคานั้น เมื่ออุ้มกุมารหนีออกมาจากกระท่อมแล้ว ก็ควนเคินคุ่มเข้าไปในคง มุ่งตรงไปยังนครมิดินลา ครั้นกุมารร้องหิวนมก็แหวะวักน้ำในลำธารหยอด หากระจับเมื่คบัวมาเอาหีบคป้อนกุมารจนอิ่ม แล้วจึงคลี่สไบผูกเข้ากับกิ่งไม้ทำเป็นเปลให้กุมารนอนร้องเพลงเห่กล่อมไปจนกระทั่งกุมารหลับ ครั้นตื่นขึ้นก็ป้อนอาหารชี้ชวนให้ชมนกชมไม้ไปตามเรื่อง พอให้กุมารเพลินๆ แต่พอกุมารรู้ตัวว่าไม่ใช่แม่เข้าเท่านั้นก็ส่งเสียงร้องขรมที่เดียว

พราหมณ์เทพจินคาปล้ำปลุกกุมารมาหลายเพลง จนกระทั่งหลงเข้าไปในเขตยักษ์ชื่อพินธุมาร ซึ่งเป็นยักษ์เฝ้าคัณสรพยา คัณไม้คัณนี้ มีสรรพคุณหลายอย่าง คือ

"เป็นยาทิพย์เกิดกับสำหรับคิน

กิ่งหนึ่งคินกลายเป็นนกแก้วไป

กิ่งหนึ่งคินเป็นพญานาคราช

แสนฉกาจบถคคนคัคไชย

กิ่งหนึ่งคินเนื้อเหลือองเรื่องอุไร

กิ่งหนึ่งใช้กลายกลับเป็นคิงลม

ค่อคินน้ำมวกผาจึงยาหาย

ราพร่ายคิคยาคัวยคินคม"

พินธุมารอยู่เฝ้าคัณไม้สรพยานี้อยู่คนเดียว เวลาหิวขึ้นมาก็เอาคินคิคปากคั แล้วออกจับเนื้อเสือกวางมากินเล่นอร่อยไป วันหนึ่งพินธุมารออกหากิน ได้ยินเสียงกุมารร้องและพราหมณ์เทพคินคาร้องกล่อมสลบกันไปเข้า ก็รู้ว่าเป็นเสียงมนุษย์ จึงย่องแอบไปคูดู พอเห็นคัณค

ก็เผ่นออกจากที่ซ่อนขวางทางไว้ เทพจินดาเห็นยักษ์ก็ตกใจอุ้มกุมารหนี แต่ในที่สุดก็ถูกจับได้ เทพารักษ์ที่สิงสถิตอยู่ในไพรมีความเมตตาสงสาร คนทั้งสอง จึงคลี่ใจพินธุมารให้ใจอ่อนเกิดความสงสารขึ้นมา ยิ่งเห็น เทพจินดาอ่อนน้อมยกมือไหว้ก็ยิ่งใจอ่อน พินธุมารจึงถามว่า นี่เจ้าหนู น้อยทั้งสองคนนี้จะไปไหนกันฮึในป่าในดงเช่นนี้ ไม่ใช่ที่เคินเล่นนะ เทพจินดายกมือไหว้แล้วก็บอกว่า ฉันทสองคนพี่น้องพ่อแม่ตายหมด อยู่ในเมืองก็อดอยาก จึงชมซานเข้ามาในป่า นึกว่าพอจะหาผลไม้เผือก มันทกินประทังชีวิตไปได้บ้าง คุณตาอย่าได้ฆ่าหลานเสียเลยนะ ปล่อยให้ หนูไปเถอะ หนูจะไปกรุงมิดินลา

พินธุมารได้ยินวาจาเรียบริ้อยของเทพจินดาเข้าก็ยิ่งสงสาร ถึงกับออกปากชวนว่า งั้นก็ดีแล้ว มาอยู่กับพ่อเถิด ไม่ต้องไปไหนให้มัน ลำบากอีกต่อไป มามะไปกับพ่อ พินธุมารไม่พูดแต่ปาก ตรงเข้าอุ้มทั้งสอง ขึ้นแนบไว้กับอก แล้วพาเหาะไปยังถ้ำที่อาศัย จัดหาอาหารการกินให้ เรียบริ้อย พระกุมารนั้นเมื่อเห็นหน้าพินธุมารเป็นยักษ์ผิวดำกับหน้าแม่ก็ ตกใจ หลับตาร้องไห้แแง เทพจินดาจึงบอกกับพินธุมารว่า อย่าเข้าไป โกลั่นองนะ น้องกล้วยักษ์ พินธุมารได้ฟังก็หัวเราะชอบใจ เอ้า เมื่อกลัว พ่อก็จะแปลงตัวให้ใหม่ ว่าแล้วพินธุมารก็แปลงกายเป็นมนุษย์ พินธุมาร นั้นรักสองกุมารมาก และโดยเฉพาะโอรสท้าวอินธุมาศนั้นรักอย่างสุด สวาทภาคใจทีเดียว

"ถึงยามคำย่าฆ้องเข้าไสยาสน์

เอาผ้าลาดลงให้ลูกเส่นหา
แล้วโบกปักพัควีให้นิทรธา
ทั้งสองราพระกุมารสำราญใจ
เวลาเช้าท้าวอุ้มลงสร้งน้ำ
เอาผ้าทำเปลกล่อมให้หลับไหล
แล้วจึงสั่งพราหมณ์น้อยกลอยฤทัย
พ่อจะไปเก็บมะม่วงปราง
ระวังน้องอย่าให้ร้องนะลูกแก้ว

กลางวันแล้วพอจะมาอย่าหมองหมาง

เห็นน้องคืนชีชวนให้เล่นพลาง

ที่ห้องกลางนั้นเจ้าอย่าเข้าไป"

ที่พินธุมารสั่งไม่ให้เข้าไปในห้องกลางนั้น ก็เพราะกลัวว่าจะไปเห็นต้นสรรพยาเข้า เมื่อสั่งแล้วก็เข้าไปโพรจับสัตว์กินตามประสายักษ์ ครั้นอิ่มแล้วก็คิดถึงลูก จะหาผลไม้ไปให้ก็เห็นว่าจะมีสุนัขน้ำนมไม่ได้จึงคิดจะไปขออนมราชสีห์ซึ่งเป็นเพื่อนกัน เมื่อคิดเสร็จสมอารมณ์หมาย ก็โคลคลา เหาะสู่คูหาของราชสีห์ทันที เมื่อถึงถ้าราชสีห์ต่างก็ยินดีที่ได้พบกัน ราชสีห์ถามว่าเคียวนี้มีคู่แล้วหรือยังละ ยักษ์ก็ตอบว่าตามเคยยังอยู่เคียวเปลี่ยวใจอยู่ แล้วก็ออกปากขอน้ำนมเมียเพื่อน ราชสีห์จึงถามว่าเอาไปทำไมกัน ยักษ์ก็ตอบว่าเอาไปให้ลูก ราชสีห์จึงย้อนว่าก็ไหนว่าไม่มีเมียแล้วมีลูกได้อย่างไรละ พินธุมารจึงเล่าเรื่องให้ฟัง ราชสีห์จึงร้องอ้อแล้วก็บอกว่า "ที่น้ำนมอย่าปรารมภ์เลยอสุรา หมคแล้วมาเราจะให้ตั้งใจปอง" พินธุมารดีใจ จึงเนรมิตผอบทองขึ้นรองรับน้ำนมจากสิงหรา แล้วก็ลากกลับไป

พินธุมารเลี้ยงกุมารด้วยน้ำนมราชสีห์มาดังนี้ "จนกุมารเติบโตใหญ่ในคูหา มีกำลังค้ำหนึ่งสิงหรา ผลักศิลาปิดปากถ้ำนั้นทำลาย ทำวกุมภัณฑ์ ผันหวาดประหลาดจิต คู่เด็กนิคหนึ่งกำลังนั้นใจหาย เห็นจะมีบุญเลิศ ประเสริฐชาย ราพร้ายจึงขนานนามกร ชื่อสิงห์ไกรสรให้เจ้าพราหมณ์จ่านามไว้แน่นอน แล้วอวยพรลูกรักให้รุ่งเรือง"

จะกล่าวถึงทางเมืองโกญจา ตั้งแต่คงคาประไลยยึดอำนาจได้แล้วประชาชนก็พากันได้รับความเดือดร้อนต่างๆ นานา เพราะบรรดาขุนนางใหม่ๆ ที่คงคาประไลยตั้งขึ้นก็ล้วนเป็นพวกโกงกินเอาสินบน ข่มขู่ราษฎรกันทั้งนั้น ประชาชนเมื่อทนโดนกดขี่กันไม่ไหว ก็พากันอพยพหลบเข้าป่าไปตามๆ กัน และต่างก็คิดถึงทำวอินธุมาศ เพราะทำวเธอปกครองบ้านเมืองด้วยความยุติธรรม บ้านเมืองจึงเป็นสุข จึงร่วมคิดกันจะชิงเมืองคืนให้ทำวอินธุมาศ ต่างสะสมกำลังคนไว้ได้สองแสนและกำลังอาวุธไว้ครบครัน ครั้นพร้อมเพรียงกันดีแล้วก็ยกเข้าประชิดเมือง

กองทัพอิสระฝ่ายท้าวอินธุมาศ เมื่อยกเข้ามาประชิดเมือง แล้วก็พากันร้องประกาศบอกชาวเมืองว่า "นี่คือกองทัพอิสระที่จะเข้ายึด พระนครให้ท้าวอินธุมาศ ผู้ใดที่ยังจงรักภักดีต่อพระองค์อยู่ก็ขอให้อยู่ อย่างสงบ อย่าได้ขัดขวางคณะทหารพวกเราเข้าทำการยึดพระนคร ครั้งนี้ เพราะทนดูความทารุณของกงคาประไลยต่อไปไม่ไหวแล้ว" เมื่อ ประชาชนได้ฟังประกาศเช่นนั้นต่างก็พากันดีใจ พากันวิ่งเข้ามาสมทบ กับกองทัพเป็นอันมาก

ฝ่ายพวกกงคาประไลยนั้น เมื่อเห็นกองทัพประชาชนเคลื่อนเข้ามา คับคั่งเช่นนั้นก็ขวัญเสีย เพราะพวกตัวนี้น้อยกว่ามาก จีนสูก็คงย่อยับ ฉะนั้นพอทัพหน้ามาถึงหน้าเมือง นายทหารฝ่ายกงคาประไลยก็เปิดประตู ให้แต่โคยดี เป็นการยอมแพ้เพื่อไม่ให้เสียเลือดเนื้อ กองทัพประชาชน เมื่อลอยชายเข้าเมืองได้แล้ว ก็พากันรายล้อมเข้าจับกงคาประไลยและ บรรดาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาใหม่ นำเอาไปประหาร ชีวิต คักศิระเสียไว้ให้คนดูเป็นตัวอย่างต่อไป

เมื่อคณะทหารเข้าทำการยึดพระนครและจับกงคาประไลย
ประหารชีวิตเรียบร้อยแล้ว ก็ประชุมหารือกันว่า จะปล่อยยี่บ้านเมือง ว่างกษัตริย์อยู่อย่างนี้ไม่ได้ ผิดประเพณี ทางที่คี่นั้น พวกเราควร จะออกติดตามค้นหาท้าวอินธุมาศและเชิญเสด็จให้กลับมาครองพระนคร ต่อไปจะคิดว่า เมื่อตกลงกันฉะนี้แล้วก็เรียกโหรเข้ามาถามว่า เอนี่แน่ะ โหร ไหนลองตรวจพระชันษาดวงชะตาของท้าวอินธุมาศดูซิว่า เวลา นี้พระองค์จะทรงเดือดร้อนลำบากลำบากอย่างไรบ้าง โหรจับกระดาษ ชนวนมาลงเลขบวกลบคูณหารอยู่ครู่หนึ่งก็บอกว่า ได้การ ได้การ เวลา นี้ท้าวอินธุมาศกับพระมเหสียังมีพระชนม์อยู่ เคียงนี้ประทับอยู่ทางทิศ ตะวันออก ถ้าหากติดตามไปเป็นมีหวังพบแน่ ขอให้ติดตามไปเถอะ สักวันสองวันก็คงพบ เชื้อเถอะนำคำราเล่มนี้ไม่เคยพลาดเลย เมื่อโหร แน่ใจยืนยันเช่นนั้น คณะทหารจึงจัดแจงเตรียมราชรถออกเดินทางเพื่อ ค้นหาทันที

พวกเสนาข้าราชการออกตระเวนป่าคั่นหากันอยู่หลายวัน จนกระทั่งมาถึงเขตบ้านพรานเพิก เสนาจึงเรียกพรานคนหนึ่งเข้ามาถามว่า นี่แน่พราน เมื่อครั้งบ้านแตกสาแหรกขาดนั้นนะเคยเห็นมีคนแปลกหน้า มาอยู่แถวนี้บ้างไหม พรานผู้นั้นก็ตอบว่า เออ เห็นอยู่สองคนชื่ออออิน กับนางจัน เจ้าเพิกเขาเอาไว้ให้เฝ้าไร่ถั่วไร่แดงทางไร่นั้น เสนาได้ฟัง คังนั้นก็นึกว่าคงใช่แน่ จึงเร่งว่า จันรี พาไปที่นั่นหน่อยซิ

เจ้าพรานคนนั้นเดินคุ่มนำเสนาไปที่กระท่อมของท้าวอินธุมาศ แล้วร้องเรียกตะโกนอยู่โหวกเหวก อออินเอ๋ยเปิดประตูรับด้วยมีคนมา หา แต่ท้าวอินธุมาศไม่ยอมเปิดประตูรับ เพราะท้าวเธอเข้าใจไปว่าเป็น พวกของคองคาประไลยออกมาล่าตัวไปประหารชีวิตจึงลั่นดาลถอยกลับไปซ่อนตัวอยู่ข้างใน ทั้งนี้ทำให้เจ้าพรานโมโหร้องส่ำทับเข้าไปอีกว่า เฮ้ย อออินมัวทำอะไรอยู่หว่า บอกให้เปิดประตูรับกลับนิงเสีย ถ้าไม่เปิดเข้า จะเปิดเองละ พรานไม่พูดแต่ปากเอาเท้าสะกิดฝาจนทะลุแล้วมองลอด เข้าไป เห็นท้าวอินธุมาศนอนเอาเสื้อคลุมโปงอยู่ก็ส่ำทับออกไปอีกว่า ชะช้าอออิน ทำไมถึงได้ขี้เกียจสันหลังยาวอย่างนี้หว่า เอาแต่กินแล้วก็นอนคลุมโปงอยู่นั้นแหละ ลืมหูลืมตามาคุใครเขาทำอะไรกันบ้างซี ท้าวอินธุมาศไม่ฟังเสียง ยังคงหลบซ่อนอยู่ไม่กล้าออกมา ทั้งนี้ทำให้พรานโมโหมากถีบประตูพังเข้าไป แล้วตรงเข้าไปดูคกระซากลากเอาท้าวอินธุมาศออกมา ฝ่ายเสนาข้าราชการครั้นเห็นเจ้านายก็ตรงเข้าไปกราบถวายบังคมกันเป็นแถว เล่นเอาพรานงงงันไปทีเดียว เอ๊ะ นี่มันยังงักกันนี้หว่า อออินนี่มันคงเป็นเจ้านายกันมาก่อนเป็นแน่ เมื่อคิดขึ้นมาเช่นนี้พรานก็ชักจะหนาวๆ ร้อนๆ ขึ้นมา

ท้าวอินธุมาศกับเสนาข้าราชการต่างโศกาน้ำตานองร้องไห้รำพันถึงความทุกข์ยากที่ตนได้รับมาแล้วพากันสลบล้มลง ร้อนถึงพรานเพิก ต้องไปหาน้ำมาชโลมลูบจนฟื้นขึ้น เสนาก็กราบทูลให้ท้าวอินธุมาศทราบว่ ที่ยกกันมาทั้งนี้ก็เพื่อจะมาเชิญให้เสด็จกลับไปครองนครต่อไป เพราะพวกตนได้ปราบคองคาประไลยเรียบร้อยแล้ว

เมื่อท้าวอินธุมาศได้ฟังเสนาข้าราชการกราบทูลอัญเชิญให้เสด็จ

กลับไปครองราชสมบัติอีกเช่นนั้นก็คือพระทัย เสมือนหนึ่งตายแล้วได้ไป
เกิดในสวรรค์ ความทุกข์โศกก็เหือดหายไปสิ้น จึงเล่าเรื่องตั้งแต่พลัด
บ้านเมืองมา ตลอดจนกระทั่งได้มาอาศัยพรานเพิกอยู่และนางจันทร
ประสูติโอรสออกมาได้เพียงเจ็ดวันก็หายไปไม่ได้ข่าวคราวอะไรเลย
พวกเสนาข้าราชกรพอได้ฟังต่างก็พากันสงสารน้ำตาร่วงไปตามๆ กัน
ครั้นพากันสร้างโศกลงบ้างแล้ว ท้าวอินธุมาศก็ให้จัดเงินทองข้าวของ
ประทานให้แก่พรานเพิกเป็นรางวัลความดีความชอบที่ได้ช่วยเหลือใน
ยามตกยาก ทั้งประกาศสั่งไม่ให้เก็บส่วยสาอากรจากหมู่บ้านนี้อีกต่อไป
และยังกำชับอีกว่าถ้ามีเรื่องเดือดร้อนใจอะไรละก็ ขอให้เข้าไปหาจะช่วยเหลือ
เต็มที เมื่อสั่งเสียเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เสด็จขึ้นรถทรงยกพลเสด็จ
กลับสู่พระนครโกญจาทันที

หลังจากที่ท้าวอินธุมาศได้กลับมาครองเมืองแล้วไม่นาน พระนาง
จันทรก็มีราชบุตรอีกองค์หนึ่ง ซึ่งประทานนามว่า นางสุวรรณรัตณี

"ขอยุติเรื่องเมืองไว้ให้สงบ จะกล่าวถึงสิ่งโศกในอุหา แต่อยู่
ด้วยพินธุมารก็นานมา จนชันษาได้ถึงสิบสี่ปี เรียกยักษะว่าพ่อก็เกรง
ขาม เรียกเจ้าพราหมณ์จินคานันว่าพี่ พญายักษ์รักบุตรแสนทวี ให้สอง
ศรีเรียนเวทย์วิเศษมนต์"

สิ่งโศกพรทอนนี้โตเป็นหนุ่มแล้ว ทั้งเก่งกล้ามีวิชาสามารถมาก
หากมีศัตรูมารุกรานก็ว่าคาถาเรียกฝนมาปิดบังดวงอาทิตย์ไม่ให้เข้าศึก
เห็นตัวได้ หรือถ้าถูกอาวุธตรงไหนก็ปักเป้าด้วยอาคมลงไปตรงนั้น
ความเจ็บปวดหรือบาดแผลก็จะหายไปสิ้น

วันหนึ่งพญายักษ์คิดจะเข้าไปในป่า จึงบอกลูกชายทั้งสองให้ดูแล
ถ้าแทน แต่ไม่ลืมที่จะกำชับว่าไม่ให้เข้าไปในห้องที่เก็บต้นไม้วิเศษเป็น
อันขาด เมื่อสั่งเสียเสร็จแล้วพินธุมารก็กลับกลายเป็นร่างยักษ์ตามเดิม
ออกเที่ยวไล่จับสัตว์กินตามประสายักษ์ต่อไป

ฝ่ายสิ่งโศกพรทอนเห็นพินธุมารไปแล้วก็หันมาถามเอากับ
พราหมณ์เทพจินคา นี่แน่ะพี่จ๋า ฉันสงสัยเหลือเกินละ เวลาพ่อจะออก
จากถ้ำไปไหนแต่ละที ทำไมพ่อต้องสั่งนักสั่งหนาว่าอย่าเข้าไปในห้อง

โน้นนะ ฉันสงสัยเหลือเกินว่าในห้องนั้นจะต้องมีของสำคัญอะไร สักอย่างเป็นแน่ อย่างกระนั้นเลยเราไปคุยกันดีกว่าพี่ สิงห์ไกรภพพูดแล้วก็ เดินนำหน้าลิวไปทีเดียว

ครั้นถึงถ้ำสำคัญทั้งสองคนก็ "ค่อยเสียดสอดลอคองค้ลงตาม ปล่อง ครั้นถึงห้องเวียงสว่างไสว เป็นเชิงชั้นหล่นลคแลวิไล มีต้นไม้ หนึ่งงามอร่ามครัน ทุกกิ่งใบนั้นมีสีต่างๆ ที่กิ่งข้างตะวันออกเขียวขบพัน ข้างทิศใต้ใบเหลืองสิ้นทั้งนั้น กิ่งตะวันตกขาวราวสำลี ทิศอุดรกิ่งแดงค้ง แสงชาด แลประหลาดสีอย่างล่วนต่างสี พระเพ่งพิศพฤกษาบรรดามี ต้นไม้นี้ผูกผาคประหลาดนัก"

สิงห์ไกรภพเห็นต้นไม้ประหลาดนั้นเข้าก็หันมาถามพราหมณ์ เทพจินดาว่า พี่จำพี่เคยเห็นต้นไม้บ้างไหม มันชื่ออะไรนะพี่ พราหมณ์ เทพจินดา ก็บอกว่า พี่ไม่รู้หรือไม่เคยเห็นสักที ที่พ่อห้ามก็เห็นจะเป็น เพราะกลัวจะมาพบต้นไม้ต้นนี้เข้าเป็นแน่ ออกมานี้เถอะอย่าเข้าไปใกล้ ไปถูกต้องมันเข้าเถยวะ ต้นไม้แบบนี้มักจะมีผีสิงอยู่เสมอ เชื่อพี่เถอะ ออกมานี้ดีกว่า คุณ พี่ห้ามยังไม่เชื่ออีก สิงห์ไกรภพได้ยื่นพี่ชายห้ามเช่นนั้นแทนที่จะเชื่อกลับหัวเราะเยาะเสียอีก พุทโธ่เอ๊ยพี่ก็ขี้ขลาดไปได้ ไปกลัวมันทำไมกันนะผีสาณะ ฉันทึกว่ามันต้องเป็นต้นไม้วิเศษแน่ ไม่งั้น พ่อคงไม่ซ่อนเร้นเก็บงำไว้อย่างคิเช่นนี้หรือจริงไหมพี่ เชื่อฉันเถอะ อย่าไปกลัวอะไรเลย เรามาลองกินกันเถิด จะคิร้ายอย่างไรก็ค้งได้เห็นกันทีนี้แหละ นี่ไงเจ้าใบแดงๆ นี้ก็สวยคิ กินเจ้าสีแดงนี้ก่อนเถอะ

พราหมณ์เทพจินดาได้ฟังน้องว่าเช่นนั้นก็เห็นชอบด้วย เข้าไป เค็ดำใบจากกิ่งทางทิศเหนือซึ่งเป็นสีแดงกินเข้าไปบ้าง พอกลิ้นเข้าไปถึง ท้องเท่านั้นเอง ร่างของสิงห์ไกรภพและเทพจินดา ก็กลายเป็นพญานาคทันที ต่างเลื้อยไล่กันอยู่ไปมา ทั้งสองถึงจะกลายเป็นพญานาคไปแล้ว ก็ตาม ก็ยังคงจำกันได้ และจำภาษาคนได้เหมือนเดิม แต่ว่าพวกกันไม่ได้ เมื่อทั้งสองรู้ว่าร่างของตัวเองกลับกลายเป็นพญานาคไปเช่นนั้นต่างก็ ร้องไห้กอดกันอยู่ไปมา เพราะไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรคิจึงจะคืนสู่ร่างเดิม ได้

จะกล่าวถึงพินธุมาร ครั้นตกบ่ายเป็นห่วงลูกก็รีบกลับจากป่า พอมาถึงถ้ำมองไม่เห็นลูกทั้งสองก็เที่ยวค้นหา พอเดินมาถึงห้องแหวกใหญ่ที่ซ่อนต้นไม้วิเศษ ก็เห็นพญานาคสองตัวนอนกอดกันอยู่ ก็รู้ว่าลูกทั้งสองกลายเป็นพญานาคไปแล้ว เพราะไปกินใบยาเข้า จึงไปคักน้ำมวกผามาชโลมกาย และกรอกเข้าไปในปากของพญานาคทั้งสอง พอ น้ำมวกผา ตกถึงท้องว่างของพญานาคก็หายกลายเป็นร่างมนุษย์ดั้งเดิม พินธุมาร พอเห็นลูกกลับเป็นคนดั้งเดิมแล้ว ก็ร้องส่ำทับคุเออว่า นี่เห็นไหมล่ะ พ่อบอกแล้วว่าอย่าเข้ามาในถ้ำนี้ ก็ไม่มีใครเชือขึ้นเข้ามาเล่นจนได้เรื่อง ต้องกลายเป็นงูไปอย่างนี้เห็นไหมล่ะ เทพจินดาเจ้าเป็นพี่ต้องคอยห้ามปรามน้องซี นี่กลับตามใจไม่ถูกเรื่อง ทีหน้าที่หลังละก็ อย่าพาน้องมาในถ้ำนี้อีกนะ

ทั้งสองต่างก็นิ่งฟังพินธุมารสั่งสอน แต่สิงห์ไกรภพนั้นยังไม่เจ็ด พอรุ่งขึ้นเมื่อเห็นพินธุมารออกป่าไปแล้ว ก็เข้าไปพบกับพราหมณ์เทพจินดาว่า เออแปลกนะพี่ เมื่อวานนี้เรากินเจ้าใบแดงนั้นเข้าไปเราก็เลยกลายเป็นงูไปได้ คิคๆ ไปก็น่าขันเหลือเกินละพี่ กินใบไม้แดงๆ แล้วกลายเป็นงู เออ ฉันทสงสัยขึ้นมาแล้วละว่าทำไมมันจึงเป็นอย่างนั้น เราลองไปกินกันดูอีกสักทีรีพี่ ว่ามันจะกลายเป็นงูอีกหรือไม่ หรือว่ามันจะกลายเป็นอย่างอื่นไปอีก ฉันทอยากูรู้จัง พราหมณ์เทพจินดาได้ฟังก็ว่า อย่าคิดว่าน่า พ่อห้ามไว้แล้วไม่คิดหอก เคียวเป็นอะไรไปอีกพ่อก็จะมาเล่นงานพี่เข้าเท่านั้น แต่สิงห์ไกรภพไม่เชือ คะยันคะยอจะไปให้ได้ พราหมณ์เทพจินดารักน้องไม่อยากขัดใจก็ค้อมตามใจ เอ้า ตามใจไปก็ไป

เทพจินดากับสิงห์ไกรภพนั้น เมื่อรู้ว่าน้ำมวกผานั้นกินแล้วจะทำให้ ร่างที่แปลงไปกลายกลับเป็นคนได้ตามเดิมก็ชักจะยามใจไม่กลัว จึงชวนกันกินใบไม้สีขาว ร่างของคนทั้งสองก็กลายเป็นลิงไป ครั้นกินน้ำมวกผาร่างก็กลับคืนดั้งเก่า จึงพากันไปเก็บกินใบที่มีสีเขียวอีก คราวนี้ ร่างของคนทั้งสองกลายเป็นนกแก้วบินปร้อไปมาอย่างร่าเริง แล้วก็พา

กันกินน้ำมวกผาให้ร่างคืนอีก เมื่อกินใบไม้สีแดง สีขาวและสีเขียว รู้สรรพคุณมาสามอย่างแล้ว ก็หันมากินสีเหลือง ใบสีเหลืองนี้ไม่เหมือนสีอื่นๆ ที่กินมาแล้วเพราะไม่ทำให้กลายเป็นอะไรได้ นอกจากทำให้ผิวกายกลับเป็นสีทองขึ้นมาเท่านั้น

เมื่อรู้สรรพคุณของใบไม้ทั่วทุกสีแล้ว สิ่งไกรภพพบกับพราหมณ์เทพจินดาว่า นี่พีเจ้าต้นไม้ไม่เห็นจะเป็นประโยชน์อะไรเลย คีสำหรับกินให้กลายเป็นงูเป็นนกเป็นลิงสำหรับหัวเราะกันเล่นเท่านั้น ถ้ามันอร่อยหวานมันเหมือนอ้อยตาลหรือเปรี้ยวหวานละก็ ฉันว่ามันจะมีประโยชน์มากกว่านะพี จะได้เก็บเอาไปกินเล่น

เทพจินดาเมื่อได้ยินน้องว่าเช่นนั้น ก็คล้อยตามว่า เออ จริงอย่างน้องว่านั่นแหละ เราอยู่ในป่าอย่างนี้มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าหากเราเอาเข้าไปในเมืองก็จะดีมาก นึกจะไปทางไหนก็กินใบที่กลายเป็นนกก็จะบินปรือไป ครั้นเจอเสือก็กินใบที่กลายเป็นงูจะได้สู้เสือดได้ หรืออย่างน้อยไปเจอผู้หญิงยิ่งเร็วก้จะได้กินใบที่ทำให้ตัวเป็นทอง ผู้หญิงก็คงจะคิดกันกรอ นี่มันจนใจไม่พบผู้คนที่ไหนเลย เราหนีมาซ่อนอยู่อย่างนี้เหมือนนกปีกหัก

คำพูดของเทพจินดาทำให้สิ่งไกรภพฉงนใจซักว่า เอ๊ะพี เมื่อกินพีที่พูกยังงั้นนะ ฉันชักสงสัยเสียแล้วละ จริงๆ แหละ ตั้งแต่ฉันจำความได้ฉันก็เห็นแต่พ่อกับพีเท่านั้น ยังนึกๆ อยู่เลยว่าผู้คนเห็นจะมีกันเท่านี้คอกกระมัง พีพูกขึ้นมาถึงอยาการู้ ขอดถามสักหน่อยเถอะว่า ฉันกับพีนี้เกิดในป่าเขา แล้วคนเหล่านั้นล่ะเขาเกิดมาแต่ไหนกันพี

เทพจินดาฟังน้องว่าเช่นนั้นก็ชักอึดอัด ต้องโกหกไปว่า พีกับน้องนะเป็นชาวเมืองมิดดินลา พ่อแม่ตายหมดแล้ว พีกับน้องนะท้องเดียวกันเดินเที่ยวเล่นอยู่ยักซ์ไปเห็นเข้าก็จับเอามาเลี้ยงไว้ไม่ฆ่า พีคิดจะหนีก็ไม่วู้จะหนีไปทางไหน ครั้นจะเล่าให้น้องฟังก็เห็นว่ายังเล็กนัก เคียวรู้ไปถึงหูกษัเข้าจะพากันตายเสียเปล่าๆ เมื่อเล่าให้ฟังอย่างนี้แล้วเทพจินดาก็ร้องไห้กอดน้องสะอึกสะอื้นอยู่ สิ่งไกรภพได้รู้เรื่องตลอดก็เชื่อ นึกโกรธยักซ์เต็มที แต่พอระลึกได้ว่ายักซ์ได้เลี้ยงมาอย่างกับลูกในไส้

มคมิให้ไต่โรมิให้คอมก็เลยคลายโกรธลงบ้าง หันมาปรึกษากับเทพจินดาว่า อย่างกระนั้นเลยพี่เราเก็บเอาใบไม้เขียวไว้กินเป็นนกแก้วบินหนีไปจะดีกว่า ว่าแล้วก็ชวนกันกลับถ้ำ

พอตกเย็นยักษ์ก็กลับมาถ้ำ หอบมะม่วงมาให้ลูกพวงเบื้อเริ่ม พอเห็นหน้าลูกก็ตรงเข้าประคองกอดจูบลูบหลังอย่างรักใคร่ ปากก็พร่ำรำพันว่า วันนี้พ่อไปป่ารังมา มันยังงไม่รู้ว่าให้เขม่นหนังคาอยู่ริๆ ปวดหัวอย่างกับจะเป็นไข้้นแหละ หายใจอึดอัดเหงื่อแตกซิกไปหมด นี่ใจพ่อยังสั้นริๆ อยู่เลย พินธุมารเล่าอาการให้ลูกฟัง ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่าลูกกำลังวางแผนการที่จะหนีอยู่แล้ว อาการของยักษ์เป็นกลางว่าจะต้องจากกับสองพี่น้องแน่ ปราบกฏว่าคืนนั้นกว่าพินธุมารจะหลับตาลงได้ก็เฝ้าสะคุ้งผวาอยู่หลายคลบ

พราหมณ์เทพจินดากับสิงห์ไกรภพนั้นทำที่เป็นนอนหลับ แต่หูคอยฟังเสียงพินธุมารอยู่ พอเห็นยักษ์หลับ ทั้งสองก็พากันย่อลงจากแท่น แต่ก็ยังไม่วายที่จะอาลัยอาวรณ์ ต่างพากันเข้าไปกราบลา ขอสมาลาโทษอย่าได้ถือโกรธจองเวรกันสืบไปเลย เมื่อกราบลาอย่างอาลัยแล้วทั้งสองก็เขียวใบไม้เขียวกิน พอใบไม้ตกถึงท้องร่างก็กลายเป็นนกแก้วคาบห้อยยาบินถลาขึ้นไปตามปล่องถ้ำ เทพจินดาพาสิงห์ไกรภพบินมุ่งไปยังนครมิดินลา

ฝ่ายพินธุมาร ในคืนที่สองกุมารหนีไปนั้นก็ให้ฝันไปว่ามีนกอินทรีตัวหนึ่งบินมาจากทิศอีสาน บินรีมาจิกตีจนร่างกายเจ็บปวดบอบช้ำไปหมด เท่านั้นยังไม่หนำกลับซ้ำควักเอาดวงตาบินกลับไปเสียด้วย ความเจ็บปวดทำให้ยักษ์ร้องครวญครางอย่างทรมนทรมายจนกระทั่งรู้สึกตัว แต่กระนั้นตัวก็ยังสั้นเทาอยู่ ส่วนใจนั้นก็ยังไม่ถือว่าเป็นความจริงไม่ใช่ความฝันอยู่นั่นเอง

พอรุ่งเช้า แสงทองสาดส่องสว่างไปทั่วถ้ำ พินธุมารมองไปที่แท่นเทพจินดากับสิงห์ไกรภพเคยนอนอยู่ ครั้นมองไม่เห็นก็แปลกใจ ออกค้นหาตามถ้ำต่างๆ จนทั่วก็ไม่พบ พอไปถึงคันทาเห็นใบไม้บนกิ่งหายไปหมด ก็รู้ว่าทั้งสองคงหนีไปแล้ว ความรักความอาลัยทำเอาพินธุมาร

ถึงกับล้มสลบลง

ครั้นฟื้นขึ้นมาอีกก็ร้องไห้อาลัยปึมว่าจะขาดใจตาย พยายามหักใจระงับอารมณ์ เพราะถ้าขึ้นมาแล้วร้องไห้อย่างนี้ ก็คงไม่ได้สองพี่น้องกลับมาเป็นแน่แท้ อย่างกระนั้นเลยไปตามคิดว่า เมื่อคิดฉะนี้แล้ว ก็แต่งกายกุมกระบองเหาะทะยานขึ้นฟ้าคั่นเมฆค้นหาอึ่งคะนึ่งไปหมด

จะกล่าวถึงเทพจินตากับสิงห์ไกรภพ ซึ่งกลายเป็นนกแก้วบินหนีมายังไม่ทันพ้นเขตยักษ์คี ก็ได้ยินเสียงสนั่นกึกก้องราวกับฟ้าร้องทั่วท้องฟ้าก็มีควมไปหมด พอเหลียวกลับไปดูข้างหลัง อุแม่เจ้า พินธุมารกำลังเหาะริ่ตามมาทีเดียว ทั้งสองตกใจมาก จะทำอย่างไรดี ขึ้นบินไปยังนี่เป็นหนีไม่ทันแน่ เพราะยักษ์เหาะได้เร็วกว่า กำลังนกแก้วกับยักษ์นั้นมันผัดกัน ครั้นเห็นจวนตัวเข้าจริงๆ ก็ร้ายเวทที่พินธุมารเคยสอนให้ ฤทธิ์ของเวทมนตร์บันดาลให้ท้องฟ้าซึ่งกระจ่างอยู่เมื่อครู่ พลันเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มเต็มไปด้วยเมฆฝน และทันทีนั้นฝนก็กระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา เล่นเอาพินธุมารมองไม่เห็นเอาทีเดียว ต่างบินต่างเหาะไปในความมืดเช่นนั้นเป็นเวลานาน พินธุมารนั้นสังเกตเห็นว่าฝนเจ้ากรรมที่ตกลงมานี้ไม่ใช่ฝนธรรมดาเสียแล้ว ต้องเป็นฝนที่เกิดจากเวทมนตร์ที่คนสอนให้ลูกอย่างแน่นอน เมื่อพิเคราะห์เห็นเหตุเช่นนั้นแล้วก็จัดแจงร้ายมนตร์แก้ทันที เมฆฝนที่กระหน่ำอยู่เมื่อครู่ก็หยุดราวกับปลิดทิ้งท้องฟ้าแจ่มใสอีกครั้งหนึ่ง พอเห็นตัวกันได้ถนัดก็เริ่มเหาะไล่ตามต่อไปอีก พินธุมารนั้นเหมือนเครื่องบินไอพ่นเหาะเร่งตามเข้าไปติดๆ นกแก้วนั้นต้องใช้ปีกกระพือจึงไปได้ช้ากว่า ชั่วเวลาเพียงเล็กน้อย พินธุมารก็เหาะไล่กวดเข้าไปจนเกือบจะจับได้อยู่แล้ว ก็พอดีหมดเขตของยักษ์ตามที่พระอินทร์สาปไว้ จะเหาะออกนอกเขตไปไม่ได้ ทั้งนกทั้งยักษ์ก็อ่อนแรงสิ้นกำลัง นกตกลงบนยอดเขา พินธุมารตกกลงลงไปอยู่เชิงเขา

พินธุมารเมื่อเห็นนกทั้งสองอยู่บนยอดเขาไม่ลงมาหากก็กำมือร้องเรียกว่า ลูกรักของพ่อ พ่อกำลังจะตายแล้ว ลงมาให้พ่อเห็นหน้า

หน้อยเถิด เขตของพ่ออยู่เพียงนี้จะขึ้นไปหาเจ้าไม่ได้แล้ว อย่าให้พ่อ
ต้องมาตายอยู่ที่นี้เลย ลงมาหาพ่อเถิด

นกสิงห์ไกรภพและเทพจินดา เมื่อรู้ว่าพินธุมารขึ้นไปบนยอดเขา
ไม่ได้ก็ค่อยคลายความกลัว คำรงกายลุกขึ้นกินน้ำมรกดา ทันใดร่างที่
กลายเป็นนกก็กลายเป็นคนตามเคิม แล้วทั้งสองก็ก้มลงกราบพินธุมาร
แล้วตอบว่า พ่อเจ้าพ่อ ลูกขอลาพ่อกลับไปบ้านไปเมืองของลูกเสียที พ่อ
อย่าเป็นทุกข์เรื่องลูกเลย ขอให้ลูกได้กลับไปหาพ่อแม่ของลูกเถิด อย่า
โศกเศร้าไปเลยนะพ่อ ขอให้พ่อกลับไปถ้าเถิด

พินธุมารได้ฟังลูกจึงว่า ที่ลูกคิดถึงพ่อแม่ที่นั่นนั้น พ่อก็ไม่ว่า
ตามใจเจ้าเถิด แต่จะอยู่จะไปก็ขอให้กลับมาหาพ่อก่อนเถิดลูกเอ๋ย
ขอให้พ่อได้ชมเชยเป็นครั้งสุดท้าย อย่างกลัวพ่อเลย มามะ มาหาพ่อเถิด

ทั้งสองแสนจะสงสารพินธุมาร คิดจะลงไปหาที่กลัวจึงบอกว่า
ลูกทำผิดคิดหนีมานี้โทษหนักถึงตาย จะลงไปหาพ่อก็กลัว ขอได้โปรด
เห็นใจลูกเถิด พ่อกลับไปถ้าเสียดีกว่า ยกโทษให้ลูกเถิดนะพ่อ เมื่อลูก
ไปถึงเมืองแล้วลูกจะกลับมาหาพ่อจริงๆ

พินธุมารเมื่อพรวดเรียกสองกุมารอยู่จนอ่อนใจ แต่ทั้งสองก็ยัง
ไม่ยอมลงมา พินธุมารมีความเศร้ามากร้องไห้ร้องงอให้น้ำตาไหลซึมหน้า
กลิ้งเกลือกกายอยู่ไปมา จนขาดใจตายอยู่เชิงเขานั้นเอง

สิงห์ไกรภพและเทพจินดา เมื่อเห็นพินธุมารเงิบเสียงไป
ไม่เคลื่อนไหว ก็เอะใจสงสัยพากันลงมาจากเขา วิ่งเข้าไปกอดศพไว้แล้ว
ร้องไห้ โธ่ นี่พ่อมาเป็นอะไรไปจ๊ะพ่อ คุณซีไม่พุดไม่จา โธ่ นี่พ่อตายหรือ
ยังงั้นนะ ลูกไม่นึกเลยว่าพ่อจะมาเหมือนเช่นนี้ เมื่อตะกี้นี้คิดว่า
พ่อจะลวงลูกเสียอีก พ่อมาตายเพราะลูกแท้ๆ พระคุณของพ่อมากนัก
สู้คุณค่าเสียของลูกมา

"มีรู้ว่าปิ่นเกล้าเจ้าประคุณ
มาสิ้นบุญเสียที่เหลียมภูเขาลวง
เคยโอบอ้อมอุ้มแอบไว้แนบทรง
รักคังดวงชีวาไม่อาธรรพ์

ลูกจะเล่นสิ่งไรก็ไม่ห้าม
มีแต่ตามใจสิ้นทุกสิ่งสรรพ
ถึงผิดพลั้งสั่งสอนสารพัน
ไม่ศิรินทร์ว่าด้วยปราณี"

เทพจินดาเมื่อเห็นสิ่งหไกรภพร้องไห้สะอึกสะอื้น คร่ำครวญถึง
พินธุมารเช่นนั้นก็ปลอบว่าอย่าร้องไห้ไปเลยน้อง เป็นเพราะบุญของ
พินธุมารทำมาแค่นี้ เราไม่ได้แก้งฆ่านี้มา เราเผาศพให้ก็แล้วกัน สิ่ง
หไกรภพก็ถามว่า พ่อตัวออกโตอย่างนี้เผาอย่างไรกันไหวละ เทพจินดา
ก็ว่าไม่ต้องแบกต้องหามาไปที่ไหนหรอก เผาที่นี่แหละ ไปหาพินมาสุ่มเข้า
ก็แล้วกัน เมื่อตกลงเช่นนั้นแล้วก็ช่วยกันไปหาพินมากองสุ่มที่ศพ
พินธุมาร แล้วหาดอกไม้ป่าบรรดามีมาขอขมาศพ กรรมใดที่ลูกได้
กระทำไว้กับพ่อเมื่อน้อยจนบัดนี้ขอให้อโหสิให้แก่ลูก ขอให้พ่อจะเป็นสุข
เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

เมื่อกราบขอขมาศพพ่อเสร็จแล้ว ทั้งสองจึงจุดไฟเผาศพ
พินธุมาร และเฝ้าอยู่จนกระทั่งร่างของพินธุมารมอดไหม้ไปจนหมด
แล้วชวนกันเก็บกระดูกบรรจุไว้ระหว่างภูเขา เอาหินมากองเข้าเป็นเจดีย์
เป็นที่สังเกต แล้วก็ประนมมือฝากกระดูกพินธุมารไว้กับเทวารักษ์
และกำลงกราบกระดูกพ่อขอลาไปด้วยความอาลัย เมื่อได้เวลาก็พากัน
กลับมาที่เก็บใบยา แบ่งใบไม้สีเขียวกินด้วยกัน พลันร่างก็กลายเป็นนก
พากันบินละลิวปลิวลมมุ่งตรงไปยังบ้านพราหมณ์เทพจินดา

ทั้งสองบินบ้างพักนอนในป่าเสียบ้างเป็นเวลาหลายวันจึงได้มาถึง
เขตบ้านของพราหมณ์เทพจินดา เมื่อร่อนลงมาถึงเชิงเขาก็ชวนกันกินน้ำ
มวกฉา ร่างก็กลับเป็นคนตามเดิม พราหมณ์เทพจินดาจึงพาสิ่งหไกรภพ
เข้าไปในบ้าน แล้วสั่งผู้คนเป็นความลับว่า ถ้าสิ่งหไกรภพถามอะไรอย่า
ให้บอกเป็นอันขาด จงบอกแต่เพียงว่าสิ่งหไกรภพเป็นน้องร่วมท้องกัน
มากี่แล้วกัน

สิ่งหไกรภพอยู่กับพราหมณ์เทพจินดามาจนอายุสิบห้าปี วันหนึ่ง

พราหมณ์ชื่อประสิทธิ์โสมอยู่เมืองโรมวิไลย ซึ่งเคยเป็นเพื่อนกับ พราหมณ์วิรุณฉายได้เดินทางมาถึงบ้านเทพจินดาจึงแวะเยี่ยม เทพจินดา จำได้ว่าเป็นเพื่อนของพ่อก็ออกมาต้อนรับและบอกว่าพ่อตายเสียแล้ว ประสิทธิ์โสมก็ว่า อะไรกันนี่หือ มาคราวก่อนเมียตาย มาคราวนี้วิรุณฉาย มาตายเสียเอง เออ อนิจจังวิภูสังขารา สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงแท้หนอ เออ ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย เห็นกันอยู่หลักๆ ก็มาพลัดตายจากไปเสียแล้ว เอ้อแล้วนั่นลูกใครละ รูปร่างเข้าที่คี่นี่ เป็นญาติหรือเป็นเพื่อนกันหือ

เทพจินดาได้ยินเช่นนั้นแทบสิ้นสติ อีค้อค้อยู่ไม่กล้าตอบเต็มปาก เพราะกลัวว่าสิงห์ไกรภพจะรู้ความจริง แต่ครั้งจะไม่บอกก็ไซ้ที่ จำใจ โทกหกขออกไปที่ว่า อ้อ คนนี้นะเป็นน้องท้องเดียวกับฉันเองแหละ ท่านบิดา ลืมชื่อแล้วหรือ แล้วก็เสเชิญชวนไปอาบน้ำ เออ พ่อเดินทางมาร้อนๆ อาบน้ำอาบท่าเสียให้สบายก่อนเถิดนะพ่อ

แต่พราหมณ์ประสิทธิ์โสมไม่ออกนอกทางตามเทพจินดา กลับมองจ้องหน้าแล้วพุดว่า เอ ก็เมื่อพ่อของเจ้ายังอยู่ ข้าเคยถามเขาตอนที่ แม่เจ้าตายใหม่ๆ ว่าคงจะเหงาละซีที่นี้ เพราะอยู่คนเดียว พ่อเจ้าเขาก็ว่า ยังมีเจ้าเป็นเพื่อนอีกคน และรักเจ้าคังแก้วตา ที่เจ้าว่าคนนี้เป็นน้องรัก ร่วมท้องนั้นข้าไม่เชื่อ เจ้าโทกหกข้า หักมุสาอย่างนี้ เสียชื่อพราหมณ์หมด พ่อของเจ้าเขาไม่เคยประพฤติอย่างนี้เลย คี่แล้วเมื่อเจ้าหลอกข้า ต่อไป นี้ข้าจะไม่มาเหยียบที่นี้อีกเป็นอันขาด ว่าแล้วประสิทธิ์โสมก็คุมเดินไปที่เดียวไม่เหลียวกลับมาดูเลย

สิงห์ไกรภพได้ยินข้อความที่ได้เถียงกันนั้นตลอด ก็ยิ่งเพิ่มความ สงสัย เห็นจริงตามคำพราหมณ์ประสิทธิ์โสมมากขึ้น เอ นี่เราจะถาม ความจริงจากใครคี่หนอว่าพ่อแม่เราอยู่ที่ไหนกันแน่ แต่ใครๆ ก็คงไม่รู้ ความจริง จะมีรู้อยู่ที่พี่พราหมณ์เทพจินดานี้แหละ ต้องถามเอาความ จริงให้ได้ เมื่อตกลงใจเช่นนี้แล้ว ก็เดินเข้าไปในห้องเห็นเทพจินดากำลัง นั่งกอดเขาเป็นทุกข์อยู่ก็ตรงเข้าไปจับหัวเขาแล้วพุดว่า พี่จำพี่อย่าเป็น ทุกข์เป็นร้อนไปเลย ที่ศาลุงเมื่อกี้แกว่านะฉันชักจะเชื่อเสียแล้วละ เสีย แรงพี่เลี้ยงน้องมาช้านานไม่เห็นเล่าอะไรให้ฟังเลย พี่จะไปเก็บงำไว้

ทำไมกันนะ พ่อแม่ฉันอยู่ที่ไหนก็บอกมาเสียสิๆ เถอะ

พราหมณ์เทพจินคาคาหน้าซึค ไม่กล้าบอก เพราะถ้าขึ้นบอกตามจริงสิ่งไหนก็คงจะโกรธกริ้ว จึงเสแสร้งแก้งโกหกต่อไปว่า นี่แน่ะน้องรัก ที่น้องพูดนะพี่เองก็สนใจ น้องไม่น่าจะมาถามเลย ไปเชื่ออะไร เขาบอก อีตาพราหมณ์นั่นแกพล่ามพูดล่ำลือออกไปยังนั่นแหละ เชื่อพี่เถอะน่า พ่อแม่เราตายหมดแล้ว เหลือเราสองคนเท่านั้นแหละ

สิงห์โกรธพได้ฟังก็ยังไม่เชื่ออยู่นั่นเอง คั้งแต่นั้นมาสิงห์โกรธพก็พยายามหาทางที่จะรู้ความจริงให้ได้ จึงพยายามสะสมทรัพย์ซ่อนไว้จนได้หลายคำลึง วันหนึ่งเทพจินคามีธุระต้องไปที่อื่น สิงห์โกรธพเห็นโอกาสเหมาะ จึงเรียกคนในบ้านมาแจกเงินทองเสื้อผ้าให้ แล้วก็ถามว่านี่ถามจริงๆ เถอะพี่พราหมณ์เทพจินคากับฉันนี่นะเป็นพี่น้องหลานตามกันมาจริงๆ หรือ ใครรู้ช่วยเล่าให้ฟังทีเถอะน่า คนเหล่านั้นได้ของกำนัลเข้าไปคนละหลายๆ ก็ชักจะปิดความลับไม่มีค จึงพากันบอกความจริงทั้งหมดให้สิงห์โกรธพฟังว่า อันนายของข้าพเจ้านั้นก็เป็นพวกเผ่าพราหมณ์ เมื่อท่านวิรุณฉายนายใหญ่ตายลง เทพจินคาก็ออกเที่ยวไปในกลางป่าหายเจียบไปนาน ครั้นกลับมาก็พาพ่อมานี้แหละ ที่ว่าเป็นน้องนั้นเห็นจะไม่ใช่ แต่คงจะรักพ่อมากเป็นแม่นมั่น บอกอย่างนี้แล้วละก็อย่าไปต่อว่าต่อขานให้เทพจินคารู้เถยวนะ

สิงห์โกรธพได้ฟังเรื่องตลอดก็เชื่อ คิดถึงพ่อแม่ขึ้นมา โธ่ เรายังก็โง่ชะมัด อยู่กับพินธุมารก็นึกว่าเป็นพ่อหลงรักเสียพอแรง มาอยู่กับเทพจินคาก็นึกว่าเป็นพี่ตัว ที่แท้มันก็คนอื่นทั้งนั้น น่าเจ็บใจเทพจินคานักวอนถามตั้งหลายหนไม่ยอมบอก อย่างนี้ก็เห็นจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ เมื่อตรองตรึกเช่นนี้แล้วก็ไม่รอช้า จัดแจงแต่งตัวเป็นพราหมณ์แล้วกินใบไม้กลายเป็นนกบินหนีไป

ครั้งนั้น เทพเจ้าบันดาลให้สิงห์โกรธพบินไปทางทิศใต้ บินข้ามทะเลไปถึงเกาะใหญ่แห่งหนึ่ง มีชื่อว่าเกาะแก้วโมฬี นกสิงห์โกรธพจึงถลาร่อนลงจับเทวสถาน เพื่อผ่อนคลายความเมื่อย ลมกำลังพัดเย็นๆ เป็นที่สำราญก็เลยเคลิ้มหลับไป

จะกล่าวถึงท้าวจตุพัคค์ซึ่งเป็นยักษ์ที่มีอำนาจมาก ชื่อเสียงเลือนลั่นเป็นที่ครั่นคร้ามตลอดพื้นแผ่นดินจนจกสวรรค์ นครของท้าวจตุพัคค์มีชื่อว่า มารัน มีมเหสีชื่อมณฑาวดี ท้าวเธอไม่มีลูกที่เกิดจากตนเอง แต่ไปได้นางที่เกิดในคอกไม้มาเลี้ยงไว้เป็นบุตรบุญธรรมให้ชื่อว่านางสร้อยสุคา พญายักษ์รักบุตรคนนี้มาก และโดยที่ทั้งรักทั้งหวงนี้เอง ถึงกับจัดทหารล้อมรอบกำแพงปราสาทที่นางสร้อยสุคาอยู่ไว้ถึงเจ็ดชั้น

นางสร้อยสุคานั้นมีอายุได้สิบสี่ปี อ่อนกว่าสิงห์ไกรภพเพียงปีเดียว แต่ยังเล่นตุ๊กตาอยู่ จนกระทั่งถึงวันที่สิงห์ไกรภพย่างเหยียบเข้ามาในพระนครมารันนั้นแหละ จึงเกิดอาเพศถึงกับล้มเล่นตุ๊กตา

"พอกู้สร้างนางมาถึงประเทศ

ให้อาเพศครวญคิพิสมัย

จนล้มเล่นตุ๊กตาไม่อาลัย

รัญจวนใจจนจิตพระธิดา

จึงให้นางพนักงานอ่านอิเหนา

ระเค่นเข้าห้องสุวรรณกันจะหนา

บรรทมฟังวังเวงในวิญญา

จนนิทราเคลิ้มหลับระงับไป"

พอจวนสว่างนางสร้อยสุคาก็ฝันไปว่า พระจันทร์ได้เสด็จจากฟากฟ้าลงมาประทับบนพระแท่น มาจับเนื้อต้องตัว นางสร้อยสุคาก็ปิดป้องกันวุ่นวาย และพอจะค้อนให้สักรวแทนั้นนางก็ตกใจตื่นเสียก่อน พอนางรู้ว่าความฝันนั้นก็อายใจนั่งซิมไปจนกระทั่งรุ่งเช้า จึงเรียกเถ้าแก่เข้ามาให้ช่วยแก้ฝัน เถ้าแก่ก็ทำนายว่า ฝันอย่างนี้ละเขาเรียกว่ายอดฝันทีเดียว ละ จะได้ลาภที่ยิ่งกว่าลาภ เป็นของงามเหมือนพระจันทร์ในเวหาทีเดียว ตามคำร่าว่าจะได้ข่าวในสามวันนี้แหละ

นางสร้อยสุคาได้ฟังคังนั้นก็รู้ว่าจะได้ลาภอะไร แต่ทำพาชื้อตอบไปว่า ถ้าได้ทรัพย์สินเงินทองละก็จะแบ่งให้ทั่วกันทีเดียว หลังจากทำนายทายทักกันแล้ว ต่างก็เตรียมตัวขึ้นเฝ้าท้าวจตุพัคค์อย่างเช่นเคย

ทำวกรูมมารันเมื่อเห็นหน้าพระธิดาก็ชักแปลกใจ เพราะคุณทำทางเศร้าย่อย ไม่ค่อยผูกคอดเหมือนอย่างทุกวัน จึงถามว่า เธอ เป็นอะไรไปรีลู่ คุณไม่ค่อยจะสบายเลยนี้ ไหนบอกพ่อให้รู้สิ นางสร้อยสุคาก้มลงกราบแล้วก็ตอบว่า ลูกจะได้เป็นอะไรก็หาไม่ได้ เพราะพระคุณของพระบิดาคุ่มภัยอยู่อย่างนี้

ทำวกรูมมารันได้ฟังคั้งนั้นก็ยังไม่เชื่อ เพราะท่าทางของนางสร้อยสุคาบอกว่าไม่สบายใจ อย่างกระนั้นเลยจะพาไปเที่ยวทางทะเลให้ถึงเกาะแก้ว บางทีลูกจะสบายขึ้นบ้างกระมัง เมื่อคำริเช่นนี้แล้วก็หันมาชวนลูกนี้แนะลูกรักของพ่อ พ่อจะพาเจ้าไปเที่ยวทะเล ไปด้วยกันนะ พุคแล้วก็หันไปสั่งนนทยักษให้เตรียมจัดเรือสำเภาห้าร้อยลำ กางใบแล่นเรียงออกไปในทะเล พวกกันชมปลาชมคลื่นไปจนถึงเกาะแก้วจึงให้จอดเรือแล้วพากันขึ้นไปเดินเล่นตามเนินเขา ชมนก ชมไม้ไปตามเรื่อง

ฝ่ายนกแก้วสิงห์ไกรภพนอนหลับอยู่ ครั้นได้ยินเสียงผู้คนอีกทีก็ขึ้นมาบนเกาะเช่นนั้นก็ตกใจตื่น โผบินขึ้นไปจับบนกิ่งไม้ มองดูบรรดายักษ์ที่ยกพลขึ้นมาบนเกาะ แต่พอเหลือบไปเห็นสร้อยสุคาเข้าเท่านั้นก็ชักชอบใจ แต่ยังไม่สงสัยว่าจะเป็นลูกสาวยักษ์หรือเป็นญาติยักษ์กันแน่ จึงเกาะกิ่งไม้หนึ่งแอบฟังความอยู่

ทำวจตุพัคค์ร์เมื่อเห็นพวกไพร่พลนั่งพักกันเรียบร้อยแล้ว จึงเรียกเหล่าสาวสนมกำนัลในเข้ามาแล้วบอกว่า มา เข้ามาใกล้ๆ ข้าจะเล่าเรื่องเกาะนี้ให้เจ้าฟัง บนเกาะนี้นะนะมีศาลเทพารักษ์ซึ่งเป็นเทวามิฤทธิ์มาก มีบริวารนับแสนผูกจากสะคือทะเลขึ้นมารบไล่ยักษ์มนุษย์หนีไปหมด แล้วก็เข้าครอบครองในเกาะแก้วนี้ พวกเทพบุตรครุฑคนที่มาเที่ยวเล่นแถวนี้เป็นถูกจับกินหมด พระเจ้าปู่ของข้าเห็นไม่ได้การจึงให้เสนายักษ์ออกมาปราบ แต่กลับถูกพวกจะเข้ฆ่าตายเสียหลายแสน ทั้งนี้ทำให้พระเจ้าปู่โมโห ถึงกับยกพลออกมาปราบเองจึงชนะ ทำวเหรานั้นเป็นเทวาสติคอยู่ที่ศาลนี้ และเพื่อความปลอดภัยก็ขอให้ลูกจงนำพวกสนมออกไปฟ้อนถวาย ให้ทำวเหราช่วยคุ้มครองมองภัยให้ด้วยเถิด

นางสร้อยสุคาและสนมกำนัลใน เมื่อได้ฟังข่าวจตุพัคค์ร์บัญชา เช่นนั้น ต่างก็จักเครื่องบัตรพลีไปบูชาและฟ้อนรำถวาย ฝ่ายนกแก้ว สิงห์ไกรภพก็แผงคั่นไม้คอยคูดอยู่ตลอดเวลา ความรักในนางทำให้นกแก้วหลงหูสงเสียงชมความงามของนางออกไปอย่างเผลอตัว เสียงของนกแก้วทำให้สาว ๆ พวกกันสอดสายตามองหา เมื่อเห็นเป็นนกแก้ว พวกได้ต่างก็ชี้มือชี้ไม้ร้องบอกกันเจียวจ้าวไปหมด

นางสร้อยสุคาพอเห็นก็ชอบมาก เพราะนกแก้วพูดคล่องก็อยากได้เอาไปเลี้ยงไว้ ท้าวจตุพัคค์ร์จึงร้องบอกนกแก้วว่า เฮ้ย เจ้าแก้ว หน้อย ทำช่างพูดหัดเป็นเจ้าชู้ ลูกข้าเขาอยากจะได้เจ้าเอาไปเลี้ยง มามะ ลงมาเสียดีๆ แต่นกแก้วยังทำเฉยอยู่จึงสั่งให้ไพร่พลเข้าล้อมจับ เจ้านกแก้วตกใจกลัวยักษ์ก็รีบโผลงมาซบอยู่ที่อกนางสร้อยสุคาทันที นางจึงเอาสไปห่อไว้แล้วก็ปลอบประโลมไม่ให้กลัว ไม่มีใครเขาจะฆ่าเจ้าดอก

ครั้นตกเย็นท้าวจตุพัคค์ร์ก็พาไพร่พลกลับกรุงมารัน นางสร้อยสุคา ก็พานกแก้วไปไว้ในห้องบรรทม ทำคอนทองให้จับ จักผลไม้อย่างดี ๆ มาให้กิน ตกกลางคืนก็เอานกแก้วมานอนด้วย แต่พอนางหลับนกแก้ว ก็คาบเอาขวดแก้วบินออกไปทางหน้าต่าง ตรงไปยังเนินเขาที่เก็บน้ำมวกผา เมื่อเอาขวดใส่น้ำมวกผาได้แล้ว ก็บินกลับมายังห้องบรรทม จักแจงคืนน้ำมวกผาแปลงร่างจากนกเป็นพราหมณ์ตามเดิม เมื่อนางสร้อยสุคาตื่นขึ้นเห็นพราหมณ์แปลกหน้าก็ตกใจ ซักถามความกันขึ้นจึงรู้ว่าสิงห์ไกรภพแปลงกายเป็นนกแก้วมา ต่างตกลงปลงใจรักกัน

"ครั้นค่ำแล้วแก้วกลายเป็นชายขึ้น

สำราญรื่นร่วมสุวรรณบรรจจรณ์

ข้าหลวงเหล่าสาวสุรางค์ที่นั่งนอน

ผู้ใดห่อนเห็นเล่ห์เสน่ห์ใน"

จะกล่าวถึงพราหมณ์เทพจินดา ครั้นกลับจากธูระมาถึงบ้าน ไม่พบสิงห์ไกรภพก็ร้องไห้ โธ่ นี่คงโกรธพี่ซิดึงได้หนีไป แล้วนี่จะระหะหนไปอย่างไรก็ไม่รู้ เมื่อแรกพามาเราก็ไม่ได้สืบเสียก่อนว่าเป็นพงศ์เผ่าเหล่ากอของใครกัน จะไปตามหาที่ไหนพบ แต่เอ ตามคำราชาเขาว่าสิงห์ไกรภพ

จะได้เป็นกษัตริย์นี่นา อย่างกระนั้นเลยเราไปสืบหาข้อเท็จจริงที่ในป่า เพื่อสอบถามประวัติความเป็นมาจะดีกว่า ได้ความอย่างไรค่อยตามไป บอกความจริงให้รู้ จะได้ฟังใบบุญต่อไป เมื่อคิดได้อย่างนี้แล้วเทพจินดา ก็กินใบบยากลายร่างเป็นนกบินไปยังบ้านป่าที่ไปขโมยสิ่งหไกรภพมา ทันที

ครั้นถึงบ้านไร่เห็นกระท่อมก็จำได้ แปลงกายเป็นพราหมณ์ เข้าไปในหมู่บ้านพราน พวกพรานเห็นพราหมณ์มาก็พากันมานั่งล้อม หน้าล้อมหลัง ถามว่ามายังไงกันพ่อคุณ พราหมณ์เทพจินดาก็ตอบว่า เราออกบวช แล้วก็เสถียรต่อไปว่า เออเนี่ยนะ แต่ก่อนนั้นนะลูกหลาน ท่านเคยหายไปบ้างหรือเปล่า ลองนึกดูซิใครเคยทำอะไรแคงมาบ้าง ใคร อยากรู้ก็จะเล่าให้ฟัง ครานั้นอีแต่มแม่อายคันตาพรานเพิกนั่งล้อมวงฟัง อยู่ด้วยก็นึกขึ้นได้ จึงเล่าเรื่องให้พราหมณ์ฟังว่า เอ้อ เออ นึกได้ละ ก็ เมื่อคราวท่านท้าวเจ้าภราทามาอยู่ป่านี้ไงละ มหะสิมีกรรมมาประสูติ โอรสในป่านี้ ได้ผูกแขวนไว้ที่แขวนขวา ทำเปลผ้าผูกให้นอนแล้วก็ไป รคน้ำแคงในไร่ พอกลับมาโอรสก็หายไป หลายปีต่อมาพวกเสนาก็ออก มารับกลับไปพระนคร ที่เข้าได้คิดได้คืออยู่นี้ก็เพราะรับเลี้ยงท่านท้าวไทย เข้าไว้หรือกนะ นี้เคียวนี้แน่ข้าได้เป็นนายบ้านขุนพรานไพรเทียวนา เออ แล้วพราหมณ์ละ เคยได้ข่าวคราวโอรสที่หายไปนั้นบ้างไหม

พราหมณ์เทพจินดาเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็ยินดี จึงบอกให้พรานเพิก ช่วยนำทางไปเฝ้าท้าวอินธุมาศ เพื่อจะได้เล่าเรื่องให้ฟัง พรานเพิก ได้ยินดังนั้นก็ตกปากรับคำ เรียกไพร่มาตะพายยามเดินตามหลัง แล้วก็ ออกเดินทางมุ่งสู่นครโกญจา พราหมณ์เทพจินดาและพรานเพิก เดินทางมากลางป่าเป็นเวลาถึงสิบห้าวันจึงถึงนครโกญจา จึงพากัน เข้าไปหาเสนาบดี เล่าเรื่องที่จะขอเฝ้าท้าวอินธุมาศให้ฟัง

จะกล่าวถึงท้าวอินธุมาศ ในวันที่พราหมณ์เทพจินดาจะเข้าเฝ้า นั้นก็นิมิตฝันไปว่า มีพวกพรานชูเอาควมณีมาถวายพระองค์ก็ทรงรับไว้ แล้วควมณีนั่นก็ลอยไปรอบๆ พระนคร และลอยมาอยู่ที่เสวตฉัตรเป็น อัศจรรย์ พอรุ่งเช้าท้าวอินธุมาศก็เรียกไพร่เข้ามาเฝ้าเล่าความฝันให้ฟัง

โหรหิบบกระดานชนวนมาลงเลขคุณหารเลขฆานาที่อยู่ครู่หนึ่ง ก็กราบทูลว่า ตามคำรากล่าวว่า จะได้ว่าเกี่ยวกับราชวงศ์ภายในสามวันนี้ ท้าวอินธุมาศได้ทรงฟังเช่นนั้น ก็ทรงยินดีประทานบำเหน็จรางวัลให้ แล้วก็เสด็จออกพลับพลาว่าราชการ เสนาบดีก็กราบบังคมทูลเบิกตัวพราหมณ์เทพจินดาเข้าเฝ้า ท้าวอินธุมาศศิพระทัยที่ได้ข่าวโอรสจริงตามโหรทำนาย จึงให้เทพจินดาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง เทพจินดาก็กราบทูลว่า แรกเริ่มเดิมทีนั้นนะ ยักษ์ได้พาข้าพระพุทธเจ้าไปไว้ในถ้ำกับพระโอรส ยักษ์ใช้ให้ข้าพระพุทธเจ้าเลี้ยงพระโอรส ซึ่งตอนนั้นมีผ้าทองทำอุ้ให้พระโอรสนอนแล้วก็มีอำมรงค์เพชรเจ็ดกะรัตผูกที่พระหัตถ์ เบื้องขวาเป็นสำคัญ ครั้นข้าพระพุทธเจ้าและโอรสโตขึ้นรู้ว่าพญายักษ์ลักมา จึงลวงล่อขอวิชา พญายักษ์ก็สอนให้จนสามารถจะคำด้นบินบนฟ้าได้สบาย พญายักษ์ตั้งชื่อข้าพระพุทธเจ้าว่าเทพจินดา ส่วนโอรสให้ชื่อว่าสิงห์ไกรภพ ต่อมาจึงได้คิดพากันหนี พญายักษ์รู้เข้าก็ไล่ตามจนที่สุกพญายักษ์ถึงแก่ความตาย โอรสกับข้าพระพุทธเจ้าปลัดกันบนอากาศ ค้นหาก็กไม่พบจึงเที่ยวติดตามมาจนกระทั่งมาพบพระองค์เข้านี้แหละพะยะค่ะ

ท้าวอินธุมาศพอได้ฟังเรื่องก็เชื่อสนิท ครัสว่า เจ้าพราหมณ์มีความชอบ จะเลี้ยงคุณเหมือนกับเป็นลูกเนื้อเชื้อไขจริงๆ แล้วก็ปรึกษากันว่าทำยังไงถึงจะตามสิงห์ไกรภพมาได้ ในที่สุดก็หันไปถามแวนแก้วประจำราชสำนัก คือโหรว่า เออ ว่ายังไงตาโหร เมื่อไรลูกเราถึงจะมาพบกัน หายไปเจ็ดปีแล้วนะ เวลานี้นะอยู่ที่ไหนกัน

โหรคุณหารตามวิธีอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง ก็ทูลว่าพระโอรสเวลานี้เสด็จไปได้คู่อยู่ที่ศบบูรพา อันเป็นดินแดนของพวกยักษ์และมีเสื้อสมุทร มีสตรีเชื่อผู้ช่วยคุ้มครองให้ เห็นจะไม่เป็นอันตราย อีกสักปีหนึ่งพอให้พระราหูเข้ามาช่วยชะตาจะดีขึ้นเห็นจะเสด็จคืนมาแน่

ท้าวอินธุมาศได้ฟังคำโหรทำนายเช่นนั้นก็ค่อยคลายเศร้าเพราะเชื่อมือโหร ตั้งแต่ทนายมาไม่เคยพลาดเลย แล้วจึงครัสกับเทพจินดาว่า ตั้งแต่เสียบ้านเสียเมืองต้องไปตกระกำลำบากอยู่ถึงสองปีครึ่งถึงได้กลับ

เมือง เห็นหน้าเจ้าก็เท่ากับเห็นลูก ขอให้เจ้าอยู่ในเมืองนี้เถอะ เมื่อน้อง มาจะได้พบกัน

พราหมณ์เทพจินคาได้ฟังก็ก้มกราบถวายบังคมในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้โปรดประทานความเมตตา แต่ที่จะอยู่ในเมืองอย่างนี้ นะอยู่ไม่ได้หรอก จะขอออกไปตามสิงห์ไกรภพ ท้าวอินธุมาศก็ว่าถ้าไม่ ยากอยู่จะออกตามก็ไม่ว่า จะเกณฑ์ไพร่พลไปให้สักสิบหมื่น ชักข้อ อย่างไรจะได้ช่วยกันแก้ไข เทพจินคาได้ยั้งคั้งนั้นแทนที่จะศึใจกลับทูล ว่า ไม่ได้หรอก ชื่นยกไปมากๆ ก็ซ้ำแยะเป็นการหมคเปลืองไปเปล่าๆ เองบประมาณนี้ไว้บำรุงบ้านเมืองจะดีกว่า เหาะไปคนเดียวสะดวกดี จะแหวะที่ไหนก็สะดวก ไพร่พลไม่เคือคร้อน เทพจินคาไม่คุษเปล่ากิน ไบยากลายร่างเป็นนกให้คุษจริงๆ แล้วยกปีกขึ้นประนมกัมหัวคารวะบิน ขึ้นบนอากาศมุ่งตรงไปทางทิศตะวันออก ทำให้ท้าวอินธุมาศและเสนา ข้าราชการปากอ้าตาค้างไปตามๆ กัน

จะขอย้อนกล่าวถึงสิงห์ไกรภพอยู่กับนางสร้อยสุคาไม่ได้นานนัก นางสร้อยสุคาก็มีครรภ์ วันหนึ่งก็ปรึกษากันว่า ถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงท้าว จัตุพักตร์เข้าเมื่อใดเป็นตายแน่ จึงตกลงกันว่าควรจะหนีไปอยู่ที่อื่น สิงห์ไกรภพจึงแปลงร่างเป็นลิง อุ่มนางสร้อยสุคาออกมาจากปราสาท แล้วพาเหาะหนีออกจากเมืองมารัน

ครั้งรุ่งเช้าพวกนางสนมกำนัลตื่นขึ้นมาไม่เห็นนางสร้อยสุคา กับ นกแก้วก็ตกใจพากันค้นหาแต่ไม่พบ จึงนำความขึ้นกราบทูลท้าวจัตุพักตร์ ซึ่งทำให้ท้าวเธอตกตะลึงถึงสลบไปทีเดียว ร้อนถึงท้าวนางค่างต้อง เข้าไปประคองนวดเพนให้ฟื้น ความรักสร้อยสุคาทำให้ท้าวจัตุพักตร์ ถึงกับน้ำตาตก คิดไปคิดมาก็ไม่เห็นท้าวว่าสร้อยสุคาจะหนีไปได้ยังไง คงไม่มีใครกล้ามาพาไปหรอกนะ เห็นมืออยู่ที่แต่เจ้านกแก้วตัวคั้นนั้นแหละ

"ไม่มีใครอายแก้วแล้วก่อเหตุ

มาแปลงเพศปลอมรักเป็นปักษา

กูแปลกหูอยู่แต่วันได้มันมา

เห็นพูกจาลาดเลาจะเจ้าชู้

หลงเชื่อฤทธิคิดเห็นว่าเป็นนก
จึงเจ็บอกอัปยศต้องอดสู
ถึงคำคินบินบนไม้พังกู
อ้ายเจ้าชู้กูจะทำให้หน้าใจ"

ว่าแล้วท้าวจตุพัทตร์ก็เที่ยวเดินค่าพวกข้าเฝ้าที่ปล่อยให้นางสร้อยสุคาหายไปได้ แล้วจึงเรียกโหรเข้ามาถามว่า เฮ้ย โหรลองดูซิว่ากูจะไปตามลูกจะพบไหม แล้วผู้ชายมันเป็นใครกัน ลูกเต้าเฝ้าพังกูมันอยู่ที่ไหน โหรรีบคว้ากระดานชนวนมาตรวจชันษาแล้วก็พูดว่า ชายคนที่พาไปนี่ยอกคนที่เคียว มีอานูภาพเกรียงไกรเหลือเกิน เวลานี้หนีไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตามคำรว่าอย่าตามไปเลย ยามนี้เป็นยามพระกาลค้าย ชื่นตามไปจะเสียไพร่พลเสียเปล่าๆ ยังไงๆ นางสร้อยสุคา ก็ต้องกลับมาแน่นอน อดใจไปก่อนเถิด

ท้าวจตุพัทตร์ได้ฟังก็พระพัทตร์นี้วกริ้วด้วยความแค้น กระที่บ
แทนเสียงสนั่นหวั่นไหว ฮึม กูแค้นนัก หน้อย มาทำกำแหงขโมยลูกสาวของกูไปได้ ชื่นปล่อยไว้ก็เสียเหลี่ยมหมด ไม่ได้ๆ ต้องปราบ เฮ้ย เสนา จักทัพเคียวนี้ กูจะออกไปตามจับอ้ายคนคคี่ให้ได้ จับเป็นไม่ได้ก็ต้องจับตายกันละ ยังไงๆ ก็ต้องพาเอาสร้อยสุคากลับมาจนมารันให้ได้ พวกยักษ์เมื่อได้ฟังบัญชาก็พากันตระเวนบุกป่าฝ่าดงไปหลายสายเพื่อจะล่าเอาตัวสิงห์ไกรภพให้ได้ ยักษ์พวกหนึ่งเคราะห์ร้ายหน้อย ออกล่าถูกทางไปพบสิงห์ไกรภพนอนหลับอยู่กับนางสร้อยสุคา แต่ยังไม่เชื่อตาตัวเอง ร้องตะโกนให้พวกมาดู สิงห์ไกรภพได้ยินเสียงพวกยักษ์ก็ตกใจตื่น เห็นยักษ์ยกกันมาหนาแน่นเช่นนั้นก็พูดปลอบนางสร้อยสุคาว่า ทำใจเย็นๆ ไว้น้องไม่ต้องตกใจ คอยคุนะ คอยคูพี่จะปราบเจ้าพวกนี้ให้ราบที่เคียว ว่าแล้วก็หันไปประกาศกับพวกยักษ์ว่า นี้อย่าเข้ามาใกล้เทียวนะ พ่อฆ่าแหลกหมดที่เคียว แต่คำห้ามของสิงห์ไกรภพไม่ได้ผล หัวหน้ายักษ์กลับต้อนลูกน้องเข้าจับ เอ้า บุกเข้าไป มนุษย์ตัวแค้นนี้ไม่เท่าไรคอกน่า เคียวก็สิ้นฤทธิ

สิงห์โกรภพเห็นพวกยักษ์ขึ้นแจ็งบุกเข้ามา ก็ไม่ย่อท้อ ปรี่เข้ารับ
 อย่างไม่พรั่น จับแขนขายักษ์หักป่นหมด กระนั้นยังไม่สะใจ ถอน
 คันทาลเข้าทะลุศึยักษ์ล้มตายเสียเกือบหมด ที่เหลือก็หลบหนีกันหัวซุก
 หัวซุน พอตกเย็นนึกว่าจะหมด แต่ที่ไหนได้พวกยักษ์เหาะหนุนเนื่องมา
 เต็มท้องฟ้าไปหมด เห็นจะไปไม่รอด จึงกินใบยาแปลงเป็นนกแก้วบิน
 หนีไป พวกยักษ์ฟ้าไม่เฉลียวใจนึกว่านกป่าก็ปล่อยไป สิงห์โกรภพจึงพา
 นางสร้อยสุคาไปหลบนอนอยู่ในป่า

จะกล่าวถึงเพ็ชพระยาธร หรือพิทยาธร ผูกขญาเหมือนฤาษี
 แต่แทนที่จะถือไม้เท้ากลับถือพระขรรค์เพชร มีฤทธิ์มากใครฆ่าไม่ตาย
 จะแพ้เฉพาะกษัตริย์ที่มีสีคาม่าฆ่ามันแหละถึงจะตาย วันหนึ่งก็ออก
 เดินทางหาหนาริผล คือนางที่เกิดจากต้นไม้ เดินค้อมๆ มองๆ เข้าไปในป่า
 ก็เผอิญไปเห็นสิงห์โกรภพกับนางสร้อยสุคาเข้า นึกชอบใจนาง
 สร้อยสุคาขึ้นมาเพราะสวยกว่ามักกะลีผล ถึงนางจะมีผิวก็กลัวอะไร
 เราก็มีฤทธิ์เหมือนกันนี่นา อย่างกระนั้นเลยฆ่าผิวเสียเอาเมียไปจะดีกว่า
 เมื่อพิทยาธรรคิดผิดคิดศีลข้อกาเมเช่นนี้แล้วก็ไม่รอช้า จัดแจงเป่ายาสะกด
 ให้สิงห์โกรภพหลับไหลไม่ได้สติทันที ส่วนนางนั้นทำให้ฟื้นคืนขึ้นมา
 แล้วก็ถามว่า เออ แม่คนงามโยมาแรมนอนอยู่เช่นนี้เล่า นั่นผิวเจ้าหรือ
 ชื่อไร ไปไหนมา ไม่เอาน่า ทำหน้างอหน้าเง้าอยู่ทำไม มาคุยกับพี่ดีกว่า
 มะ

นางสร้อยสุคาเห็นพิทยาธรเข้าก็ตกใจ เอ๊ะ นี่ใครกัน นักสิทธิ์
 หรือคนธรรพ์กันแน่ ถือพระคงพระขรรค์เข้ามาจะทำไมกันนี้ ความกลัว
 ทำให้นางสร้อยสุคาผวาต้อกว่าแขนสิงห์โกรภพปลุกให้ตื่น แต่สิงห์โกรภพ
 ก็คงนอนสลบนิ่งอยู่เช่นเดิม ไม่มีท่าว่าจะรู้สึกตัวเอาเสียแล้วก็ร้องห่ม-
 ร้องไห้อาลัยรัก ครั้นจะบอกพิทยาธรไปว่าสิงห์โกรภพเป็นสามีของนางก็
 เกรงไปว่าจะถูกฆ่า จึงเสตอตอบว่าไม่ใช่สามีหรืออกเป็นพี่ชายของตนเอง
 แหละ เราเสียเมืองต้องระหระหนมา อย่าทำร้ายเราเลย พิทยาธรรก็ว่า
 โอ้ ใครจะฆ่าลงสวยออกอย่างนี้ พี่หลงรักเจ้าใจจะขาดอยู่แล้ว มาเถอะ

มะมาไปกับพี่ อย่าไปห่วงเลยพี่ชายของเจ้านะ ตกเย็นน้ำค้างลงก็พีนเอง แหละ นางสร้อยสุภา ก็ค้านว่าไม่ได้หรอก ฉันทมีอยู่ด้วยกันเพียงสองคน เท่านั้น ไปไหนก็ต้องไปด้วยกันเมื่อเกิดอะไรขึ้นจะได้ช่วยกัน พิตยาธร ได้ยินเช่นนั้นก็นึกว่า ไม่ต้องกลัวน่า อยู่กับพี่ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น นี่เห็น ไหมพระบรรค์เพชรเจ็ดคมของพี่ฤทธิไม่น้อยทีเดียวนะ พวกเทวดาและ พิตยาธรรพาทันชยาออกไปตามๆ กัน พันฉับเป็นขาคกระจุยทีเดียว มาเถอะ ไปกับพี่เถอะน่า พิตยาธรไม่พูดชวนแต่ปากขยับร่างตามเข้าไปใกล้เอา มือไขว่คว้าชายสไบไปช่วย นางสร้อยสุภาเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ แต่ รวบรวมสติใช้เล่ห์มารยาหญิงร้องบอกพิตยาธรไปว่า อ้าว น่าไม่อาย ผู้ชายอะไรถือพระบรรค์เกี่ยวผู้หญิง อย่างนี้ผู้หญิงก็หนีหมดเท่านั้น อยากให้ผู้หญิงรักก็ต้องวางพระบรรค์เสียก่อนซิ พิตยาธรหลงกลเชื่อ นางสร้อยสุภาวางพระบรรค์ลงกับพื้นดินแล้วก็ไล่ไขว่คว้านางต่อไป นาง สร้อยสุภาทำมารยาวิงหนีลเลี้ยวไปมา และพอได้ท่าก็คิดว่าพระบรรค์ เพชรยื่นแอบค้นไม้คอยที่อยู่ พอพิตยาธรเผล่ออกมานางก็จ้วงฟันเข้าที่ ก้านคอ หัวพิตยาธรกระเด็นไปไกล เท่านั้นยังไม่พอใจ นางยังใช้พระบรรค์ สับฟันตามร่างเสียเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

พอพิตยาธรรตายนมนตร์ที่สะกดสิงห์ไกรภพไว้ก็คลาย สิงห์ไกรภพ พีนตื่นขึ้นมาเห็นนางสร้อยสุภา กำลังก้มหน้าก้มตาสับร่างของพิตยาธร อยู่ก็ลุกไปห้ามถามว่า นี่ทำอะไรกันนี้ นางสร้อยสุภา ก็เล่าเรื่องให้ฟัง แล้วยื่นพระบรรค์เพชรให้ดู สิงห์ไกรภพรับพระบรรค์ไปพิจารณา ก็รู้ว่า เป็นของดี ก็บอกนางว่าพระบรรค์นี้พี่จะถือไว้เอง เป็นของดีมากพาเหาะ ไปไหนมาไหนได้ น้องเอาครีของพี่นี้ถือไว้ป้องกันตัวก็แล้วกัน ไปกัน เถอะ ลองฤทธิพระบรรค์กันดีกว่า พี่จะอุ้มน้องเหาะไปเดี๋ยวนี้

พอสิงห์ไกรภพอุ้มนางสร้อยสุภาและนี่ก็จะเหาะไป ก็เหาะลอยไป ได้จริงๆ แต่พากันเหาะไปได้ไม่เท่าไร ก็ไปพบเข้ากับพวกยักษ์ฟ้าที่ ตามหาเต็มฟ้าไปหมด สิงห์ไกรภพจะเหาะหนีก็ไม่พ้น จำต้องเข้า ประจัญบานใช้พระบรรค์หวนซ้ายป่ายขวาอุตุลุดไปหมด เล่นเอาพวก ยักษ์ล้มตายกันระเนระนาดทานกำลังสิงห์ไกรภพไม่ไหว แม้กระนั้นพวก

ยักษ์ก็ไม่ย่อท้อพากันหนุนเนื่องเข้ามาอย่างหนาแน่น จนแทบจะหาทางเหาะหนีไปไม่ได้ทีเดียว

จะกล่าวถึงท้าวจตุพักตร์ เมื่อได้ทราบข่าวว่าพวกยักษ์ที่คิดคามสิงห์โกรกพไปถูกสิงห์โกรกพฆ่าตายไปมากมายเช่นนั้น ก็พิโรธโกรธกริ้วเป็นกำลัง ร้องสั่งพลมารให้เหาะตามอย่างไม่ต้องหยุดพักเค็มข้าวเค็มน้ำกันทีเดียว เหาะหนีเหาะไล่ตามกันอยู่สามวันสามคืนจึงไปทันกันเข้าแถวกลางทะเล ท้าวจตุพักตร์ร้องสั่งให้พวกพลยักษ์เข้าบุกจับทันที แต่สิงห์โกรกพก็ไม่พรั่น ฟาดฟันพวกยักษ์ตายตกทะเลไปมากมาย แต่ยักษ์ก็หนุนเนื่องกันเข้ามาไม่ขาดสาย รบกันอยู่เจ็ดวัน ก็ยังจับสิงห์โกรกพไม่ได้ ทั้งสองถอยร่นไปจนถึงฝั่งทะเล เหาะลงมาพักยังยอดภูเขาอย่างอ่อนระโหยโรยแรงเต็มที

ฝ่ายท้าวจตุพักตร์ก็ไม่ลคละ ขี้ช้างเหาะตามมาอย่างกระชั้นชิด นางสร้อยสุคาเหลือบมองขึ้นไปบนฟ้าแลเห็นท้าวจตุพักตร์นั่งช้างเป็นสง่าอยู่ก็ตกใจ ยกมือขึ้นไหว้ร้องขอชีวิตไว้ ท้าวจตุพักตร์ร้องว่า อย่ากลัวพ่อเลย พ่อไม่ทำอะไรเจ้าหรอก แต่ตัวของเจ้ามันกำแหงมากนัก ว่าไงฮี้ เจ้าคนเก่ง หน้อยแน่ทำเล่นกลแปลงเป็นนกแก้วไปล่อใจให้ลูกสาวกูรัก แล้วยังพาหนีมาเสียนี่ อย่างนี้มันก็ลบเหลี่ยมกันมากไปซี ชะชะ ว่าแล้วยังมาทำยื่นชิงถลึงตา มึงจะสู้กับกูหรือหาฮีม

เมื่อสิงห์โกรกพได้ยินท้าวจตุพักตร์ร้องคำว่าเอาเช่นนั้น แทนที่จะตอบโต้ฉุนเฉียวกลับพุดจาอ่อนน้อมว่า ลูกไม่สู้หรอก อันที่จริงนะฉันก็มาเที่ยวเล่นของฉันตามลำพัง แล้วท่านเองแหละที่บังคับให้ฉันไปอยู่กับสร้อยสุคา ใค้อยู่ด้วยกันจนสร้อยสุคามีครรภ์ สร้อยสุคาเขาก็กลัวท่านฉันจึงได้พาเขากลับไปบ้านเมืองของฉัน สำหรับตัวฉันเองก็ไม่ใช้คนจรมอนหมิ่นอะไร ฉันเป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน ที่ทำไปนี่ก็เชื่อว่าจะทำให้ अबอายเมื่อไร หมายถึงไว้ว่าเมื่อถึงบ้านเมืองก็จะมีหนังสือมาสู่ขอตามประเพณี ขออย่าได้โกรธเคืองอะไรเลย นึกว่าเห็นแก่หลานในครรภ์เถิด
ท้าวจตุพักตร์ได้ยินดังนั้นก็ชักฉุน เออ มันทำได้ หน้อยแน่มาฆ่า

ยักษ์ตายไปมากมายก่ายกอง แล้วจะมาบังคับไม่ให้โกรธเคือง ชะช้า
อย่ามาทำญาติศึกับข้าเลย ไม่สำเร็จหรอก ไม่ต้องมาเป็นลูกเป็นพ่อกับ
ข้า สร้อยสุคาาก็ไม่ต้องกลัวว่าจะต้องเป็นหม้ายหรือลูก พ่อจะหาแต่ง
ให้ใหม่ เอาชนิดที่หล่อๆ กว่าเจ้านี้ก็ได้ ฟังพ่อเถอะลูก อย่าไปคบกับมัน
เลยมนุษย์อย่างนี้

นางสร้อยสุคาได้ฟังบิดาว่าเช่นนั้นก็ยกมือประนมก้มศีรษะคารวะ
อ่อนวอนว่า ที่พี่สิงห์ไกรภพเขาจะมาขอแล้วจัดพิธีวิวาห์ให้ฉัน ก็น่าจะ
ยกโทษให้พี่เขา เพราะพี่สิงห์ไกรภพก็ไม่ได้ตั้งใจจะดูถูกดูหมิ่นอะไร
หากพี่สิงห์ไกรภพไม่ปฏิบัติตามคำที่สัญญา บิดาค่อยทำโทษเขาภายหลังก็ได้

"แม่นครั้งนี้มิได้โปรดทำโทษฉัน

เหมือนฆ่าตัวลูกรักให้ตกษัย

จะวอดวายตายตามเจ้าพราหมณ์ไป

จงโปรดไว้ชีวาอย่าฆ่าตี"

ท้าวจตุพัคค์ได้ฟังนางสร้อยสุคาพูดเช่นนั้น แทนที่จะสงสาร
กลับโมโหเคียด ร้องครวญเอาว่า ชะชะ ยังมีหน้ามาห้าม เจ้าพราหมณ์
ของเจ้านะมันคืออย่างไรเชียว เจ้านะมันโง่ไปหลงเชื่อฉันไม่กลัวพ่อ เจ้า
มันไม่รักศักดิ์ศรีไปหลงคารมตามอ้ายพราหมณ์มาได้ ให้มีใหม่ก็ไม่เอา
เสียแรงกูเลี้ยงมาตั้งแต่ฝ่าเท้าเท่าฝ่าหอย กูตกเตือนขอร้องเพียงเท่านี้
ยังทำไม่ได้ เจ็บใจนัก อ้ายพราหมณ์นี่ที่เคียวที่ทำให้ลูกกูเสียคน อย่ายู่
เลย ตายเสียเถิด เฮ้ย ทหารจับเจ้าพราหมณ์นี้ให้ได้ จับเป็นไม่ได้
จับตาย

พวกพลยักษ์ได้ยินท้าวจตุพัคค์ร้องสั่งก็พากันบุกเข้าจับ แต่
สิงห์ไกรภพก็ไม่ยอมจำนน หวดซ้ายป่ายขวาค้วยพระขรรค์เพชร เล่น
เอาพวกยักษ์ล้มตายลงอย่างระเนระนาด แต่พวกยักษ์ยิ่งตายก็ยิ่งหนุน
เนื่องกันเข้ามาไม่ขาดสาย สิงห์ไกรภพยืนหยักสู้อยู่พักหนึ่งเห็นท่า
ไม่ได้การเพราะแรงชกจะลดน้อยถอยลงทุกที ขึ้นสู้อยู่บนเกาะเช่นนี้
คงถูกรุมตายแน่ จึงเหาะทะยานขึ้นสู่ฟ้า ทิ้งนางสร้อยสุคาให้นอนสลบอยู่

ตามลำพัง เพราะหมดแรงเหาะไปไม่ไหว

ท้าวจตุพัตร์เมื่อเห็นนางสร้อยสุคานอนซบสลบอยู่ที่โจนจากข้าง
ทรงลงไปอุ้มขึ้นมาบนหลังข้าง ครั้นเห็นนางสร้อยสุคาสลบไม่รู้สีกตัว
ก็นึกว่าตาย สีปากพร่ำรำพันอาลัยรัก แปรตาก็มองไปด้วยน้ำตา มือทั้ง
แปดก็โบกพัดวีให้

"ไอ้ลูกเอ๋ยเคยเห็นอยู่เย็นเช้า
มาเปลี่ยวเปล่าปลคปลงน่าสงสาร
สะอื้นอ่อนร้อนฤทัยคังไฟกาล
พญามารหมอบซบสลบลง"

เมื่อท้าวจตุพัตร์และนางสร้อยสุคาเกิดมาสลบพร้อมกันเช่นนี้
ก็ร้อนถึงพวกข้าเฝ้าต้องเข้าไปเอนน้ำชุบไล่ให้ยานัตถุ์เป่า จนกระทั่งท้าว
จตุพัตร์และนางสร้อยสุคาฟื้นขึ้นมา นางสร้อยสุคาแลเห็นท้าว
จตุพัตร์อยู่ใกล้ๆ ก็ตกใจกลัว ผวาเข้าไปกอดเท้าเฝ้าอ่อนวอนขอชีวิต
ลูกผิดไปแล้ว ท้าวจตุพัตร์เห็นลูกหวาดกลัวก็บอกว่า ไม่ต้องกลัวพ่อ
หรือก ถึงลูกจะผิดอย่างไรพ่อก็ภัยให้ได้ ขออย่างเดียวอย่าไปรักกับ
เจ้าพราหมณ์นั้นหน่อยเลย เชื่อพ่อเถอะนะ แล้วพ่อจะหาลูกกษัตริย์
หนุ่มๆ แต่งงานให้ใหม่

นางสร้อยสุคาได้ยินท้าวจตุพัตร์กล่าวเช่นนั้นก็ซบหน้าสะอื้น โธ่
พ่อขา หนูจะไปรักไปแต่งกับคนอื่นได้ยังไง ในเมื่อพี่พราหมณ์ยังอยู่
ทั้งคน ร้อยหมื่นพันแสนให้คืออย่างไรลูกก็ไม่ขอรัก ลูกจะรักพี่พราหมณ์
คนนี้คนเดียว คำพูดของนางสร้อยสุคาทำให้ท้าวจตุพัตร์ก็ขมวด ชีชะ
นางลูกนอกคอก พ่อหวังดีแท้ๆ มันยังไม่เชื่อ คู่ช่างรักเจ้าพราหมณ์เสีย
จริงๆ ตรีร้ายคงจะถูกหยูกยามหาเสน่ห์ของมันเข้าแล้วก็ไม่รู้ คุพุดจาไว้ไว้
เหมือนบ้าหลังอยู่นี้ ไม่ได้ ต้องมัดไว้ก่อน หน้อย จะคลั่งตามเจ้า
พราหมณ์นั้นไปอีก ส่วนเจ้าพราหมณ์คันเรื่อนั้นก็จะปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้
ต้องกำจัดจับตัวมาสับเสียให้ป่น มนตร์ที่มันทำไว้จะได้หาย ว่าแล้วท้าว
จตุพัตร์ก็จับนางสร้อยสุคาไปมัดไว้กับบัลลังก์หลังข้างแล้วขับไพร่พล
เข้าตามจับสิงห์ไกรภพต่อไป ฝ่ายสิงห์ไกรภพก็จำใจสู้พลางถอยพลาง

หวนค้ำยป่ายขวา เล่นเอาพวกพลยักษ์ตายไปไม่เหลือหลอ ครั้นพวกยักษ์ตายไปหมดแล้วสิงห์ไกรภพก็มองหาสร้อยสุคา เมื่อมองไม่เห็นก็โศกเศร้าถึงล้มลงซบสลับไปในเปลวตะวันรอนนั่นเอง

จะกล่าวถึงพราหมณ์เทพจินดา ได้ออกท่องเที่ยวตามหาสิงห์ไกรภพ อยู่ถึงสามเดือนก็ยังไม่พบ มีความแปลกใจมาก เมื่อค้นค้นค้นหาในป่า ไม่พบก็ป่ายหน้าออกทางค้ำนทะเลคุบ้าง ครั้นบินมาถึงภูเขาริมทะเลก็พบร่างของสิงห์ไกรภพนอนแน่นิ่งอยู่พอดี เทพจินดาตกใจมากที่เห็นสิงห์ไกรภพนอนอ้ากว้างอยู่คนเดียว และดูท่าทางอิดโรยเต็มที เทพจินดาจึงแปลงจากนกแก้วเป็นพราหมณ์ตามเคิมแล้วเข้าไปปลุก แต่สิงห์ไกรภพก็ไม่ยอมตื่น เทพจินดาเอามือรอกุญแจที่จุมูกเห็นยังมีลมหายใจระรวยอยู่ก็รู้ว่ายังไม่ตาย จึงจัดหาดอกไม้หอมมาชูปน้ำประพรมตามหน้าตาสิงห์ไกรภพ จนกระทั่งสิงห์ไกรภพได้สติพลิกฟื้นขึ้นมาแลเห็นเทพจินดาก็ถามว่า นี่พี่มาตามหรือ เทพจินดาก็กระทำความเคารพ เล่าเรื่องตั้งแต่รู้ว่าสิงห์ไกรภพหนีมา แล้วตนออกติดตามจนกระทั่งมาพบนี้ให้ฟัง แล้วก็ถามสิงห์ไกรภพว่า แล้วไปยังงายมายังงายถึงได้มานอนสลบอยู่นี้ละ สิงห์ไกรภพก็เล่าเรื่องตั้งแต่ได้นางสร้อยสุคาแล้วพาหนีมา ทำวัจจุพัคค์ไล่ตามเกิครบกันขึ้นนี้สร้อยสุคาก็ไม่รู้ว่าหายไปไหน เห็นจะต้องออกติดตามไล่ผลาญพวกยักษ์กันต่อไป เทพจินดาก็ท้วงว่าอย่าเพิ่งคิดเรื่องรบทัพจับศึกกันเลย นี่คงหิวแย่แล้วซี รอประเดี๋ยวจะจะไปหาผลไม้มาให้เสวย ว่าแล้วเทพจินดาก็ออกไปหาผลไม้มาให้ เมื่อกินอิ่มหน้าสำราญกันดีแล้วก็จัดแจงเตรียมตัวรับศึก ขณะนั้นเองก็แลเห็นท้าวจตุพัคค์ขี่ช้างมากลางหาวย สร้อยสุคาถูกมัดอยู่ที่ภูบกลางหลังช้าง สิงห์ไกรภพเห็นเช่นนั้นก็โมโหเหาะทะยานขึ้นไปตะลุมบอนทันที รบกันอยู่ได้พักหนึ่ง ท้าวจตุพัคค์ก็ให้มีอาการหิวโหยโรยกำล้ง ทั้งนี้เพราะถูกสายกายสิทธิ์ฤทธิ์พระบรรค์เข้า แต่ท้าวจตุพัคค์ก็ภาวนาคาถาคุ่มกันไว้ ทำให้เกิดกำล้งรบกับสิงห์ไกรภพได้อีก

ฝ่ายเทพจินดาเห็นสิงห์ไกรภพรบกับท้าวจตุพัคค์ก็แปลงกายเป็นลิงเข้าช่วย ปากกัด มือจับ เท้าขว่น ยึดอาวุธท้าวจตุพัคค์พัลวันไป

หมด จนท้าวจตุพักตร์เสียท่าตกลงไปในน้ำ แล้วเทพจินดาจึงกลับมาช่วยสิงห์ไกรภพ แต่เห็นว่าเวลามีคลงแล้ว พวกยักษ์ก็มากมายไหลมาไม่ขาดสาย ยิ่งฆ่ายิ่งมากขึ้น จึงชวนสิงห์ไกรภพหลบหนี เหาะไปหลบนอนพักผ่อนที่ได้ค้ำรัง ต่างปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี จะไปต่อกรกับท้าวจตุพักตร์อีกเห็นจะไม่เป็นผล เทพจินดาจึงแนะว่า กลับไปบ้านเมืองให้พระราชบิดาได้เห็นหน้าค่าตาเสียก่อนดีกว่า ขึ้นสู้รบกับพวกยักษ์ต่อไปเห็นจะเอาชนะยาก พระขรรค์เพชรคูจะเสื่อมฤทธิ์ไปมาก ไม่สามารถทำอันตรายท้าวจตุพักตร์ได้ ถึงจะฟาดฟันจนเป็นแผลเหวอะแต่ท้าวจตุพักตร์ว่าคาถาเสียประเดี๋ยวเดียวแผลหายไปหมด ขึ้นยังงี้ก็รบกันเหนื่อยเปล่าเท่านั้น ทางที่ดีหนีไปบ้านเมืองกันก่อนดีกว่า แล้วค่อยย้อนกลับมาแก้ไขต่อไป สิงห์ไกรภพเมื่อได้ยินเทพจินดาให้เหตุผลอันชวนอนต่างก็นานาก็เห็นด้วย จึงตกลงนอนพักผ่อนที่ได้ค้ำรังนั้นคืนหนึ่ง พอรุ่งเช้าก็แปลงกายเป็นนกแก้วบินมุ่งตรงไปยังกรุงโกญจา

จะกล่าวถึงท้าวจตุพักตร์ เมื่อเห็นมีคค่าแล้วก็พักพลอยู่ริมฝั่งทะเล พอรุ่งเช้าก็พากันออกติดตามหาสิงห์ไกรภพต่อไป แต่ค้นหาจนทั่วก็ไม่พบ ค้นหาอยู่สามวันเมื่อไม่พบก็พากันกลับ แต่ในระหว่างทางท้าวจตุพักตร์สั่งให้พวกยักษ์จับนกแก้วทุกตัวฆ่าเสีย เพราะเกรงว่าจะถูกนกแก้วจอมปลอมมาลอบลักเอาสร้อยสุคาไปอีก เมื่อถึงนครมารันแล้วก็เกณฑ์ไพร่พลให้รายล้อมปราสาทที่สร้อยสุคาอยู่อย่างแข็งแรงแน่นหนา

เทพจินดาและสิงห์ไกรภพบินรอนแรมไปจนกระทั่งถึงเมืองโกญจา และได้เข้าเฝ้าท้าวอินธุมาศ ซึ่งทำให้พระบิดาและพระมารดาตีพระทัยอย่างยิ่ง หลังจากที่ได้ทำพิธีรับขวัญกันอย่างใหญ่โตแล้ว สิงห์ไกรภพก็คิดที่จะกลับไปหาสร้อยสุคาอีก ไม่เป็นอันกินอันนอนชும்ดมลงไป ท้าวอินธุมาศจึงตรัสถามถึงสาเหตุ สิงห์ไกรภพก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ซึ่งท้าวอินธุมาศและพระมเหสีก็พลอยสงสารเห็นใจสร้อยสุคาไปด้วย จึงปรึกษากับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ว่าจะทำอย่างไรดี เทพจินดาจึงเสนอแนะว่า ทางที่ดีเห็นจะต้องแต่งทูตถือพระราชสาส์นไป

งอนง้อขอขมาท้าวจตุพักตร์ บางทีจะทำให้หายโกรธลงได้บ้าง
ข้าพระพุทธเจ้าจะขออาสาพาทุกคนไปเอง แต่จะไปทางบกเห็นจะเหลือ
กำลัง ทางที่ดีก็ไปทางทะเลดีกว่า ท้าวอินธุมาศตกลงตามข้อเสนอแนะ
สั่งให้จัดแจงแต่งข้าวของเป็นเครื่องราชบรรณาการบรรทุกสำเนา

"พอลมคีคีฆ้องคาคกลองฤกษ์

เอิกเกริกแตรสังข์ประดังเสียง

ให้คลี่ใบใส่สายรอกสายเรียง

หมายเฉลียงบุรพาในสาคร

ให้ตั้งเข็มเล่มเล่นแสนสันโดษ

เห็นแต่ใบคเขาเงินเนินสิงขร

ออกมหาศาศโรชโลธร

หมายนครอสุราเมืองมารัน"

จะกล่าวถึงทางเมืองมารัน หลังจากที่ท้าวจตุพักตร์พานาง
สร้อยสุคากลับมาแล้วไม่กี่วัน นางสร้อยสุคาก็เจ็บท้องและคลอดลูก
ออกมาเป็นชาย ท้าวจตุพักตร์ก็ออกจะรักใคร่เมตตาหลานชายคนนี้มีมาก
สั่งให้จัดพี่เลี้ยงนางนมคอยปรนนิบัติอย่างไม่ให้คลาดจากสายตาทีเดียว
ใครละเลยต่อหน้าที่เป็นโคนหวายหลังลายอย่างเค็ดคขาด จนกระทั่ง
กุมารนั้นมีอายุได้ขวบหนึ่งจึงตั้งชื่อให้ว่า "รามวงศ์"

ฝ่ายเทพจินดาเล่นโบมาในทะเล ผ่านบ้านเมืองมนุษย์ต่างๆ มา
เป็นลำดับ ต้องใช้เวลาถึงปีเศษ จึงได้มาถึงเมืองมารันถิ่นของยักษ์
เทพจินดาจึงให้จอดเรือแล้วส่งล่ามขึ้นไปถามถึงทางที่จะไปยังกรุงมารัน
พวกยักษ์เมืองค่านรู้ว่าเทพจินดาจะมาขอเป็นทองแผ่นเดียวกัน ก็
กุกิูกุขอขมาพระราชาสาสน์คุณ แล้วให้ม้าใช้เข้าไปบอกยังพระนครมารัน
พอท้าวจตุพักตร์รู้เข้าเท่านั้นเอง ความแค้นที่ทำท่าจะเหือดหายไปก็
กลับคุกรุ่นขึ้นมาอีก ท้าวจตุพักตร์คำรามออกมาด้วยความเจ็บใจว่า
"กูแสนแค้นแค้นรู้ว่าอยู่ไหน จะตามไปเช่นฆ่าให้อาสัญ มาขอสู่กูไม่เอา
เป็นเผ่าพันธุ์ อย่าให้มันเข้ามาอยู่ในบุรี"

กาลสุรไค้ฟังเช่นนั้นก็ทูลทักทวนว่า ธรรมเนียมกษัตริย์ที่ดีแต่โบราณนะ แม้นมีเหตุถือสาสน์มาก็ไม่ควรจะขับไล่ไสส่งเขา จะผิดชอบชั่วคืออย่างไรก็ขอให้ใช้วิจารณ์ญาณเอาตามเรื่องจะดีกว่า ท้าวจตุพักตร์ไค้ฟังกาลสุรกราบทูลเช่นนั้นก็ไค้สติ ครัสสั่งให้เสนาไปเบิกค่านเชิญพระราชสาสน์มาทันที

ฝ่ายเทพจินดาไค้ทราบวาท้าวจตุพักตร์มีรับสั่งให้นำพระราชสาสน์เข้าเฝ้าก็ยินดี จักแจ้งเตรียมราชรถเชิญพระราชสาสน์นางบนพานทองขึ้นคั้งบนบัลลังก์ เมื่อพร้อมแล้วก็ประโคมฆ้องกลองเคลื่อนกระบวนเข้าสู่เมืองมารัน ฝ่ายนางสร้อยสุคาอยู่บนปราสาทไค้ยินแตรสังข์ทราบวาทิงห์โกรภพแต่งราชสาสน์มาก็ไค้ใจ คิคในใจว่า ถ้าหากพระบิดาไม่ยอมรับไมตรีก็จะลอบหนีไปหาสิงห์โกรภพให้จงไค้สักวันหนึ่ง เมื่อคิคตกลงใจเช่นนั้นก็ออกจากห้องเรียกสาวใช้สั่งให้ลอบไปฟังเหตุการณ์ส่วนตนเองรีบไปยังปราสาทของท้าวจตุพักตร์ เพื่อฟังการเจรจาระหว่างท้าวจตุพักตร์กับราชทูต

เมื่อท้าวจตุพักตร์เสด็จออกยังที่ประทับแล้ว กาลสุรก็ทูลเบิกเครื่องบรรณาการและทูตทั้งสี่เข้าเฝ้า แล้วกราบทูลให้ทราบวาทูตทั้งสี่นี้ถือพระราชสาสน์มาจากกรุงโกญจาเพื่อจะขอเป็นทองแผ่นเดียวกันค่อจากนั้นเจ้าพนักงานก็อ่านสาสน์ของท้าวอินธุมาศ

"ในลักษณะราชมาศสมานสารสวัสดิ์

จอมกษัตริย์สุริวงศ์สืบพงศา
ถึงร้อยองค์พงศ์พันธุ์ถักกันมา
บำรุงราชฎร์ศาสนาให้ถาวร
ถวายนามตามวงศ์คำรงราชย์
อินธุมาศทศมิตรอคิศร
เจริญพจมานสารสุนทร
ค้วยอวารณ์หวังจะไค้เป็นไมตรี
ค้วยโอรสยศยงประสงค์สวาท
ในองค์ราชธิดามารศรี

ได้ร่วมรักลักพาจากธานี
 ให้ภูมิเคืองขัดพระอัชฌา
 ค้วยยังเยาว์เบาจิตได้ผิคพลั้ง
 โปรคประทังประทานโทษโอรสา
 จะขอจักนคงานการวิวาท
 ให้สืบถาวรพิพัฒน์สวัสดิ
 ขอพระองค์พงศ์พรหมบรมนาถ
 ประทานราชธิดามารศรี
 ให้เสกสองครองจังหวัดปัจจุ
 สืบไมตรีตราบสวรรคครรลย์
 ทั้งสำเนาเหล่าพ่อค้าพวกพานิช
 จะได้คิขขายค้ำมาอาศัย
 แม้นโปรดครสันคงานการเมื่อไร
 ตามพระทัยไม่ขัดพระหทัย"

ท้าวจตุพัคครเมื่อฟังสาสน์จบลงแทนที่จะคิใจ พระพัคครนี้วคิ้ว
 ขมวคร้องแหวเอาคัพพวกราชทูตว่า เหวยเฮี้ยอำมาตย์ราชทูตท้าว
 โภญจา ชะช้มาทำพุดคิ เออ ถ้าเป็นเมื่อก่อนมาสู่ขอพุดกันคิๆ อย่างนี้
 กุกก็จะยอมหรือก แต่เนี้ยมันมาลอบเล่นชู้ทำคุดกแล้วลักลุกกไปอย่างนี้
 ใช้ไม่ได้ มันกำแหงมาก เมื่อกออกตามมันกลับสู่ไม่ยอมอ่อนน้อม ยังงี้
 ยอมไม่ได้ ลูกน้องข้าตายไปคั้งหลายแสน คิคขึ้นมาแล้วมันคั้นไม่หาย
 เออ ถ้าทำให้ลูกน้องข้าที่ตายไปฟื้นขึ้นมาทั้งหมดได้คิ บางทีข้าจะหาย
 คั้นบ้าง ถ้าไม่ฟื้นคินชีวิตขึ้นมาคิอย่างหมายเลย ข้าจะค้องทำคิกคิไป
 เฮี้ย ทูต ไปบอกเจ้านายของแกว่าอย่าคิคคิเลย ส่งเจ้าสิงห์ไกรภพมาให้
 ข้าทำโทษเสียคิๆ ไม่งั้นราชวงศ์พงศาจะค้องตายกันเสียเปล่าๆ

ราชทูตของท้าวอินธุมาศคิทูลสนองว่า พ่อเมืองโภญจาเนรัก
 โอรส ถึงได้มีพระราชสาสน์มาคั้นบ การที่พระองค์มาคัครอนเช่นนี้
 ใช้ว่าพวกไพร่พลที่ตาย จะฟื้นขึ้นมาคิหาไม่ ยิ่งรบพวกไพร่พลคิจะยิ่ง
 ตายมากขึ้น ขอให้พระองค์คิคเมตคาคาไพร่ฟ้าคั้งสองฝ่ายเกิด อันเรื่อกที่

สิ่งโศกเศร้าทำผิดนั้นก็คิดกลับมาสามีก็คี่แล้ว ก็ควรที่พระองค์จะ
อภัยโทษให้ จักแจงแต่งงานให้งามสง่าไปเลย

คำพูดของราชทูตแทนที่จะทำให้ท้าวจตุพัคค์เชื่อ กลับทำให้
โมโหเคียด ไป ไป กลับไปจักแจงแต่งทัพไว้รบรบ ภูจะคามไปจับให้ถึง
เมืองโกญจาทีเดียว ไป เอาเครื่องบรรณาการทั้งราชสาส์นกลับคืนไป
ไม่ขอคบให้ขายหน้ายักษ์เป็นอันขาด ว่าแล้วก็ลุกขึ้นเสด็จกลับเข้าข้างใน
ฝ่ายพราหมณ์เทพจินคาก็พาไพร่พลออกนอกวังเพราะจวนจะค่ำแล้ว

ทางฝ่ายนางสร้อยสุคา ครั้นรู้ว่าการเจรจาระหว่างพระบิดากับ
ราชทูตไม่มีทางตกลงกันได้ ก็นั่งสร้อยเศร่าหงอยเหงาใจ คูหรือพี่
สิ่งโศกเศร้าสุดสุดสำหรับให้ทูตถือหนังสือมา นี่ถ้าหากรู้ว่าการเจรจาล้ม
เหลวแถมจะทำศึกอีกด้วยแล้ว พี่สิ่งโศกเศร้าคงจะชอกช้ำระกำทรงใน
แน่ทีเดียว สงสารลูกที่ไม่มีโอกาสจะได้เห็นหน้าพ่อ โธ่ กรรมเอ๋ยกรรม
จะทำไฉนคี่หนอ

แต่นางสร้อยสุคาก็ไม่ได้คร่ำครวญอยู่นาน เพราะในราตรีนั่นเอง
เทพจินคาก็แปลงเป็นลิ่งน้อยลอยลมแผ่แสงไฟเข้าไปในปราสาททอง
ของนางสร้อยสุคา และตรงเข้าไปประนมกรคารวะ พร้อมกับถวายสาส์น
ของสิ่งโศกเศร้าให้ ซึ่งทำให้นางสร้อยสุคาแปลกใจมากและไต่ถามเรื่อง
ราวขึ้น ลิ่งน้อยจึงถวายแหวนให้ดูเป็นสำคัญ นางสร้อยสุคาอ่านสาส์น
ของสิ่งโศกเศร้าที่คร่ำครวญความคิดถึงและความรักมา และสั่งให้เอา
แหวนผูกให้แก่ลูกเป็นการทำขวัญ แล้วนางก็เขียนสาส์นตอบ จักแจง
ปลดค้อมหูเอาผ้าสไบห่อส่งให้ลิ่งน้อยพร้อมกับสั่งว่า ไปถึงละก็ช่วยบอก
ด้วยว่า ลูกซึ่งชื่อรามวงศ์กราบถวายบังคมมาด้วย

เทพจินคาก็กำนัรับของแล้วก็ออกจากปราสาทปราสาทเหาะ
ข้ามหัวพวกยักษ์กลับไปที่พักพล พอรุ่งเช้าก็ขนข้าวของลงเรือกางใบ
เล่นอ่าวไปยังพระนครโกญจา ชั่วโมงพิเศษก็ถึง พวกทูตนำความที่ไป
เจรจาล้มกราบทูลให้ท้าวอินธุมาศทรงทราบ ส่วนเทพจินคาก็นำสาส์น
ค้อมหู ถวายสิ่งโศกเศร้า ซึ่งสิ่งโศกเศร้าก็จำของได้ และเมื่ออ่านทราบ
นางจะพาลูกมาหาเมื่อลูกโตเข้าด้วยแล้วก็ยิงโศกาน้ำตานองเอาทีเดียว

ส่วนท้าวอินธุมาศนั้นพอรู้ว่าท้าวจตุพักตร์จะยกมาราวีแน่ ก็จัดแจงให้ลากปืนใหญ่ขึ้นประจำป้อม เตรียมรับมือเป็นการใหญ่

เทพจินดาจึงเสนอแนะว่าพวกยักษ์ยกมาราวีนี้มีไพร่พลนับหมื่นทีเดียว ผู้คนของเราคงจะตกใจกันมาก ซึ่งสิงห์ไกรภพจะออกรบตามลำพังนั้นเห็นจะไม่เหมาะนัก คิดว่าควรจะหาคนดีมีวิชามาช่วยจะดีกว่า เคยอ่านพบในตำราบอกว่ามีโยคีอยู่ที่เขาเนาวรัตน์ใกล้แคว้นโรมวิไสย เป็นโยคีมีศีล ขอให้สิงห์ไกรภพไปนมัสการขอวิชาผ้าพยนต์ไว้ จะได้ช่วยเหลือชาวเมือง สิงห์ไกรภพก็เห็นด้วย ทั้งสองจึงแปลงเป็นนกบินมุ่งตรงไปยังเขาเนาวรัตน์ทันที

ทั้งสองเดินทางไปเดือนหนึ่งจึงถึงอาศรมของโยคี เมื่อแปลงเป็นคนตามเดิมแล้วก็เข้าไปกราบโยคี ฝ่ายโยคีพอเห็นสิงห์ไกรภพเข้าเท่านั้น ก็รู้ได้ทันทีว่า นี่คือผู้ที่จะปราบยักษ์ละ และโดยไม่ได้พูดซักอะไรเลย โยคินั้นก็หยิบลานทองตำราผ้าพยนต์ยื่นให้สิงห์ไกรภพ แล้วก็หายวับไป ไม่ยอมพูดจาอะไรด้วย เพราะเกรงว่าจะมีส่วนสร้างกรรมฐานช่วยเหลือสิ่งสอนให้ไปฆ่ายักษ์ จึงปลีกตัวไปสวดมนต์อยู่ในถ้ำตามลำพัง ปล่อยให้สิงห์ไกรภพนั่งอ่านตำราท่องบ่นอยู่กับเทพจินดา สิงห์ไกรภพนั้นสมองดีมาก อ่านจบก็เข้าใจพิธีการและจำได้หมด พอเข้าใจดีแล้วลานทองนั้นก็หายวับไปต่อหน้าต่อตา ทั้งนี้ทำให้สิงห์ไกรภพถึงกับตกตะลึง หันมาถามเทพจินดาว่า เออ แปลกจังแหละ ท่านเมตตาให้ตำราคุณแต่ไม่ยอมพูดจาอะไรด้วยเลย หรือจะโกรธอะไรเราก็ไม่รู้ละ

เทพจินดาจึงว่าไม่ใช่หรอก ท่านอาจารย์ท่านรู้อะไรๆ ล่วงหน้าเสมอแหละ ที่ไม่อยู่พูดจาค้วยนี้ก็เพื่อจะได้ศึกษาตามลำพัง เสร็จแล้วก็จะได้กลับบ้านเมือง ขึ้นอยู่กับเกรงว่าเราจะพูดจาซักไซ้อะไรให้เข้าไปอีก สิงห์ไกรภพได้ฟังเช่นนั้นก็เสียกาย เพราะอยากจะถามอะไรอีกอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อทราบความประสงค์ของโยคีเช่นนั้น ก็เลยจำใจต้องกราบลาไปบ้านเมืองเพื่อจัดแจงเตรียมกำลังไว้ปราบท้าวจตุพักตร์ ซึ่งจะยกมาราวีตามคำอาฆาต

จะกล่าวถึงท้าวจตุพักตร์ หลังจากที่เทพจินตาคลับไปแล้ว

เตรียมเกณฑ์พลยักษ์และรากษสจำนวนหลายแสน เลือกเอาชนิดหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวตัวใหญ่ๆ ขนาดเอาคันทาลมาตะบิดทำตะบองกันทีเดียว ครั้นถึงเดือนอ้ายปลายปีก็กรีธาทัพขับพลมุ่งไปสู่นครโกญจาทันที กองทัพยักษ์เดินทางกันชนิดหามรุ่งหามค่ำแทบไม่ได้หยุดพักกันเลย เป็นเวลาเดือนครึ่งจึงถึงค่านนครโกญจา พวกชาวค่านตกใจไม่ทันส่งม้าใช้ให้เข้าไปแจ้งเหตุในเมืองหลวง เพราะกองทัพยักษ์เข้าประชิดถึงตัวเสียก่อน ในที่สุดกองทัพก็รุกเข้าประชิดติดกำแพงพระนครและรายล้อมไว้อย่างแน่นอน

ฝ่ายชาวบ้านร้านตลาดเห็นพวกยักษ์โห่ร้องก้องสนั่นมาเช่นนั้น ก็ตกใจร้องว้ายวายใจหายกายสิ้น วิ่งหนีกันจ้าละหวั่นไปหมด

"บ้างล้มกลิ้งวิ่งร้องเสียงซ้องแซ่
พวกเจ้าแก่กอดสุรางค์นางสนม
คิดว่ายักษ์ฉลากไสไถลล้ม
ผ้านุ่งห่มหายหาละล้าละลั้ง
พวกสาวสาวเหล่าที่ตระหนี่ของ
ฉวยเงินทองมุกไต้ถุนกลบฝุ่นฝัง
บ้างห่อผ้าคว่าถุงพะรุงพะรัง
นางสาววังวิ่งพัลวันไป"

ท้าวอินธุมาศเองก็ตกพระทัยไม่ใช่น้อย คราวได้พระแสงวิงอ้าวไปหาสิงห์ไกรภพ ปลุกให้ตื่นบอกให้รู้ว่าพวกยักษ์ยกกันมาแล้วยังมัวหลับมัวหลงอยู่อีก สิงห์ไกรภพตื่นขึ้นมাত্রาบเรื่องก็ทูลปลอบว่าอย่าวิตกไปเลย ลูกจะจัดการกับเจ้าพวกยักษ์มันเอง ว่าแล้วก็บอกให้เสนินี่พี่เลี้ยงเอาทรายมาเสกอาคมบันดาลให้กลายเป็นมนุษย์ถือหอกถือปี่ยืนรายเรียงร้องโห่อยู่บนกำแพง เสริจแล้วก็หันมาเอากระดาศเสกเป็นนกอินทรีใหญ่พร้อมทั้งไพร่พลอีกอเนกอนันต์ เมื่อเหล่าทัพพยนต์พร้อมเพรียงกันดีแล้วสิงห์ไกรภพก็ขึ้นนั่งบนหลังนกอินทรี ให้ไพร่พลโห่ร้องเคลื่อนทัพออกจากพระนคร ทัพทั้งสองตั้งประจันหน้ากันกลาง

สมรภูมิ สิงห์ไกรภพก็ตรงเข้าไปทักทายพ่อตาว่า คุณพ่อเดินทางมาไกล คงจะเหนื่อยหยุกยั้งนั่งพักเสียก่อนเถิด เอ้อ แล้วก็ลูกกับหลานนะสบาย คืออยู่หรือ

ท้าวจตุพัคค์ร์โมโหจนเหงื่อไหล ชะช้า อ้ายโจรโกญจา นี่เพราะหนีมาหอรกนะถึงได้มีชีวิตอยู่นะ ระวังตัวให้ดีจะสิ้นชื่อเดี๋ยวนี้ละ ว่าแล้วก็จับพลเข้าโจมตีทัพพยนต์ทันที แต่แทนที่พวกยักษ์จะมีชัยกลับถูกพวกพยนต์ฟันแทงเอาใส่ไหลนอนตายกันเกลื่อนไปหมด ซึ่งทำให้ท้าวจตุพัคค์ร์โมโหจนตัวสั่น จับข้างเข้าตะลุมอย่างบ้าคลั่ง แต่พวกพยนต์หาได้ย่อยยับตามใจนึกไม่ ล้มลงแล้วก็ลุกขึ้นมาได้อีกไม่รู้จักตาย ข้างฝ่ายสิงห์ไกรภพเห็นท้าวจตุพัคค์ร์บุกตะลุยเข้ามาเช่นนั้น ก็ออกสกัดกระโจนเข้าจับ ท้าวจตุพัคค์ร์ก็ยกมือทั้งแปดขึ้นไล่ฟัน นกอินทรีก็เข้าช่วยจิกด้วยปากถากด้วยเล็บเล่นเอาช่างทรงชวนเซ สิงห์ไกรภพได้ทีก็ฟันถูกพยนต์ยักษ์และช่างขาดสองท่อนนอนตายไปสวรรค์

ฝ่ายพยนต์ยักษ์เมื่อเห็นเจ้านายตายวายชีวิตลงไปเช่นนั้นก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปสู้รบกับสิงห์ไกรภพ จึงต่างพากันเข้าไปกราบกรานยอมแพ้ ทั้งนี้ทำให้พวกสมนกำนัลที่พากันวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนอยู่เมื่อครู่พากันหัวเราะเยาะพยนต์ยักษ์กันเกรียวกราว ท้าวอินธุมาศจึงหันไปถามสิงห์ไกรภพว่าจะทำอย่างไรกับพยนต์ยักษ์ที่เข้ามาอ่อนน้อมนี้ สิงห์ไกรภพก็ทูลว่าพยนต์ยักษ์เหล่านี้จะให้กลับไปกรุงมารัน และก็จะขอเป็นผู้นำศพท้าวจตุพัคค์ร์กลับไปให้พวกพ่อเขาจัดการตามพิธีของพวกเขา แล้วก็ขอให้พี่เทพจินดาอยู่ครองเมืองมารัน ส่วนตนเองก็จะรับลูกและสร้อยสุคากลับมาพระนครโกญจา ความคิดของสิงห์ไกรภพได้ได้รับความเห็นชอบให้ดำเนินการตามที่คิดนั้นได้

สิงห์ไกรภพจึงสั่งให้จัดโกศบรรจุศพท้าวจตุพัคค์ร์ แล้วตั้งบนหลังพยนต์หงส์ พากันแห่มาทางอากาศจนกระทั่งถึงกรุงมารัน ครั้นมเหสีและนางสร้อยสุคาเห็นว่าท้าวจตุพัคค์ร์ถึงแก่ความตาย ก็พากันมาร้องไห้ร้องให้เสียกายอาลัยรัก สิงห์ไกรภพเห็นเช่นนั้นก็เข้าไปปลอบว่า อย่าได้โกรธเคืองอะไรคนเลย เพราะใครๆ ก็ต้องรักชีวิตของตน ท้าวจตุพัคค์ร์

ยกทัพไปราวถึงบ้านจะไม่สู้ก็ใช่ที่ และก็ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าให้ตาย ยังมีมือไม่ทันจึงเป็นเช่นนี้ เรื่องอะไรๆ ที่เกิดมาแต่ต้น คุณแม่ก็ทราบคืออยู่แล้ว ฉะนั้นก็อย่าได้ถือโทษโกรธลูกเลย

มเหสีของท้าวจตุพัทตร์ได้ยินก็รำเลื่องคุณ พอเห็นหน้าท่าทางสิ่งไหนก็รักก็รักนึกชมว่า ช่างเหมาะกับสร้อยสุคาเสียจริงๆ เมื่อคิดเช่นนี้ ความโกรธก็กลายเป็นความเอ็นดู หันมาขอขอบอกขอขบใจที่อุทิศสำหรับพาศพมาให้ เรื่องที่ร้ายแรงถึงปานนี้ก็เพราะความโมโหร้ายของพญายักษ์เอง ช่วยไม่ได้ แล้วก็เลยมอบเมืองมารันให้สิ่งไหนก็รักก็รักไป และก็ขอให้ช่วยนำศพไปฝังไว้ในถ้ำตามธรรมเนียมด้วย สิ่งไหนก็รักก็รักรับคำ แต่ไม่ยอมรับครอบครองเมืองมารัน และขอยกให้พระชนนีปกครองต่อไป

หลังจากที่ได้ฝังศพท้าวจตุพัทตร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว สิ่งไหนก็รักก็รักกราบลาพระชนนีแล้วพาสร้อยสุคากลับเมืองโกญจา ส่วนรามวงศ์นั้นอยู่กับเสด็จยายที่เมืองมารัน

จะกล่าวถึงรามวงศ์ซึ่งอยู่กับเสด็จยายอย่างเป็นสุข จนอายุได้สิบห้าปี ได้ร่ำเรียนวิชาสารพัดเก่งกล้าเหมือนพ่อและตาไม่มีผิด มีเพื่อนคู่หูถึงห้าร้อยคน รวมทั้งชัยสุริยา ลูกชายเทพจินดาซึ่งมาได้รัชสาสูรเป็นภรรยา ครั้นต่อมาไม่นานนักสิ่งไหนก็รักก็รักมีหนังสือมาบอกเทพจินดาว่า ท้าวอินธุมาศและพระนางจันทรสวรรคตเสียแล้ว ขอให้รามวงศ์ไปช่วยงาน ส่วนเทพจินดานั้นให้อยู่รักษาเมือง เทพจินดาจึงเตรียมสร้างเมรุ และข้าของเตรียมไปช่วยงาน กะว่าอีกเจ็ดวันจะไปกรุงโกญจา

แต่ก่อนที่จะถึงกำหนดนั้นเอง เจ้ายักษ์พี่เลี้ยงคนหนึ่งซึ่งเคยลองกำลังกับรามวงศ์ และถูกรามวงศ์ตีหน้าแตกมีความเคียดแค้นพยายามก็คิดแผนการแก้แค้น นิ่งคิดนอนคิดอยู่สักครู่หนึ่งก็นึกขึ้นได้ว่าเทพาสูรหัวหน้ากินนร ซึ่งเป็นเพื่อนกับท้าวจตุพัทตร์ยังอยู่อีกคน เห็นพอจะช่วยได้ จำจะลวงเอารามวงศ์ไปส่งให้เทพาสูรฆ่าเสีย เมื่อคิดได้เช่นนี้แล้วก็เข้าไปเฝ้ารามวงศ์ รามวงศ์เห็นเข้าก็ถามว่า อีกหกวันฉันก็จะไปแล้วนะ พี่จะไปกับฉันไหมละ เจ้ายักษ์พี่เลี้ยงพาบาทได้ทีก็ว่า มัวรออีกตั้งห้าหกวันก็

เหมือนไม่รักบิดาจริงนะซี ควรจะไปเร็วๆ ก่อนกำหนด รู้เมื่อใดไปเมื่อนั้นนะ ใครเขารู้เขาก็จะได้ชม เราไปกับพวกเสนาทั้งห้าร้อยนั้น ล่วงหน้าไปก่อนก็แล้วกัน ฉันรู้จักทางดีจะนำไปเอง ข้าของนะให้เขาเอาตามไปที่หลังก็ได้

รามวงศ์ไม่รู้เล่ห์ของพี่เลี้ยงก็ตกลงเห็นชอบด้วย เข้าไปลายายแล้วรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางเหาะไปทางอากาศ แต่ในระหว่างนั้นเองก็เกิดกลางร้าย ท้องฟ้าที่ใสกระจ่างอยู่ก็มีเมฆมืดทะมึนไปหมด เสียงฟ้าร้องกระหึ่มครึ้มครางอย่างน่ากลัว และในบัคคลฟ้าก็ผ่าเปรี้ยงลงมาถูกงจรดหัก ฟ้าที่เทียมมาก็พลอยตายไปด้วย ลมยิ่งพัดกระโชกจนเหาะต่อไปไม่ไหว ต้องร่อนลงยังพื้นดิน รามวงศ์จึงถามพี่เลี้ยงใจทรามว่า จะทำอย่างไรต่อไปดี เจ้ายักษ์ก็ตอบว่าไม่เป็นไร รดหักก็ทรงช้างต่อไป ฉันรู้จักทางดีเหาะไปอย่างนี้สามเดือนก็ถึง

รามวงศ์เชื่ออีก ตกลงทรงช้างเหาะต่อไป แต่แทนที่เจ้ายักษ์พี่เลี้ยงจะนำทางไปกรุงโกญจา กลับพาไปทางนครของเทพาสุร

ทางฝ่ายเทพจินดานั้น เมื่อรู้ว่ารามวงศ์ยกพลไปก่อนกำหนดก็ตกใจ จะกล่าวท้วงติงก็ไม่ทัน จึงใช้ชัยสุรียาลูกชายยกพลออกติดตามเพื่อจะได้ช่วยเหลือ ชัยสุรียาตระเวนหาอยู่หลายแห่งก็ไม่พบจนกระทั่งไปถึงนครโกญจา เล่าเรื่องให้สิงหไกรภพฟังแล้วจึงรู้ว่ารามวงศ์ยังมาไม่ถึงก็ชักเอะใจ แต่สิงหไกรภพนั้นคิดว่าเมื่อไม่มีใครนำทางมาก็คงจะหลงทางไป และคงจะไต่ถามตามมาจนได้ก็เลยไม่คิดใจที่จะติดตาม เพราะรู้ว่าลูกก็โตมีวิชาพอจะป้องกันตัวได้ สิงหไกรภพเองเมื่อมาอยู่กรุงโกญจาแล้ว ก็มีโอรสอีกหลายคน นับทั้งที่แห้งค้ำยก็ถึงสิบสี่พระองค์ แต่ที่มีชีวิตอยู่นั้นมีเพียงสององค์เท่านั้น เป็นผู้หญิงทั้งคู่ คนโตรองรามวงศ์ชื่อเหมวรรณ คนน้องเล็กชื่อรัศมี

จะกล่าวถึงท้าวเทพาสุร ผู้ครองนครกาลวาศ มีมเหสีชื่อนางเทพกนิรา และมีธิดาอายุสิบห้าอยู่คนหนึ่งชื่อว่าแก้วกนิรี มีร่างงามโสภาน่ารัก เหาะเหินเดินอากาศเก่ง คืบวันหนึ่งท้าวเทพาสุรก็นิมิตฝันไปว่าท้าวจตุพัคค์ร์ได้นำเอาธงชัยกับพระบรรค์มายื่นให้ แต่ในบัคคลนั้น

พระอาทิตย์ก็ตามมาแย่ง ยื้อยุดคุดกันอยู่จนเทพาสุรอ่อนใจ ก็พอดีตรงกับพระบรรคันั้นเกิดลุกเป็นไฟไหม้กายา จนแขนซ้ายขวาขาดกระจุย ผันมาถึงตรงนี้ก็สะคั่งตกใจตื่น ครั้นรุ่งเช้าจึงเรียกโหรเข้ามาเล่าความ ผันให้ฟังใคร่จะรู้ว่าศิชั่วประการใด โหรจึงตั้งเลขบวกลูกแล้วก็ทูลถวาย ว่า การที่ทำวจัตุพัคคร์จะให้องชัยกับพระบรรคันั้น หมายความว่าพวก มารันที่เป็นชายจะถวายเกียรติแก่พระองค์ ที่ว่าพระอาทิตย์มาตามแย่ง นั้นคือ จะมีผู้มีบุญมาชิงสมบัติทำให้เคือคร้อน และข้อที่ว่าพระกรขาด นั้นก็จะเสียพงศ์เผ่าเหล่ากอ ฉะนั้นขอให้พระองค์จงบูชาพระราหู พระอาทิตย์เถิด จะได้พ้นเคราะห์ คำทำนายของโหรหาทำให้ท้าวเทพาสุร สะคั่งตกใจกลัวไม่ กลับกล่าวว่า เราก็ชาติข้างงหากกลัวไม่ ผิดจากพระ สยมพรหมมารแล้วไม่ไหวใคร ให้มันยกกันมาสักแสนโกฏิ หรือพระ ราหูพระอาทิตย์จะมาช่วยก็ไม่หนี เป็นไรเป็นกัน

จะกล่าวถึงรามวงศ์ซึ่งหลงตามวิรุณพัฒมาจนถึงซานเมือง

กาลวาศ พวกลาดตระเวนมาพบเข้าก็ถามว่ามาทำไม วิรุณพัฒก็ตอบว่า มาจากเมืองมารันจะเข้าเฝ้าท้าวเทพาสุร พวกลาดตระเวนรู้ว่าเป็นพวก เคียวกันก็ปล่อยให้พักตามสบาย วิรุณพัฒก็พารามวงศ์ไปพักอยู่นอก ปราณกร่อน เพราะเป็นเวลาเย็นแล้ว รามวงศ์อ่อนเพลียก็เลยหลับอยู่ บนภูบข้างนั้นเอง ครั้นจวนรุ่งรามวงศ์ก็ฝันไปว่าเกิดไฟไหม้ลามลุกมา ล้อมตัวไว้ ในฝันนั้นว่ารามวงศ์กระเสือกกระสนคั้นรนแทบจะสิ้นชีวิต ก็ พอดีมีพญานาคมาคาบเอาพระองค์ออกมาจนพ้น แต่ก็เจ็บปวดจากพิษ ของพญานาคแทบเหลือทนเหมือนกัน พอฝันมาถึงตอนนี้ก็สะคั่งตื่นขึ้น มา เห็นท้องฟ้าสว่างโร่ เหลียวดูวิรุณพัฒพี่เลี้ยงก็ไม่เห็น เหลือแต่พวก ไพร่พล รามวงศ์ก็ชักกริ่งใจเกรงว่าจะมีภัย

ฝ่ายวิรุณพัฒครั้นเฝ้ารุ่งเห็นรามวงศ์ยังหลับอยู่ที่แอบเข้าไปใน เมืองกาลวาศ เข้าเฝ้าท้าวเทพาสุร ทูลเรื่องตั้งแต่สิงห์ไกรภพได้นาง สร้อยสุคา แล้วท้าวจัตุพัคคร์ออกตามฆ่าจนกระทั่งท้าวจัตุพัคคร์เสียท่า ถูกพันตายในที่รบให้ฟัง ซึ่งทำให้ท้าวเทพาสุรเป็นเคือคเป็นแค้นอย่างยิ่ง

"เทพาสุรณแค่นแน่นแสนสุข
 เหม่มนุษย์ประมาททำอาชญา
 น้อยหรือมาฆ่าสหายภูวายปราณ
 ภูจะผลาญทั้งโคตรตามโทษทัณฑ์
 จงจับอ้ายรามวงศ์ลงเหล็กไว้
 อย่าเพ่งให้สีวามันอาสัญ
 จับพ่อแม่แก่เฒ่าพวกเผ่าพันธุ์
 มาพร้อมกันจึงทำให้หน้าใจ
 จะเชือดเนื้อเอาเกลือทำให้สาหัส
 แล้วผูกมัดแผ่ตะรางกลางน้ำไหล
 ใส่พวกพ้องของมนุษย์แล้วจุกไฟ
 คลอกเสียให้ตายสิ้นด้วยคินป็น"

วิรุณพัฒน์ได้ยินเช่นนั้นก็ทักท้วงว่า รามวงศ์นี้เป็นเด็กก็จริงแต่ว่า มีกำลังและฝีมือในเชิงอาวุธร้ายกาจพอตัวเหมือนกัน จะทำหักหาญ ยกพวกไปจับเห็นจะลำบาก ขอให้พวกขุนหมื่นไปช่วยสักสองสามคน ก็พอ ว่าแล้วก็ลาท้าวเทพาสุรกลับมาบอกรามวงศ์ว่า พวกกุมภภัณฑ์เขา ออกมารับแล้วจัดแจงแต่งองค์ทรงน้ำเข้าเถิด รามวงศ์หลงกลจัดแจง เปลื้องเครื่องทรง และวางอาวุธเตรียมสร้งน้ำ พวกกุมภภัณฑ์พอเห็น รามวงศ์วางอาวุธก็ตรูกันเข้าจับเอาโซ่ตรวนข้อคาเข้าสวมคออย่างแน่นหนา แล้วพากันลากถูกลงน้ำเข้าไปในท้องพระโรง

ท้าวเทพาสุรเห็นเป็นเด็กไม่เคารพบนอบตนก็โกรธ สั่งให้เอา ขันขาหยั่งประจานไว้กลางสนามหลวง พวกพัศดีก็นั่งตี่ข้องโหม่งเหม่ง เป็นการประกาศให้คนรู้ว่ามึนนักโทษจับมาประจานอีกคนหนึ่งแล้ว พวก ขาวยักษ์หญิงชายต่างก็พากันมามุงดูแน่นไปหมด พวกที่สงสารก็เห็นจะเป็นพวกยักษ์ที่สาว ๆ ชาววัง เมื่อเห็นรามวงศ์เป็นหนุ่มรูปหล่อก็สงสาร พากันซื้อส้มสุกลูกไม้มาให้ แต่รามวงศ์ก็ยังรักศักดิ์ศรีของตนอยู่ไม่ ยอมรับ

ฝ่ายวิรุณพัฒน์เห็นรามวงศ์ถูกจับขันขาหยั่งประจานก็ชอบใจ

จัดแจงเก็บเครื่องประดับของรามวงศ์ส่งถวายท้าวเทพาสุรซึ่งทำให้ท้าวเทพาสุรยิ่งคิดถึงสหายมากขึ้น จึงสั่งจัดทัพเตรียมไปนครโกญจาทันที ครั้นพอรุ่งเช้าเมื่อสรรสงครามเครื่องเตรียมจะเคลื่อนทัพ นางเทพกนิรา อัครมเหสีแลไปไม่เห็นมือไม่เห็นเศียรของพญามารเข้าก็ตกใจ เห็นว่า ขึ้นไปก็คงไม่รอดเป็นแน่ก็เข้าห้ามปราม แต่ท้าวเทพาสุรก็ไม่ยอม ทิฐิยักษ์ยังมากอยู่ คัดใจเดินไปขึ้นรถ ตรีศั่งให้วิรุณพัฒนาพลหาร้อย ออกนำทางมุ่งไปสู่นครโกญจา

"จะกลับกล่าวถึงท้าวหัสเนตร
เป็นปิ่นเกศคาวคิงส์ไครศรีงษา
เคยไสยาสอาสน์อ่อนแต่ก่อนมา
กลับกระค้ำงอย่างศิลาหน้าอัศจรรย์"

เมื่ออาสน์พระอินทร์เกิดแจ้งกระค้ำงขึ้นมาเช่นนั้น พระอินทร์ก็เยี่ยมพระแกลแลลงมายังโลกมนุษย์ เห็นรามวงศ์ถูกมัดทรมานอดข้าวอดน้ำอยู่ และยังรู้ตลอดไปอีกว่านางแก้วกนิริลูกสาวท้าวเทพาสุรนั้น เป็นเนื้อคู่กับรามวงศ์ ก็คิดจะเกื้อกูลตามนิสสัยของเทวดาที่ดี จึงหยิบสังข์มารสิญจน์เสด็จลงจากวิมานตรงเข้าแก้รามวงศ์ออกจากเครื่องพันธนาการ เอาน้ำสังข์พรมให้หายเมื่อยขบ แล้วพามาวางลงตรงพระแท่นของนางแก้วกนิริ

"ค่อยวางองค์ลงแอบแนบเขนย
ยกรกรเกยกายกอดสอดประสาน
แล้วยืนยิ้มพริ้มพัศตร์มัฆวาน
ไปวิมานเมืองฟ้าสุราลัย"

ถึงแม้ว่ารามวงศ์กับนางแก้วกนิริจะสมัครสมานเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้วก็ตาม แต่รามวงศ์ก็ไม่พอใจในเมื่อมาทราบต่อภายหลังว่านางแก้วกนิรินั้นคือลูกสาวยักษ์ เพราะตอนที่ตกลงปลงใจกันนั้นยังอยู่ในอำนาจมนตร์ของพระอินทร์ แต่เมื่อแล้วไปแล้วก็ต้องจำใจบอกแก่นางว่าถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูท้าวเทพาสุรก็คงจะแย่ อาวุธก็ไม่มีติดตัวสักอย่าง นางแก้วกนิริก็นำไปเอาอาวุธและเครื่องประดับมาให้ คอยปรนนิบัติ

เลี้ยงดูอย่างดีโดยที่พวกพี่เลี้ยงและสาวใช้ไม่มีโอกาสได้รู้เรื่องแต่อย่างใดเลย

ฝ่ายพวกผู้คุมครั้นสร้างมนตร์ที่พระอินทร์สะกิดให้ลับแล้วก็พากันตกใจเมื่อเห็นขาหยั่งว่างเปล่า รามวงศ์หายไปเสียแล้ว ต่างออกค้นหาจนจ่าละหวั่นแต่ก็ไม่พบ ความกลัวผิดถึงกับอพยพครอบครัวหลบหนีไปก็มี เสนาผู้ใหญ่พอรู้ว่าบ่าวก็รีบเข้าเฝ้านางเทพกนิรารากราบทูลเหตุการณ์ให้ทรงทราบ นางเทพกนิราจึงมีพระเสาวนีย์กำชับให้พวกกุมภัณฑ์นั่งยามตามไฟให้กวัดข้นยิ่งขึ้นเพราะรามวงศ์อาจจะวางแผนโจมตีเอาก็ได้ เมื่อสั่งการเรียบร้อยแล้วก็เสด็จเข้าไปในปราสาทของท้าวมหาสุร นางยิ่งแปลกใจหนักขึ้นที่ไม่เห็นเครื่องทรงมงกุฎของรามวงศ์ที่ยึดไว้ได้ นางรีบมาที่ปราสาทของนางแก้วกนิรีก็พบรามวงศ์นอนเอกเขนกอยู่บนพระแท่น และลูกสาวของนางคอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ ก็นึกเคืองค่อยๆ เรียกนางแก้วกนิร้ออกมาซักถาม พอได้ความว่าผู้ชายคนนั้นคือรามวงศ์ นางก็ไม่ฟังอีไรค่าอิรมฉุดนางแก้วกนิรีให้ออกไปอยู่กับนางทันที แต่นางแก้วกนิรีไม่ยอมไป จึงเกิดต่อว่ากันขึ้น รามวงศ์ได้ยินก็ออกมาดูเห็นกำลังยื้อยุดคุดมือกันอยู่ก็เข้าขวาง เกิดต่อล้อต่อเถียงกันเป็นการใหญ่ นางเทพกนิราจะฉุดลูกสาวไปให้ได้ แต่รามวงศ์ก็รั้งเอาไว้ นางเทพกนิราเห็นท่าจะสู้รามวงศ์ไม่ได้ก็สั่งให้สาวใช้ไปตามทหารเข้ามาจับ แต่รามวงศ์ไม่กลัวกลับออกไปฟันสี่เสนีเสียตายไปจนหมด พวกลูกน้องเห็นเจ้านายตายก็พากันวิ่งหนีอุตุลุดไม่ยอมสู้หน้า

ครั้นตกกลางคืนรามวงศ์เห็นปลอดภัยก็พานางแก้วกนิรีเหาะออกจากปราสาทไป ทั้งสองเหาะมาตลอดคืน พอรุ่งเช้าก็ลงเดินป่าหาผลไม้กินแก้หิว รามวงศ์เห็นร่มไม้เย็นสบายก็กล้มตัวลงนอนผล็อยหลับไป

ที่ในป่านั้นมีผีป่าคนหนึ่งชื่ออองออย มีรูปร่างอย่างผู้หญิง แต่ว่ามีหัวเป็นจระเข้ นางผีป่าคนนี้มีวิชาปลุกต้นไม้มีดอกออกผลงามแต่ใครคมกลืนกินลูกเป็นลูกมนตร์ ทำให้งุนงงวทวนหลงทางอยู่ในป่านั้น และนางอองออยก็คอยจับกินคืบไต่ต่อภายหลัง วันนั้นมันมาพบรามวงศ์กับนางแก้วกนิรีเข้าก็ชักชอบใจรามวงศ์ "คิดจะใคร่ได้หนุ่มมา

อุ้มแอบ สนิทแนบกายาเหมือนมารศรี จะฆ่าเมียเสียให้ตายวายชีวิ
เอาสามีเป็นคู่ชื่นชูใจ" เมื่อนางผีป่าองออยคิดคิดศีลข้อกาเมฉนนี้แล้วก็
แปลงกายเป็นสาวสวยสำรวปร่าง ทำเป็นเค็ดคอกไม้เดินไถลเข้าไป
ไต่ถามว่ามาจากไหน นางแก้วกนิรีนึกสงสัยเหมือนกันว่าผู้หญิงคนนีมา
จากไหน ในป่าในคงเช่นนี้ไม่น่าจะมาเดินคนเดียวเลย แต่เพื่อมารยาท
ก็เลยตอบไปว่าจะไปนครโกญจากับสามี แล้วก็ยอนถามว่ามายังไงละถึง
มาอยู่ที่นี่ นางองออยก็ทำบิบน้ำคาบอกว่าเรื่องของนางมันเศร้าเหลือ
หลายละ นางเป็นสาวฤเวรมาเล่นไพร ถูกพวกยักษ์มันไล่จับเลยหลงอยู่
ในป่า นี่พวกพ้องเสนานายทหารที่ติดตามมากก็ไม่รู้ว่าจะตายเป็นอย่างไร
ไม่เห็นใครอีกแล้วที่จะสงเคราะห์ช่วยเหลือในยามนี้ นึกว่าช่วยเอาบุญเถิด

นางแก้วกนิรีได้ยินก็นึกว่าจริงเกิดความสงสาร ก็บอกนางองออย
ไปว่า ฉันเองก็ลำบากยากใจอยู่เหมือนกัน นี่คิดแต่ได้สามีพาเหาะมา
หรือ ลำพังเดินมาเห็นจะไม่ไหวแน่ หนทางมันไกล นางองออยก็ทำ
หน้าละห้อยละเหยียบอกว่าขึ้นทิ้งไว้ที่นี่เป็นตายแน่ ช่วยพูกกับคุณพี่ผู้ชาย
ให้ทีเถอะ บางทีจะมีทางช่วยบ้างกระมัง นางแก้วกนิรีจันใจไม่รู้จะทำ
อย่างไร ก็พอดีเห็นรามวงศ์คืบขึ้นมากถามว่าหญิงคนนีมาจากไหน นาง
แก้วกนิรีก็เล่าเรื่องให้ฟัง รามวงศ์จึงหันมาถามนางองออยว่าชื่ออะไร
นางองออยก็ทำบิบน้ำคาบตอบว่า หนูชื่อศรีฟ้าฮะ ช่วยหนูด้วยนะฮะ
จันปล่อยให้หนูอยู่คนเดียวในป่าอย่างนี้ละก็หนูตายแน่ทีเดียว

รามวงศ์ใจซักจะอ่อน เมื่อบอกให้นางคอยอยู่ก่อนแล้วจะมารับ
ทีหลังก็ไม่ยอม ครันจะพาอุ้มเหาะไปก็เกรงใจนางแก้วกนิรี ในที่สุดก็
ตกลงเดินไปส่งเพราะนางองออยหรือนางศรีฟ้าบอกว่าเดินไประยะ
ทางเพียง ๗ วันเท่านั้นก็ถึง รามวงศ์เชื่อเพราะไม่รู้ว่านางองออยกำลัง
วางแผนการร้ายหมายจะหักคองนางแก้วกนิรี

รามวงศ์ นางแก้วกนิรี และนางผองออยหรือที่เปลี่ยนชื่อเป็น
นางศรีฟ้า ต่างก็ร่วมเดินทางไปด้วยกัน ครันพลบค่ำก็พักนอนกลางป่า
นางผองออยก็ทำเป็นปรนนิบัติพิศวีให้นางแก้วกนิรี พอนางเผลอก็

ภวานาอาคมเป่าลมสะกคจนนางแก้วกนิรีและรามวงศ์หลับใหลไม่ได้สติ นางองออยเมื่อเห็นทั้งสองเงิบเสียงแล้วก็ตรงเข้ากระซากลากนางแก้วกนิรีไปริมลำธารกลางคอง คลายมนตร์ให้นางแก้วกนิรีฟื้นขึ้นมาแล้วก็เอามือจิกผมขู่ตะคอกว่า บอกมานะว่าทำยังไงผิวถึงได้รักนัก ถ้าไม่บอกแม่จะฉีกขาแขนเคี้ยวกินเสียเดี๋ยวนี้แหละ นางแก้วกนิรีตกใจรู้ว่านางศรีฟ้าต้องเป็นผีเปรตแน่ก็ร้องเรียกให้รามวงศ์ช่วย นางองออยยิ่งโกรธหนัก หน้อยแน่ร้องเรียกให้ผิวช่วย ว่ายังไงจะบอกหรือไม่บอก ไม่บอกเป็นตายแน่ นางแก้วกนิรีกลัวนางองออยจะทำร้ายเอาอีกก็บอก

"ลูกจะบอกออกให้หมดไม่ปกแน"

จีรักแล้วเธอรักเป็นหน้าหนา

แม่นโกรธซึ่งถึงโมโหจะโกรธา

ทำแลบลิ้นปลิ้นตาคงปราณี

ลูกบอกความตามจริงไม่กริ่งจิต

ขอชีวิตไว้เป็นข้ามารศรี

นางองออยจำคำไว้ถือไม้ตี

นางเทวีหวีดหวิวคเพียงขาดใจ

ลงกลิ้งเกลือกซบสงบนิ่ง

มันฟาคทิ้งเขาวมาลย์ลงธารไหล

เห็นจมหายหมายมั่นว่าบรรลีย์

ความศึใจวิงรुकไม่หยุดเลย"

นางองออยวิ่งกลับมาที่รามวงศ์นอนอยู่ และโคยปราศจากความอาย นางองออยก็ลงนอนกลิ้งเกลือกอยู่ข้างๆ รามวงศ์นั่นเอง นางองออยเห็นรามวงศ์นอนไม่ได้สติก็แก้มนตร์ พอรามวงศ์ลืมตาขึ้นมาไม่ทันพิจารณาเห็นว่านางแก้วกนิรีก็ประคองกอดจุมพิต แต่แทนที่จะชื่นใจเหมือนอย่างเคยกลับเหม็นเขียวขึ้นคาวถึงสะคั่ง เมื่อเห็นเป็นนางศรีฟ้ามานอนอยู่ข้างๆ ไม่เห็นนางแก้วกนิรีก็แปลกใจ ถามนางศรีฟ้าว่านี่ยังไงกันนี้เป็นสาวเป็นแสบมาทำยิววนอยู่อย่างนี้นะไม่อายบ้างหรือแก้วกนิรีหายไปไหน นางศรีฟ้าก็ว่านางแก้วกนิรีตามชู้ไปแล้ว หนุอยู่คน

เคียวเปลี่ยวใจก็เลยมาขออาศัยนอนอยู่ข้างๆ รามวงศ์ไม่เชื่อ เห็นท่าทางผิดสังเกต คงเป็นผีมากกว่าคน ก็ตะคอกถามเอาว่า นี่แกเอาแก้วกินรีไปไว้ที่ไหน นางศรีฟ้าก็ว่าหนุบบอกแล้วไงล่ะว่าเขาตามขูไป อย่าไปตามหาเขาเลย รักหนุบคิดว่า รามวงศ์แค่นใจสะบัดมือออกเดินร้องเรียกหานางแก้วกินรีก้องป่า แต่ก็ไม่มีเสียงขานรับ นางศรีฟ้าเห็นรามวงศ์ไม่สมัครใจด้วยก็เดินตามไปเอามือจี๊ที่รักแร้ตามคำราที่นางแก้วกินรีสอน รามวงศ์พอถูกจี๊ก็หัวเราะก๊ากออกมา แล้วก็ค่านางศรีฟ้าว่า ทำไมหน้าค้านตามกวนใจอย่างนี้ นางศรีฟ้าก็ตอบว่าเพราะรักนะซี รามวงศ์ก็ว่าถ้ารักก็บอกมาซีว่านางแก้วกินรีอยู่ที่ไหน นางศรีฟ้าก็ตอบว่าจะบอกก็ได้แต่ต้องมาสวมคัศปรงคองกันเสียก่อน รามวงศ์ต้องการจะพบนางแก้วกินรีจึงจำยอมร่วมสมัครสมุสรด้วย แล้วจึงให้นำไปยังที่อยู่ของนางแก้วกินรี นางศรีฟ้าก็พาไปยังถ้ำของนาง รามวงศ์เห็นสภาพของถ้ำเข้าก็ยิ่งแน่ใจว่านางศรีฟ้าเป็นผีอย่างไม่เป็นปัญหา เพราะในถ้ำนั้นเต็มไปด้วยหัวกะโหลกและโครงกระดูกเกลื่อนไปหมด จึงชวนออกมานอกถ้ำ เจ้พระขรรค์ขู่ว่า ไหนว่านางแก้วกินรีมีขู้อยู่ในนี้ยังไงล่ะ บอกมาตรงๆ นะว่าอยู่ที่ไหน จีนโกหกอีกคอกขาดแน่ นางศรีฟ้าเห็นรามวงศ์โกรธก็แลบลิ้นปลิ้นตาหลอกถามอย่างที่นางแก้วกินรีสอน แต่แทนที่รามวงศ์จะเมตตาคลับเอาถาวรลย์มามัคคี นางศรีฟ้าทนมไม่ไหวก็แปลงร่างกลับเป็นผีเปรตตามเดิมทำยื่นหน้ายื่นตาเข้ามาหลอก รามวงศ์โมโหจ้คขว้างด้วยจักรถูกขาขาข้างหนึ่งหลบหนีไป นางอองออยผีเปรตตัวนี้ต่อมาไม่นานนักไปได้คู่ มีลูกหลานออกมาแต่ละตัวมีขาข้างเดียวทั้งนั้น ซึ่งเราเรียกกันว่าผีงอกกอยหรือผีตีนเดียวเที่ยวกลางคองนั่นเอง

ส่วนรามวงศ์นั้นเมื่อนางอองออยหนีไปแล้วก็กลับไปนอนเอามือก่ายหน้าผากคิดถึงนางแก้วกินรีอยู่ที่ไหนที่ที่เคยนอน ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้มผูกพันขึ้นมาตั้งจิตอธิษฐานใคร่จะบวชเป็นมุนีแต่ไม่มีหนังสือเหลืองสำหรับครอง คำอธิษฐานของรามวงศ์ได้ผล รุกขเทวดารักษาต้นไม้ไตรได้ยินจึงนำเอาหนังสือเหลืองเครื่องฤๅษีมาวางไว้ให้ รามวงศ์ก็ใจจัดแจงแต่งองค์ตามเทศฤๅษี นั่งประนมมือถือศีลห้าภาวนามนต์แบ่ง

บุญไปให้นางแก้วกนิรี แล้วกล่าวลารุกขเทวดาจะไปให้ชนกชนนีได้ออนุโมทนาในกุศลผลบุญครั้งนี้ด้วย เมื่อเสร็จธุระแล้วก็จะกลับมาถือศีลในป่าต่อไปอีก หลังจากล่ำลารุกขเทวดาแล้วก็เหาะจากไป

จะกล่าวถึงนางแก้วกนิรีเมื่อถูกนางอองออยเหวี่ยงลงน้ำไปแล้วก็ไหลลอยไปตามกระแสน้ำ อาศัยปีกที่ติดอยู่กับตัวพยุงไว้จึงไม่จมนางลอยไปตามลำธารถึงห้าวันจึงไปเกยหาดแห่งหนึ่ง แต่อาการสาหัสเอวหักนอนสลบอยู่ จนกระทั่งฤๅษีอิสินเดินจงกรมไปถึงหาดนั้นพบเข้าจึงเล็งญาณดูก็รู้ว่าไม่ตาย จัดแจงทำน้ำมันต์ประพรมให้ เอวที่หักก็เชื่อมสนิทดังเดิมฟื้นขึ้นมา พระฤๅษีก็ถามถึงเรื่องราวที่ผ่านมา นางแก้วกนิรีจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่คืนให้ฟังโดยตลอด พระอิสินได้ฟังก็พูดวาที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะรักกับความโกรธความหลงนะแหละมันถึงทำให้ยุ่งไปหมด ที่มาบวชอยู่อย่างนี้ก็เพราะเข็ดมาแล้ว ว่าแล้วก็พานางแก้วกนิรีมาพักที่ศาลาสั่งให้วานรไปเก็บผลไม้มาเลี้ยงดูไม่ให้เค็ดคร้อนแล้วก็จัดหายามาทำให้ แต่นางแก้วกนิรีก็ยังอ่อนระโหยโรยแรงอยู่เพราะมีอาการ "แพ้อุทร" เข้ามาแทรกด้วย

จะกล่าวถึงท้าวเทพาสุร เมื่อยกทัพไปถึงกรุงมารันก็ให้ทูตถือหนังสือเข้าไปบอกนัครบกับพราหมณ์เทพจินดาผู้รักษาเมือง เทพจินดาจึงปรึกษากับเสนาว่าจะทำอย่างไรดี ท้าวเทพาสุรกับกรุงมารันเคยมีความสัมพันธ์ต้องส่งเสียอะไรกันมาก่อนหรือ เสนาข้าเฝ้าเหล่าอำมาตย์ก็ว่าไม่เคยมีมาก่อนเลย ชั้นเดิมนั้นเป็นเพื่อนกันจริง แต่ที่ยกทัพมาทำกำแหงอย่างนี้ไม่ชอบใจถูกกันมากไปเสียแล้ว พวกเราขอสู้จนโลหิตหยดสุกท่าย เทพจินดาจึงว่านั้นก็จัดการปราบเอง แต่จะใช้อุบายให้เสนาพาทหารไปเข้ากับเทพาสุรแบบอุบายกระต่ายลวงเสือ เมื่อเข้าใจแผนการดีแล้ว พวกเสนายักษ์ก็พาทหารไปหมวมดละร้อยสองร้อยไปเฝ้าท้าวเทพาสุร ทูลว่า อยู่เป็นข้ามณูษย์อย่างนั้นอับอายเหลือเกิน จะขอมาอยู่กับท้าวเทพาสุร คำทูลของเสนาทำให้ท้าวเทพาสุรเห็นจริงยอมรับไว้ในกองทัพ

เทพจินดาเมื่อให้เสนามารไปเข้ากับเทพาสุรแล้ว ก็ให้ขุนเสนาทั้งสี่

กุมทหารสี่กอง กองละหมื่น เตรียมไฟและน้ำมันไปทุกคน พวกที่มีปีกก็
จะคอยสาคน้ำมันให้ ส่วนอีกสองหมื่นตั้งรักษาการณ์อยู่หน้าพระราชวัง
เมื่อจัดทหารเสร็จ แล้วเทพจินคาก็เข้าเฝ้านางมณฑาวดีผู้เป็นยายของ
รามวงศ์ แจ้งเรื่องให้ทราบ นางมณฑาวดีทราบเรื่องก็ว่าพวกกันเองแท้ๆ
จะไปรบกันไม่ได้หรอก จะออกไปเจรจาเอง ว่าแล้วก็พานางสนมหนึ่ง
คนหามออกไปเฝ้าท้าวเทพาสุรทูลถามเรื่องราว ท้าวเทพาสุรก็ถามว่า
เหตุใดเสียกรุงแล้วทำไมไม่บอก นี่ศิแต่วิรุณพัฒน์ไปบอกถึงได้รู้ นี่ก็
จัดการจับเจ้ารามวงศ์เห่าคงตัวนั้นไว้ได้แล้ว ตั้งใจจะมาจับพ่อมันไปฆ่า
เสียพร้อมๆ กัน นางมณฑาวดีพอรู้ว่าท้าวเทพาสุรจับรามวงศ์ไว้ก็โกรธ
แล้วกัน ทำไมทำอย่างนี้ละ จะจับจะต้องอะไรมันก็ควรไต่ถามให้เสีย
ก่อนซี ไปเชื่อวิรุณพัฒน์ได้หรือ ไม่ยอมๆ เอาหลานฉันคืนมาเสียสิๆ แล้ว
พระองค์ก็กลับไปครองเมืองของพระองค์เถิด ไม่ต้องยุ่ง และเดี๋ยวนี้
เมืองโกญจากับเมืองมารันก็ไม่มีอะไรกันแล้วคบหาไปมากันได้สนิท

ท้าวเทพาสุรได้ฟังก็ฉุนโกรธ หน้อย เข้ากับลูกกับหลาน ตัวต้อง
ตายเพราะฝีมือมนุษย์นะไม่คิด ยักซ้อย่างนี้ไม่ขอพบ ไป เข้าไปบอกเจ้า
เทพจินคาให้ออกมารบกัน ไม่งั้นจะบุกแหลกไม่ไว้ชีวิตใครทั้งนั้น นาง
มณฑาวดีได้ฟังยักซ้เพื่อนเก่าค่าว่าเอาเช่นนั้นก็สะบัดหน้าพากันกลับ
ด้วยความขุ่นเคือง แล้วบอกกับเทพจินคาว่ารามวงศ์กำลังแยถูกมัด
ประจานไว้ เทพจินคาพอรู้เช่นนั้นก็เรียกอังกาศซึ่งเป็นน้องเมียเข้ามา
บอกว่า พี่จะแปลงเป็นพญานาคคิดตัวไปด้วย เวลาอังกาศเข้ารับประชิด
กับท้าวเทพาสุรก็ขวางพี่เข้าไปก็แล้วกัน พี่จะรวบรัดมัดไว้เอง เมื่อตกลง
กันเรียบร้อยแล้ว อังกาศก็ขี่ช้างนำพลเข้าบุกทัพท้าวเทพาสุรทันที
เทพาสุรเห็นพวกตนถอยร่นก็ชักโมโห จับช้างเข้าชนกับช้างของอังกาศ
จึงเป็นโอกาสให้อังกาศขวางพญานาคเข้าใส่ทันที พญานาคตัวคร่างรัด
ส่วนปากก็กัดจนอาวุธของเทพาสุรหลุดจากมือ อังกาศเห็นได้ทีก็ฟันถูก
หัวเทพาสุรถึงปลัดตกจากหลังช้าง เทพาสูรพยายามสะบัดจนหลุดแล้ว
เหาะหนีไป ปล่อยให้พวกไพร่พลถูกตีแตกพ่ายไปอย่างคุมกันไม่คิด

ฝ่ายเสนีทั้งสี่ที่คุมพลล้อมกองทัพอยู่นั้น เมื่อเห็นกองทัพเทพาสุร

แตก ก็เอาน้ำมันสาธุไฟคลอกเสียตายไปหลายหมื่น พวกที่คิดบินหนี ก็ไปไม่ได้ตลอดเพราะหน่วยป้องกันทางอากาศก็สาคน้ำมันจุดไฟเผาถึง อากาศปีกไหม้คั่วคั่นสิ้นชีพไปตามๆ กัน นี่คือผลของสงคราม ผู้แพ้ย่อมย่อยยับ คังชีวิตยักซ์และล่าสัตว์ในเรื่องนี้ต้องสิ้นไปเพราะความ พยาบาทผูกเวรเป็นอารมณ์ส่งเสริมนั้นเทียว

เมื่ออากาศเห็นท้าวเทพาสุรหนีเคล็ดไปก็เข้าไปพันพวงยักษ์อยู่ จนเย็น จึงได้เก็บอาวุธของท้าวเทพาสุรที่ทิ้งไว้นำมาให้เทพจินดา เทพจินดาพอรู้ว่าเป็นอาวุธของท้าวเทพาสุรก็ดีใจ เมื่อจัดแจงให้รางวัลทหาร เรียบร้อยแล้วก็ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี เพราะเทพาสุรอาจจะกลับไปทำร้ายรามวงศ์ด้วยความแค้นก็ได้ ในที่สุดก็ตกลงกันว่าให้ม้าใช้นำ หนังสือไปแจ้งข่าวให้ทางเมืองโกญจาทราบเสียก่อน

ฝ่ายท้าวเทพาสุรเมื่อหนีไปถึงลำธารแห่งหนึ่ง ก็จัดแจงล้างแผล อ่านมนตร์สมานแผลจนหายสนิท แล้วก็เหาะไปยังเมืองของตนเพื่อ จะนำเอาอาวุธของท้าวจตุพัทตร์เกลอเก่ามาสู้ใหม่ให้มันชนะเค็ดคาถากัน ลงไป

ข้างฝ่ายสิงห์ไกรภพเฝ้าคอยรามวงศ์อยู่เดือนเศษไม่เห็นมากันที ก็แปลกใจให้โหรตรวจดู โหรก็ตรวจดูดวงแล้วกราบทูลว่า รามวงศ์นั้นเคราะห์ร้ายถูกพวกข้างมารคาจับมัดไว้ แต่ไม่ถึงเป็นอันตรายร้ายแรง เพราะจะมีผู้อยู่บนฟ้าลงมาช่วยไม่ถึงตายหรือ และจะได้ชಾಯาตอนนี้ คัวย ตามดวงชะตาว่าจะต้องร่อนเร่ต่อไปอีกเจ็ดปี จึงจะกลับมาธานี สิงห์ไกรภพได้ฟังโหรว่าก็นึกฉงนพระทัย เอ พวกข้างแม่มาทำร้าย เห็นจะเป็นพวกยักษ์คิคริษยาล่องลงไปเป็นแน่ ไม่ได้ ต้องออกติดตาม เมื่อตกลงพระทัยเช่นนั้นแล้วก็มอบหมายหน้าที่ให้ชัยสุริยาอยู่เฝ้าเมือง แล้วจัดทัพประทับบนหลังนกอินทรี ยกทัพออกติดตามทันที

ในระหว่างทางนั่นเองก็พบม้าใช้ของเทพจินดาที่ให้ถือหนังสือมา แจ้งเหตุ สิงห์ไกรภพพอรู้เรื่องตลอดก็พิโรธ เร่งทัพมุ่งไปยังเมืองมารัน แล้วสอบถามเรื่องราวจากเทพจินดา เมื่อได้ทราบเรื่องแน่ชัดว่า

วิรุณพัฒน์ลงไปให้ท้าวเทพาสูรลงโทษ สิงห์โกรภพก็ให้จับพวกยักษ์ที่
ชำนาญทางเตรียมตัวไว้ จะยกไปตีเมืองท้าวเทพาสูรให้แหลกไปทีเดียว

ฝ่ายนางมณฑาทิ ผู้เป็นยายของรามวงศ์ ครั้นรู้ว่าว่าลูกเขย
มาก็ดีใจ ออกมาหาร้องห่มร้องให้พิไรรำคร่ำครวญถึงรามวงศ์ ว่าจะ
เป็นตายร้ายคืออย่างไรก็ไม่รู้ สิงห์โกรภพก็ปลอมว่า คุณแม่อย่าวิตกไป
เลย ลูกจะออกติดตามเอง แล้วสิงห์โกรภพก็ก้มลงกราบลา ขึ้นประทับ
บนหลังนกอินทรี แล้วก็ให้สัญญาณเคลื่อนทัพพากันเหาะตรงไปยัง
เมืองเทพาสูรทันที

ท้าวเทพาสูรเมื่อเหาะมากลางอากาศก็พบกับม้าใช้ที่มเหสีให้ถือ
หนังสือมาแจ้งข่าวในเมือง พอเทพาสูรทราบว่ารามวงศ์หนีไปได้ ช้ำพา
เอาลูกสาวไปด้วยก็ถึงอาการลมจับพลัดตกลงมากลิ่งอยู่กลางคืน ม้าใช้
เลยต้องเข้าช่วยแก้ไขประคองเหาะไปจนกระทั่งถึงกรุงกาลวาศก็ช่วยกัน
นวดเพนให้โอสถจนเทพาสูรเคลิ้มหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ครั้นรุ่งเช้าท้าวเทพาสูรก็พินเห็นมเหสีอยู่ข้างๆ ก็เล่าเรื่องที่
พ่ายแพ้มาให้ฟัง และจะเกณฑ์ทหารออกไปรบอีก แต่แปลกใจว่า
รามวงศ์ผูกมัดไว้ทำไมมันถึงหนีไปได้ และทำไมมันถึงบุกเข้ามาพาเอา
ลูกสาวไปอย่างง่ายดายเช่นนั้น ดีร้ายคงจะต้องมีใครเป็นแม่สื่อแม่ชัก
ช่วยเหลือรามวงศ์เป็นแน่ นางเทพกษิณาก็ว่า ใครจะช่วยก็ไม่รู้ได้ จับเอา
พวกที่นั่งเฝ้ายามอยู่มาซักก็ไม่ได้ความอย่างไร ครั้นถามกษิณีกุเรา
คุณเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน นอนหลับอยู่ไม่รู้ว่ารามวงศ์เข้ามานอนอยู่ตั้ง
แต่เมื่อไรกัน หม่อมฉันขี้ใจขึ้นมาก็เลยให้สี่เสนีเข้าจับ มันกลับฆ่า
สี่เสนีเสียตายเรียบ

ท้าวเทพาสูรได้ฟังก็ให้สงสัยว่ารามวงศ์มันจะมีฤทธิ์เดชแค่ไหนเสีย
แต่ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะต้องเกณฑ์พลยักษ์ไว้เตรียมทำศึกต่อไป
แล้วเทพาสูรก็สั่งให้เกณฑ์ยักษ์ตามหัวเมืองต่างๆ ไว้ให้พร้อม เรียกเมื่อไร
ให้ยกมาได้ทันที

จะกล่าวถึงสิงห์ไกรภพ ยกทัพมาถึงแคว้นเมืองกาลวาศก็ให้ปลงทัพอยู่ในป่า แล้วเรียกจิตราสูรขุนทหารเข้ามาสั่งว่า นี่แน่จิตราสูร เราเห็นว่าจะใช้วิถีโจมตีแบบนองเลือดคนนะเห็นจะไม่ได้ผลหรอก คิร้ายเทพาสูร จะฆ่ารามวงศ์เสียเท่านั้น เราจะให้เจ้าเข้าไปช่วยแก้ไขเอารามวงศ์ออกมาเสียก่อน เอาทหารปะปนเข้าไปช่วยเกิดอะไรขึ้นจะได้ช่วยกัน ถ้าเจ้าทำงานครั้งนี้สำเร็จ เราจะให้เจ้าครองเมืองกาลวาศสืบไป

จิตราสูรรับคำสั่งแล้วก็ออกมาสั่งไพร่พลปลอมแปลงเป็นชาวเมืองกาลวาศเข้าไปสืบเรื่อง ครั้นรู้ว่ารามวงศ์ไม่ตายหนีไปได้ก็กลับมารายงานให้ทราบ สิงห์ไกรภพค่อยคลายใจ แต่แค้นที่เทพาสูรจับลูกไปมัด จึงตรัสสั่งให้ยกพลเข้ารายล้อมกรุงกาลวาศทันที เสียงทหารของสิงห์ไกรภพให้ร้องก้องสนั่นทำให้ชาวเมืองและทหารของกรุงกาลวาศออกสันขวัญแหวจนถึงขนาดเห็นพวกตนเป็นพวกอื่นไปทีเดียว

ท้าวเทพาสูรเมื่อทราบว่า ศัตรูจู่เข้าโจมตีอย่างไม่ทันเตรียมตัวเช่นนั้น ก็ออกจะพรึ่นใจอยู่บ้าง แต่มานะยั้งยังมีอยู่ กลัวอะไรกันถึงจะตายก็ให้โลกถือสินว่าเลือกยั้งนั้นกล้าหาญ เมื่อคิดสู้เช่นนี้แล้วก็สั่งให้จัดทัพแล้วเข้าไปล่าลานางเทพกนิรา ผากฝั่งนางสนมกำนัลในไว้ด้วย จะออกไปรบครั้งนี้เป็นตายอย่างไรก็ไม่รู้ได้ เทพาสูรนั้นยังหวังพวกสาว ๆ อยู่ หลังจากเวียนผากเวียนลาอยู่ครู่หนึ่ง ก็หึกใจถือหอกออกมาขึ้นรถให้ทหารให้เอาชัยเคลื่อนทัพออกประจันหน้ากับสิงห์ไกรภพทันที

พอทัพตั้งประจันหน้ากัน เทพาสูรก็ให้ขับรถออกหน้าทหารแล้วกระทืบพระบาทควาค้องว่า เหวยเฮ้ยเจ้าคนป่า เหตุไฉนโยเจ้ามารุกรานข้าเช่นนี้ จะมาปล้นเมืองข้าหรือว่าไร สิงห์ไกรภพได้ยินยั้งว่าเช่นนั้นก็ตอบไปว่า แล้วกัน นี่ไม่รู้หรือรู้ว่าได้มาอยู่หน้าพระกาฬเข้าแล้ว เรานี่ไฉล่ะที่ซื้อสิงห์ไกรภพผู้ครองนครโกญจา เป็นพ่อของรามวงศ์ที่แกจับไป อยากจะรู้แน่กว่าเรื่องอะไรถึงได้มาจับลูกเราไปมัดทรมานอย่างนั้นนะ เออ ท่านนี้หรือชื่อว่าเทพาสูร ไม่น่าจะคิดสั้นพาพวกฟ้องมาตายเสียเปล่าๆ เลยนีนา นี่กราบลาลูกเมียมาแล้วหรือยังล่ะ

เทพาสูรโกรธจนตัวสิ้นร้องควาคออกไปว่า ชะช้าอย่าอวดตัวนัก
 เลยน่า ก็ถูกแกมันทำกำแหงนักนี่ แล้วแกเองละวิเศษอะไร ลักลูกสาว
 เขาหนีแล้วยังฆ่าพ่อตายเสียอีก ที่ข้าจงจำลูกของแกก็เพราะคิดถึง
 ทำวัจฉุพัคค์รศหายรักหรือก ถ้ารู้ตัวกลัวตายก็มาไหว้ชะคดีๆ ข้าจะยก
 ชีวิตให้

สิงห์โกรธพหัวเราะอย่างเย้ยหยัน โอ๊ยฆ่า คนอย่างสิงห์โกรธพ
 นะหรือจะกลัวตาย แล้วกัน ไม่รู้จักฝีมือเสียแล้ว ทำวัจฉุพัคค์รว่าเก่งๆ
 ยังไม่ทาระนามือนี้นา เป็นยังไงบ้างละ พวกของท่านนะ ทำกำแหงไปรบ
 กับพวกมารัน ต้องตายเกลื่อนไปยังไม่เห็นฝีมืออีกเรอะ คราวนี้แหละจะ
 ได้รู้ฝีมือกันเสียทีละ ว่าแล้วสิงห์โกรธพก็สั่งให้ทหารเข้าโจมตีทันที แล้ว
 สิงห์โกรธพก็ขึ้นกรเข้ารบกับเทพาสูร ต่างแห่งต่างพันกันอยู่ครู่หนึ่ง
 เทพาสูรก็เสียท่าถูกหอกของสิงห์โกรธพถึงกับแขนซ้ายขาดตกจาก
 ราชรถไป พวกเสนีทั้งสี่เข้าป้องกันก็เลยถูกฟันตายทั้งหมด ทำวเทพาสูร
 พยายามตะเกียกตะกายหนีเอาแขนที่ขาดมาว่าคาถาต่อก็ต่อไม่คิด
 ตกใจเป็นกำลั่ง เห็นว่าขึ้นอยู่ต่อไปจะตายเปล่า ก็เลยเหาะหนีเอาตัวรอด
 ไปแต่ไม่ลืมคว้าเอาแขนที่ขาดติดมือไปด้วย ปล่อยให้พวกพ้องต้องถูก
 ไล่ฆ่าฟันตายอย่างย่อยยับ สิงห์โกรธพเห็นได้ทีก็ให้ทหารเข้าล้อม
 กำแพงไว้อย่างแน่นหนา แล้วร้องประกาศว่า เหวยอสุรขุนมารใครขึ้นสู้
 เป็นตาย แต่ถ้าใครไม่สู้จะไว้ชีวิต กลัวตายก็มาอ่อนน้อมเสียคดีๆ จะไว้
 ชีวิตให้

ฝ่ายพวกยักษ์เกิดกลัวตายขึ้นมา ก็พากันยกมือไหว้ปลกๆ
 สบถสาบานว่าจะซื้อสัจย์กัตัญญขอเป็นข้าไปกว่าจะตาย แล้วก็เชิญ
 สิงห์โกรธพเข้าเมือง สิงห์โกรธพก็ออกแถลงการณ์ให้ประชานทราบ
 ความจริงว่า ที่ยกมาทั้งนี้ก็เพราะมีเรื่องกับทำวเทพาสูรเพียงคนเดียว
 เท่านั้น คนอื่นไม่ได้เกี่ยว ฉะนั้นจึงขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบ อย่าได้
 หวาดกลัวอันตรายแต่อย่างใดเลย

จะกล่าวถึงท้าวเทพาสุร เมื่อต่อแฉนที่ขาดไม่คิดก็นึกกายพวกเสนา จึงหลบเข้าไปซ่อนอยู่ในซอกเขาแห่งหนึ่ง พักผ่อนเอาแรงและตรึกตรองหาช่องทางที่จะแก้ไขต่อไป ก็เผชิญถึงประลัยกัลป์เพื่อนยักษ์ขึ้นมาได้ ประลัยกัลป์ผู้นี้มีกระบองสำคัญฤทธิมาก สำนักอยู่ที่เชิงเขาจักรวาล ท้าวเทพาสุรเห็นว่าวานประลัยกัลป์ไปช่วยปราบจะดีกว่า เมื่อคิดตกลงใจเช่นนั้นแล้ว ก็เหาะลี้วตรงไปยังเขาจักรวาลทันที เทพาสุรหะอยู่สิบห้าวันจึงถึง ประลัยกัลป์เห็นแฉนเพื่อนขาดก็แปลกใจ ถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น เทพาสุรก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ซึ่งทำให้ประลัยกัลป์โกรธจัดลุกขึ้นเต้นท่ายักษ์ กระทบแท่นจนภูเขาสะเทือน ชีชะเจ้ามนุษย์หน้อยแน่มาลบเหลี่ยมสหายของภูได้ ระวางตัวให้ศิเถอะ จะไปจับสับเป็นเสี่ยงทำเมียงเคี้ยวให้อร่อยทีเดียว เมื่อประลัยกัลป์เต้นยักษ์ทำท่าโกรธจัดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็หันมาชวนเทพาสุรให้หยุดพักผ่อนเสียสักวันหนึ่งก่อน

"แล้วสั่งเหล่าชาวครวให้คว้าง

แรคกับกวางควายผัดมีสมัน
 ทั่งหมูหมีม้าลาปลาควายกัน
 เสือทอคนันหลายตัววัวคัมยา
 ทั่งเหล่าเข้มเต็มคุ่มตั้งถวาย
 ชวนสหายกินปลางต่างพุดพรำ
 หยิบแรคทรายควายวัวควาละคำ
 เคี้ยวผย่าผยองกลืนค้ายขึ้นบาน"

ท้าวเทพาสุรเมื่อคิมเหล่ากินควายเข้าไปหลายชากจะอิมขึ้นมา ก็รู้สึกตัวว่าตนเองยังแฉนขาดอยู่ จึงปรึกษากับประลัยกัลป์ว่า มียาอะไรที่พอจะมาต่อแฉนให้คิดได้บ้าง ประลัยกัลป์ก็บอกว่าพอมืออยู่บ้าง เคยใช้ได้ผลมาหลายครั้งแล้ว จะลองคุกกี้ได้ ว่าแล้วก็หยิบยาทิพย์ออกมาทำให้ แต่ก็ไม่ได้คิด ฝ่าทาฝ่าเสกอยู่หลายคลบแฉนก็ไม่ยอมสนิทดังเก่า เล่นเอาประลัยกัลป์ถอนใจ เอ นี่มันเป็นยังไงของมันนี่หว่า เคยใช้ได้คิมมาหลายหนแล้วนี่นา คราวนี้มันเป็นยังไงของมันนิ ฮี คีร้ายมันจะ

ต้องอากรรพอะไรสักอย่างเป็นแน่ ไม่ได้ ต้องไปจับเอาเจ้าของอากรนั้น มาสอบถามให้ได้ความ ถ้าต่อคิดแล้วถึงฆ่ามัน คราวนี้ทาหล่อเลี้ยงแผล ไว้ไม่ให้เน่าก่อนก็แล้วกันนะ ประเดี๋ยวจะไปป่าวหม้อสุราพาไปจับเจ้านั้นมาให้ได้

ประลัยกัลป์ทายาให้แล้ว ก็กระวีกระวาดขึ้นไปบนยอดเขา เป่าหลอดบอกสัญญาณระคมพลทันที ฝ่ายพวกยักษ์ครั้นได้ยินเสียง หลอดก็รู้ว่าประลัยกัลป์เรียกระคมยักษ์ จึงพากันคว้าอาวุธบริบูรณ์ ยักษ์พวกนี้รูปร่างลั่นน่าเกลียดน่ากลัวทั้งนั้น หน้าเป็นยักษ์แต่ตัวเป็นลิง เป็นค่าง เป็นจระเข้ เนื้อ เสือ สารพัดคอย่าง ต่างพากันยื่นออกคอยฟังคำสั่งแนบหนักไปหมด ประลัยกัลป์เมื่อเห็นพวกมากันพร้อมเพรียงก็แล้ว ก็ชวนท้าวเทพท้าวสุรอาบน้ำแต่งตัว ประลัยกัลป์นั้นแต่งตัวพิลึกน่าขะแขยง เอาจันทน์แดงทาตามตัวต่างแป้ง เอาหนังราชสีห์มานุ่ง เอางูเหลือมมา ทำเป็นเข็มขัด เอางูเห่าคองและงูจงอางมาทำเป็นสังวาล เอาพญานาค มาทำเป็นมงกุฎ เมื่อแต่งตัวเสร็จแล้วก็ถือกระบองชวนท้าวเทพท้าวสุรออกมาขึ้นที่ม้งกรสั่งให้เคลื่อนพลเหาะไปอย่างไม่ยอมหยุดพักทันที

ครั้นมาถึงกรุงกาลวาศ ก็ให้หยุดพลคอยดูเหตุการณ์อยู่ พวกกองหน้าก็เข้ามารายงานตัว พบกองทัพของสิงห์ไกรภพมาตั้งอยู่ที่อุทยานแนบหนักไปหมด ท้าวเทพท้าวสุรสงสัยจึงขับม้งกรออกหน้าทหาร ออกสำรวจด้วยตนเอง ครั้นเห็นพวกยักษ์ของตนมาเข้ากับพวกสิงห์ไกรภพ ก็โกรธร้องคำไปว่า ชีชะนี่คิดยังไงกันฮี้ถึงพากันมากับทัพมนุษย์อย่างนี้ นะ อ้อ นี่คงคิดว่าข้าสิ้นฝีมือแล้วสินะ ไป ถ้ายังรักตัวกลัวตายอยู่ละก็ไปจับ อ้ายพวกศัตรูมาเดี๋ยวนี้ ว่าไงละ ถ้าขึ้นสู้ละก็พอฆ่าเรียบทีเดียวนา พวก นายกองเมื่อได้ยินนายเก้าร้องว่าเอาเช่นนั้นก็ขึ้นเสียงเอาบ้าง ฮี ที่ท่าน ยังรู้จักกลัวตายหนีไปแต่ตัว แล้วพวกเราละไม่กลัวตายหรือ เมื่อสู้เขา ไม่ได้ก็ต้องเข้ากับเขานะซี อย่าวว่าแต่พวกเราเลย พระมเหสีและพวก นางสนมของท่านเองก็ยังสมัครอยู่กับสิงห์ไกรภพทุกคน นั้นไงละ อยู่หลังกองทัพนี่เอง กำลังชมสวนกันอยู่ที่เดียว

ท้าวเทพาสุรพอดั้ทราบว่ามีเหสีและพวกสนมไปอยู่ในสังกัดของ สิงห์ไกรภพหมคก็เป็นลม ปรละยัถัลป้เห็นเพ็เอนพ้บไปก็แก้้ใจจนพึ้น แล้วก็บอคว่า อย่าเป็นทุข์เป็นร้อนไปเลยน่า กับมเหสีคนเค็ยวหาเอา ใหม้ก็ไค้ เม็เอนเขาไม่สมัครใจอยู่กับเรา เขาไปมีใหม้ก็ปล่อยเขาเถอะ จับไค้ ก็แล้เนื้อเอาเกลือทาเส็ยก็แล้วกัน เทพาสุรยัถัลยนางเทพกินรา มเหสีอยู่ก็ปรามสหายว่าอย่าเพ็ว่ววามไป เทพกินราอาจจะไม่สมัครใจ ก็ไค้ คงจะถูกหลอกลงมามากกว่า เรารบกับเจ้าสิงห์ไกรภพให้มันแพ้ ไปก็แล้วกัน

สิงห์ไกรภพไค้ยึนเส็ยเอะอะก็ขึ้นกินทรือออกมาข้างหน้าทัพ พอ เห็นท้าวเทพาสุรเข้าก็ร้องเย็ยว่า เหวยเทพาสุร ึงแชนขาคนะ ทำไมไม่ หายาปรสสานเส็ยละ ปล่อยให้คัวนอยู่ไค้ไม่อายพวกผู้หญิงเขาบ้าง หรือึง อ้อ นั้นไปวานพวกมาให้แชนขาอีกคนเรอะ นี้จะบอให้ พวก สวาวๆ ซาวกาลวาศนี้เะเขาไม่ชอบคนแชนขาหรือรู้ใหม่ ท้าวเทพาสุร ไค้ยึนสิงห์ไกรภพพุดเป็รียบเป็รียเย็ยหยันก็นี้กว่า ยังึงๆ มเหสีก็คงเส็ย ทำไปแล้วก็เลยพาลคั่วว่านางเทพกินราและพวกนางสนม ซึ่งตามความ จริณางเทพกินรายัคงจงรักภักค็อยู่ และเม็เอนางเห็นท้าวเทพาสุรแชน ขาคก็ยังสงสารถึงกับสลบไป สิงห์ไกรภพเห็นเช็นนั้นก็บอท้าวเทพาสุร ว่า เอ้า ถ้ายังไม่เช็อก็ลองเรียกเขาไปหาซี ถ้าเขายังรักอยู่เขาก็ไปหาเอง แหละ ท้าวเทพาสุรจึงร้องเรียก แต่นางเทพกินรายังไม่รู้สิคั้ว ท้าว เทพาสุรร้องเรียกอยู่หลายคำจนปรละยัถัลป้รำคาญบอคว่า นือยามัวไป เรียกอยู่เลย เขาไม่รักเราแล้วจะมัวไปพึไรเรียกอยู่ทำไมกัน จะเอาไฟ ปรละยัถัลป้เฆวมันให้ตายทั้หมคเค็ยวนี้แหละ ท้าวเทพาสุรยุดมือ ปรละยัถัลป้ไค้ เพราะกลัวว่านางเทพกินราจะถูกไฟคลอกตายไปคัวย อย่าทำใจร้อนไปเลยน่า สงสารพวกพลมารมันจะพากันตายเส็ยเปล่าๆ ล่อให้หัวหน้ากับพวกมันลัวนๆ ออกไปรบกันข้างนอกคึกว่า ปรละยัถัลป้ ไม่ว่าอะไรท้าวเทพาสุรจึงหันไปร้องบอสิงห์ไกรภพว่า เหวย เฮ็ยมนุษย์ ถ้าเก็งจริงละก็เรามาสู้กันคั้วค่อคั้วคึกว่าน่า จะให้พวกพลๆ มาตายคัวยนะ สงสารมัน ถ้าแกชนะพระสหายของข้าก็จะยอมมอบนครให้ครอบครอง

สิงห์โกรภพไคยีนเช่นนั้นก็หัวเราะเย้ยว่า ทีแชนขาตไปนะยังไม่
 ทัคอีกหรือ ยังจะมาทำทำทายอีก คูชีไปเอาพวกผีเปรตที่ไหนดมากก็ไม่รู้
 หน้าตানাเกลียด จะพากันมาหาที่ตายเสียเปล่าๆ นะน้ำ ประลัยกัลป์ได้
 ฟังคังนั้นก็ฉุนโกรธร้องว่า เหวยมมนุษย์อย่าทำอวคเก่งไปเลยน่า
 กระบองของข้าอันนี้ก็ไม่เคยแพ้ใครเหมือนกัน เมื่อไม่รู้จักฤทธิจะลองคู
 ก็ได้ ว่าแล้วก็เร่งทัพขับทหารเข้าโจมตีทัพหน้าของสิงห์โกรภพทันที

พวกยักษ์จักรวาลของประลัยกัลป์กับพวกพิทยาธรของสิงห์โกรภพ
 รบกันอยู่ครู่หนึ่ง ข้างฝ่ายประลัยกัลป์ก็แตกถอยร่นไม่เป็นขบวน ทั้งนี้
 ทำให้ประลัยกัลป์เคียดจืดคองกระบองเข้าไล่ตีตะลุยจนถึงที่ประทับของ
 สิงห์โกรภพ นกอินทรีพาหนะทรงของสิงห์โกรภพเห็นมังกรของประลัย
 กัลป์ก็ถลาเข้าจิกตีเป็นพัลวัน มังกรเสียท่าถูกเล็บจิกเสียตัวบิดตัวงอ
 ประลัยกัลป์หวดสิงห์โกรภพด้วยกระบองแต่ผิด สิงห์โกรภพจึงพันสวน
 ด้วยพระขรรค์ล้มคิ้นสิ้นชีวาไป

ส่วนท้าวเทพาสุรนั้นมัวแต่ห่วงมเหสีไม่ทันได้ช่วยเพื่อน และใน
 ขณะที่มีวเข้าดูคนางเทพกนิราที่นอนสลบอยู่นั้นเอง สิงห์โกรภพก็เหลียว
 มาเห็นเข้าพอดี สิงห์โกรภพเฒ่นเข้าถึงตัวฟาคด้วยพระขรรค์ถูกแขนขวา
 ขาคพลัดตกลงยังพื้นดินทันที ท้าวเทพาสุรตกใจเห็นว่าขึ้นอยู่ก็คงถูกพัน
 คอขาดแน่ จึงเหาะหนีไปกลางทะเล ท้าวเทพาสุรแสนจะอดสูใจที่ค้อง
 มาแขนขาตหมดทั้งสองข้างเช่นนี้ คิดไปคิคมาเห็นว่าจะอยู่ไปก็รังแต่จะ
 อับอายขายขี้หน้าเป็นที่เย้ยหยันของมนุษย์เทวดาไปเปล่าๆ อย่างกระนั้น
 เลยกระโดดน้ำตายเสียคิกว่า เมื่อตกลงใจเช่นนั้นแล้ว ท้าวเทพาสุรผู้
 เสียแขนก็พุ่งหลาวลงสู่ทะเล ค้ำคิงลงไปจนหายใจไม่ออกก็เลยขาดใจ
 ตายอยู่ในทะเลนั้นเอง

จะกล่าวถึงนางยักษ์ฉนิ เมียของประลัยกัลป์นอนฝันไปว่า
 ได้เห็นผัวหัวขาดเลือดไหลเประอะไปหมด พอตื่นเข้าขึ้นมาก็พอดีพวก
 ยักษ์ที่ไปศึกกลับมาบอกข่าวว่า ประลัยกัลป์ตายเสียแล้ว นางยักษ์ฉนิ
 ตกใจร้องไห้โฮ

"โอ้ว่าพญายักษ์
 เคยพุ่มพักรักน้องไม่หมองศรี
 มาสิ้นสูญบุญท้าวเสียคราวนี้
 ไม่มีที่พึ่งพาเอกากาย
 โอ้ออกญอยู่เดียวเปล่าเปลี่ยวจิต
 ยิ่งคึกคึกแล้วให้จิตใจหาย
 จะนั่งนอนรื้อนร่นกระวนกระวาย
 ฝ้าพุ่มพ่ายแต่น้ำตาด้วยอาลัย
 ยามเที่ยงคืนคืนคึกนึกถึงผัว
 ยิ่งหมองมัวชบหน้าน้ำตาไหล
 จะแลเหลียวเปลี่ยวเปล่าง่วงเหงาใจ
 จำจะไปตามหาศพสามี"

นางยักษ์นิคทกใจออกตามหาศพของประลัยกัลป์ จักแจงแต่งตัวใส่คัมภีร์พัด นางยักษ์นิคทกมีของวิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ แหวนแก้วตาของพญานกยูง แหวนวงนี้ทำให้นางเหาะเหินเดินอากาศได้ เมื่อแต่งตัวเสร็จแล้วนางก็เหาะมุ่งหน้าไปสู่กรุงกาลวาศ ในระหว่างทางก็พบกับพวkyักษ์เคนตายที่หนีมาได้ จึงถามถึงศพประลัยกัลป์ พวkyักษ์ก็พาไปพอนางยักษ์นิคทกเห็นศพผัวก็ร้องไห้โฮ นั่งรำพันอยู่จนกระทั่งทหารของสิงห์ไกรภพเดินตรวจค่านมาพบเข้าจึงจับไปถวายสิงห์ไกรภพ เมื่อไต่ถามรู้ว่าเป็นเมียของประลัยกัลป์ก็ให้นำไปมัดไว้ เพราะเกรงว่านางจะทำเคียดรื้อนขึ้นภายหลังอีก แต่นางเทพกนิราเห็นว่านางยักษ์นิคทกเป็นเมียของเพื่อนท้าวเทพาสูรก็ออกสงสาร ประลัยกัลป์มาตายก็เพราะรักเพื่อน นางยักษ์นิคทกถึงจะไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็จริง แต่ก็เป็นพวkyักษ์ด้วยกัน เมื่อมีเรื่องราวอะไรจะได้ปรึกษากัน เมื่อนางเทพกนิราคิดเห็นช่องทางเช่นนี้จึงร้องขอสิงห์ไกรภพให้ปล่อยนางยักษ์นิคทก สิงห์ไกรภพก็เชื่อ นางเทพกนิราจึงเอานางยักษ์นิคทกมาเลี้ยงไว้ในห้องนอนด้วย ซึ่งนางยักษ์นิคทกก็ออกจะรักนางเทพกนิรามาก คอยปรนนิบัติพิศวีให้ด้วยความเต็มใจ

จะกล่าวถึงเรื่องในเมืองแก้วโกญจา ตั้งแต่สิ่งทอกรรพออก
ปราบทำวเทพาสูร นางสร้อยสุคามเหสีก็เคื้อคร้อนวุ่นวายใจเป็นห่วง ซึ่ง
ตรงกันข้ามกับนางเหมวรรณและนางรัศมีผู้เป็นลูกสาว ซึ่งไม่รู้สึกเคื้อค
ร้อนอะไรเลย นักร้องเพลงคอกสร้อยสักวากันอย่างเพลิดเพลิน ทั้งคู่
ตอนนี้ก็ชักจะรุ่งสาวขึ้นมาแล้ว นางสร้อยสุคาจึงเกณฑ์ให้เรียนหนังสือ
โดยให้ชัยสุริยาลูกชายของเทพจินดาเป็นครู ชัยสุริยาตอนนี้ก็แตกเนื้อ
หนุ่มขึ้นมาแล้ว เมื่อใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น ความรักก็ร้องเรียกหา

"ถึงยามนอนกรพาคคนลาตินิก

ไม่วายศรีกครองกรมอรมน์หวน

เมื่อไรเลยจะได้กล่อมถนอมนวล

จะสงวนนึมน้องตระกองเกย

กอดประทับรับขวัญกระสันถนอม

แม่เนื้อหอมเหมวรรณของฉันทเอย

บุญพีสร้างปางไคโฉนเลย

จะได้เซยโฉมบุษพระบุตรี"

ชัยสุริยาเป็นโรครักหนักอก เหมวรรณนั้นเป็นถึงลูกกษัตริย์
ส่วนตนสิเป็นเพียงลูกพราหมณ์เทพจินดาที่มีตำแหน่งเพียงผู้รักษาเมือง
มารัน เมื่อคิดไปคิดมาเห็นว่ากายอย่างคนจะเข้าฝูงหงส์ไม่ได้ก็กลัดกลุ้ม
คลุ้มคลั่งถึงเป็นไข้ อาหารข้าวปลาไม่เอาใจใส่ นอนก่ายหน้าผากระทบใจ
อยู่

อาการของชัยสุริยาได้ล่วงรู้ไปถึงนางสร้อยสุคา ซึ่งนางก็รีบมาดู
อาการเพราะรักชัยสุริยาเหมือนกับลูกเหมือนกัน และสั่งให้พวกหมอ
ทั้งหลายรักษาให้หาย ถ้าไม่หายจะบังคับให้หมดทุกคน พวกหมอต่างก็
วางยากันคนละขนาน พวกหมอยาก็ว่าเป็นไข้กระษัยบคยาให้กิน
พวกหมอนวดก็ว่าเส้นคึงต้องนวด ต่างขยี้ขยักันยกใหญ่ แต่โรคที่เป็น
จริงๆ คือโรครักนั้นไม่มีใครคุออก จนกระทั่งนางสร้อยสุคาสั่งให้นาง
เหมวรรณและนางรัศมีเข้ามาปรนนิบัติดูแลอย่างใกล้ชิดคนั้นแหละ
อาการของชัยสุริยาจึงค่อยสคขึ้นขึ้น พวกมคหมอเลยต้องวางมือแขนดู

เพศานเมื่อรู้โรคที่แท้จริงเข้า ชัยสุริยาเห็นนางเหมวรรณเข้ามาปรนนิบัติ ไกลๆ ก็ออกปากขอผ้าสไบ นางเหมวรรณก็ใจดีเปลื้องให้ ชัยสุริยาได้ ผ้าสไบหน้าคาค่อยสคลไสรขึ้นหน่อย อาการทำท่าจะหายเอาทีเดียว แต่พอนางเหมวรรณจากไปเท่านั้น โรครักก็ซั๊กจะกำเริบเอาอีก คีแต่ว่าได้ สไบไว้แนบกาย กลิ่นเนื้อมวลนางปลอบจิตใจให้สดชื่นได้บ้าง

นางสร้อยสุคนธ์นั้น ตั้งแต่สิงห์ไกรภพจากไปทำศึก นางก็ต้องออกว่า ราชการเอง วันหนึ่งวิรุณขุนมารก็ถือสาส์นของสิงห์ไกรภพบอกข่าวศึก มาให้ทราบ ซึ่งทำให้นางสร้อยสุคนธ์เป็นห่วงมาก เรียกโหรให้เข้ามาตรวจ ดวงชะตา โหรก็ทำนายว่า ไม่มีอะไรที่ร้ายแรง องค์กรทำวสิงห์ไกรภพ จะชนะศึก มีพระบรมเชษานุภาพเป็นที่เกรงขามแก่ศัตรู ตกที่นั่ง พระราม เมื่อเสร็จสงครามลงมาก็ได้นางสีดาแล้วจะกลับธานี ส่วนราม วงศ์นั้นตกที่นั่งพระอภัยต้องร่อนเร่อยู่ถึงเจ็ดปี แล้วจึงจะได้ครองเมือง นางสร้อยสุคนธ์เมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็ค่อยคลายใจ แต่เกิดความสงสัยว่า สิงห์ไกรภพจะคงเพื่อกับเพื่อกษัตริย์หรืออย่างไร ถึงยังไม่ ยกทัพกลับเสียที เกิดความหึงหวงคิดหมักขึ้นมาทันที

เมื่อความหึงหวงหนักมากขึ้นจนทนไม่ไหว นางสร้อยสุคนธ์ จึงเรียกชัยสุริยาเข้ามาวานให้ไปดูสิงห์ไกรภพ คือให้ไปหลอกสิงห์ไกรภพ ว่าเวลานี้ลูกสาวกำลังป่วยหนัก ทั้งนางสร้อยสุคนธ์เองก็ทุกข์ระทมตรมใจ ที่ลูกต้องมาพลัดพรากจากกันไป สิงห์ไกรภพจะมัวหลงรูกกาลวาศเสีย จนไม่คิดจะติดตามลูกทีเดียวหรือ ถ้าไม่ออกติดตามคนก็จะออกค้นหา รามวงศ์เอง ชัยสุริยาเมื่อถูกขอร้องให้ไปดูท่าทีของสิงห์ไกรภพเช่นนั้น ก็ไม่อาจจะขัดได้ มองไปทางนางเหมวรรณอย่างอาลัยอาวรณ์ นาง สร้อยสุคนธ์เห็นอาการของหนุ่มสาวก็รู้ที จึงปลอบชัยสุริยาว่าช่วยดูระให้ สักทีเถอะ เสร็จดูระกลับมาแล้วจะสมนาคุณให้ถึงขนาดทีเดียวหวังสิ่ง ไรก็จะให้ได้ดังประสงค์จงใจทีเดียว ชัยสุริยาได้ยินนางสร้อยสุคนธ์ คิดสินบนเช่นนั้นก็ค่อยชื่นใจ ออกมาแต่งตัวพาพวกยักษ์เหาะมุ่งไปยัง กรุงมารันทันที

เมื่อถึงกรุงมารัน ชัยสุริยาก็ต่เข้าไปหาเทพจินคาผู้เป็นพ่อ นาง

รัชฎาสุรผู้เป็นแม่เห็นหน้าตาถูกรักไม่พอใจ ก็ถามว่าเป็นอย่างไรไป
 ชัยสุรียาก็นิ่งอึกอักจนกระทั่งเทพจินดาต้องเตือน ชัยสุรียาจึงเล่าเรื่อง
 รักสลักใจให้ฟัง เทพจินดาพอรู้เรื่องก็หัวเราะเสร์ๆ เตือนลูกว่าความรัก
 ของเจ้าครั้งนี้เหมือนกับต่อเรือใหญ่กว่าคลอง มันยาก นั่นเขาเป็นถึงลูก
 เจ้าฟ้ามหากษัตริย์ หิงห้อยจะไปสู้แสงจันทร์นะมันไม่ไหวหรอก ถึงจะได้
 มาเป็นคู่ครองก็ลำบากใจ จะเปรียบไปมันก็เป็นข้าเขาอยู่นั่นแหละ หาก
 เขาเกิดข่มขู่เอาเราจะไปทำอะไรเขาได้ จะหย่าร้างก็เหมือนไม่เกรงพอ
 เขา นึกให้คิดฯ นะ ให้มันสมศักดิ์สมพงศ์กันหน่อย

ชัยสุรียาเมื่อได้ยินพ่อเตือนเช่นนั้นก็บอกว่า ถ้าไม่ได้เหมวรรณก็
 จะไม่ขอรักใครต่อไป จะขอตายเสียดีกว่า เทพจินดาเห็นไม่ได้การ ถ้า
 จักขึ้นแข็งขันชัยสุรียาอาจจะฆ่าตัวตายก็เป็นได้ เพราะพวกหนุ่มๆ สาวๆ
 มักจะใจร้อนเห็นความรักเป็นอมตะ ยอมตายดีกว่าให้รักสลาย ไม่ค่อย
 จะมีเหตุผลอะไรกัน แต่ครั้งจะเข้าเกี่ยวข้องกับตัวก็ลำบาก จึงบอกเป็น
 กลางว่า อ้ายเรื่องอย่างนี้จะทำให้พ่อไปขอให้ไม่ได้หรอก มันจะเป็นการ
 อาจเอื้อมคิดเทียบลูกกษัตริย์ พ่อจะเสียผู้ใหญ่ ถ้าหากเป็นเจ้าเข้าไปขอ
 เองบางทีจะค่อยยังชั่วหน่อย ถึงหากจะไม่โปรดก็คงจะโทษเบา คิดถึง
 พ่อบ้าง ชัยสุรียาได้ฟังเช่นนั้นก็ค่อยเบาใจ คิดหาทางที่จะทูลขอ
 เหมวรรณต่อไป

ครั้งรุ่งเช้าชัยสุรียาก็ลาเทพจินดาเดินทางไปยังกรุงกาลวาศ เข้า
 ฝ้าสิงห์ไกรภพกราบทูลให้ทรงทราบฯ บัดนี้พระบุตรกำลังประชวร
 นางสร้อยสุคาก็วิตกถึงรามวงศ์คิดจะออกติดตาม ห่วงหน้าพะวงหลัง
 ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ถ้าแม่นองค์สิงห์ไกรภพยังรักกรุงกาลวาศอยู่ไม่ยอม
 กลับ นางสร้อยสุคาก็จะทูลลาพวกพี่น้องออกติดตามรามวงศ์เอง
 สิงห์ไกรภพได้ฟังชัยสุรียากราบทูลเช่นนั้น ก็นึกรู้ได้ทันทีว่านางสร้อย-
 สุคาคงจะคิดว่าพระองค์มีวมาหลงสครืออยู่ทางนี้ จึงตรัสกับชัยสุรียาว่า
 เราจะมอบให้เจ้าครอบครองกรุงกาลวาศแทน เราจะกลับกรุงโกญจา
 ว่าแล้วก็หยิบกระบองของประลัยกัลป์ส่งให้ เอ้า เอากระบองอาญาสิทธิ์
 นี้ไว้ ใครทำกำแหงแข็งข้อก็ตัดหัวได้เลย แล้วสิงห์ไกรภพก็จัดพวกอยู่

งานที่งามๆ ให้คอยปรนนิบัติศิษย์สุริยา และหันมาถามนางเทพกนิราว่า จะอยู่กรุงกาลวาศหรือจะไปอยู่กรุงโกญจาด้วยกัน นางเทพกนิรา ก็กราบทูลว่า ตามแต่จะทรงเมตตาเถิด จะขอรับใช้ไปจนกว่าจะตาย สิงห์ไกรภพเมื่อได้ฟังเช่นนั้น ก็บอกว่างั้นก็ดีแล้วจงเตรียมตัวเถิด พรุ่งนี้ ได้ฤกษ์เมื่อไรก็จะออกเดินทาง

ครั้นรุ่งเช้าได้ฤกษ์ สิงห์ไกรภพก็เคลื่อนทัพมุ่งตรงไปยังกรุงมารัน เพื่อเยี่ยมเยียนมารคานางสร้อยสุคา พราหมณ์เทพจินดาเมื่อรู้ว่า สิงห์ไกรภพเสด็จมาถึง ก็จัดเสนาออกมารับ ถามไถ่ถึงเรื่องสงคราม สิงห์ไกรภพก็ตรัสเล่าเรื่องตั้งแต่เทพาสูรและประลัยกัลป์ตาย และรามวงศ์ พาลูกสาวท้าวเทพาสูรหนีไปเสียก่อนจึงไม่พบกัน พอเล่าจบ ท่านยาย ของรามวงศ์ก็เอามือทูปอกร้องค้ายตาย โอ้ หลานยายจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้าพบที่ไหนก็รีบส่งตัวมาให้ทีเถอะ คิดถึงจะแยะอยู่แล้ว เมื่อท่าน ยายกำชับให้สิงห์ไกรภพส่งตัวหลานมาให้แล้ว ก็เลิบบไปเห็นพวกสนม ยักษ์ที่สิงห์ไกรภพพามาด้วย ก็เกิดหึงแทนนางสร้อยสุคา ลูกสาวขึ้นมาทันที

"แล้วคุณเหล่าสาวสุรางค์นางห้ามแหน

ให้หึงแทนสร้อยสุคามารศรี

ว่าพ่อพามาทำไมมันไม่ดี

แต่ล้วนโอเจ้าเสน่ห์เจ้าเล่ห์กล

เชื่อกินนรอนแงทั้งแก่สาว

จะมีคราวเคืองเจ็บไม่เป็นผล

ฟังแม่ว่าอย่าทำอะไรปะปน

ใช้เป็นคนขมขยจะจึงจะควร

พลงค์อันควักพยับหน้าประสาแก่

พระยอบแต่องค์ลงทรงพระสรवल

นางพุดพรั่ำร่ำว่าเวลาจวน

จึงลาชนวงศาเข้าธานี"

สิงห์ไกรภพเมื่อให้อิวาตพราหมณ์เทพจินดาให้บำรุงบ้านเมือง

แล้ว ก็ตรัสสั่งให้เกณฑ์ทหารออกติดตามรามวงศ์ทั้งสี่ทิศ และถ้ามี
เรื่องราวเคียดแค้นอย่างไรให้ไปบอก เมื่อสิ่งเสียดล้าลากันเรียบร้อยแล้ว
สิ่งไหนก็ให้ยกทัพไปยังกรุงโกญจาทันที

เมื่อสิ่งไหนมาถึงกรุงโกญจาแล้วให้เตรียมงานพระเมรุ
มีหนังสือแจ้งไปตามหัวเมืองน้อยใหญ่ ทั้งเทพจินคาและชัยสุริยาภิมา
พร้อมกัน งานพระเมรุนั้นจัดเป็นงานใหญ่ มีการเล่นแบบโบราณ
มากมาย เช่น หุ่น โขน ไม้สูง ไล่ลวด ละคร ตลอดจนมวยผู้หญิงซึ่ง
พวกผู้ชายชอบดูกันมาก ตกกลางคืนก็มีการจุดพลุ เล่นสิงโต มีระทา
ดอกไม้ไฟ ช้างร้อง หนังตะลุง เป็นที่สนุกสนานของประชาชน สงสาร
แต่พวกข้างในที่ต้องพยายามทำโสกเศร้า จะสนุกสนานกับเขาไม่ได้

"น้ำตาไม่มีใครมีขี้แกล้ง

ให้ตาแดงคั่งหนึ่งว่าน้ำตาไหล

สะอึกสะอื้นครั้นแครงวังเวงใจ

สนั่นในเมรุสุวรรณพรวณราย

อันเรื่องราวกล่าวงานการพระศพ

สมโภชครบเจ็ดวันเหมือนมันหมาย

พอเวลาสายัณห์ตะวันตกาย

จึงถวายพระเพลิงโพล่งส่งสการ"

เมื่อถวายพระเพลิงเสร็จแล้ว บรรดาหัวเมืองน้อยใหญ่ที่พากัน
มาช่วยงานต่างก็พากันกลับบ้านเมืองของตน เทพจินคาก็กลับกรุงมารัน
แต่ชัยสุรียนั้นเกิดเป็นไข้สะระบิคยังไม่คิดกลับ เพราะต้องการจะรอขอ
นางเหมวรรณต่อสิ่งไหนก็พัก นิ่งคิดนอนคิดอยู่หลายวันก็ตัดใจร้าง
หนังสือบรรยายความตามที่เกิดโรครักสลักใจจนทนไม่ไหวนั้นขึ้นฉบับ
หนึ่ง แต่แทนที่จะถวายสิ่งไหนก็พัก กลับนำขึ้นถวายนางสร้อยสุคา
เพราะรู้ที่อยู่ถึงจะกริ้วอย่างไร ก็คงจะไม่เท่ากับสิ่งไหนก็พัก คงจะ
ผ่อนหนักให้เป็นเบาได้บ้าง

นางสร้อยสุคาได้อ่านคำสารภาพของชัยสุริยาเช่นนั้นก็ปลอบใจ

ว่า แม่ไม่ถือโทษโกรธเจ้าหรือ รักเจ้าอย่างลูกเหมือนกัน แต่ยังเกรงพระราชอาญา จะต้องรอฟังเสียงทุลกระหม่อมจอมบดินทร์เสียก่อน จะคัดสินเองไม่ได้ ทำใจดีๆ ไว้เถอะ ได้ช่องเมื่อไรจะกราบทูลให้ ชัยสุรียาได้ฟังเช่นนั้นก็ค่อยมีความหวัง กราบถวายบังคมลากลับมาอยู่วังหน้า คอยฟังข่าวต่อไป

นางสร้อยสุคาเมื่อรับปากชัยสุรียาว่าจะช่วย ก็คอยหาโอกาสอยู่ ครั้นถึงเวลาสิงห์ไกรภพเข้าที่บรรทม กำลังทรงพระสำราญก็ถวายคำสารภาพรักของชัยสุรียาให้ฟัง พอสิงห์ไกรภพฟังจบก็ถึงอาการลงพระสรวลเสียงลั่นทีเดียว แล้วหันมาถามความเห็นนางสร้อยสุคาว่าเห็นเป็นยังไงบ้าง เขามาขอลูกเราอย่างนี้ละ นางสร้อยสุคาก็กราบทูลว่า เมื่อพระองค์เห็นชอบอย่างไรนางก็ไม่ขัด

ครั้นรุ่งเช้า ชัยสุรียาก็เข้ามาเฝ้ายังท้องพระโรงตามเคย สิงห์ไกรภพเมื่อเห็นชัยสุรียาก็ตรัสเรียกเข้ามาใกล้ แล้วทรงปรึกษากับเหล่าเสนาข้าเฝ้าทั้งปวงว่า ทุกวันนี้เราก็ได้ใช้ชัยสุรียาต่างตาค่างใจให้คุณแลบ้านเมืองเป็นที่เรียบร้อยดี นับว่ามีความดีความชอบมาก เราเห็นว่าชัยสุรียายังไร้คู่ และเห็นว่าธิดาของเราก็รุ่นราวคราวเดียวกัน จึงคิดจะจัดการแต่งงานให้ไปครองเมืองกาลวาศ เราคิดเช่นนี้จะมีใครเห็นเป็นอย่างไรบ้าง ฝ่ายพวกขุนนางได้ฟังสิงห์ไกรภพตรัสเช่นนั้น ต่างก็อนุโมทนาเห็นชอบ ไม่มีใครคัดค้านแต่อย่างใด สิงห์ไกรภพจึงหันมาสั่งชัยสุรียาว่า ออกใจไปอีกหน่อยนะ กลับไปกรุงกาลวาศเสียก่อนแล้วช่วยสืบหารามวงศ์ให้พบ ถ้าพบแล้วเมื่อใดการวิวาห์ของเจ้าก็ไม่มีจะขัดข้องอีกต่อไป เพราะตามประเพณีโบราณนะต้องแต่งพี่เสียก่อน แล้วจึงค่อยแต่งงานจึงจะดี หรือเจ้าจะว่าอย่างไร ชัยสุรียาก็กราบทูลว่า ซึ่งได้โปรดเลี้ยงเหมือนลูกเช่นนี้ ก็พระเดชพระคุณเหลือล้นพันประมาณแล้ว การทั้งนี้ก็แล้วแต่จะทรงโปรด สิงห์ไกรภพเมื่อเห็นชัยสุรียาไม่ขัดข้องก็ให้จัดเครื่องยศตำแหน่งลูกหลวงมาพระราชทาน

ชัยสุรียาเมื่อได้รับเครื่องยศพระราชทานแล้วก็กราบถวายบังคมลากลับมาวัง จัดแจงเตรียมพล พอรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางไปเมืองมารัน

เข้าเฝ้าเทพจินดาผู้เป็นบิดา และเล่าเรื่องสิงห์ไกรภพพระราชทานนาง
เหมววรรณให้ตามที่ขอให้ฟัง แล้วก็ลาไปกรุงกาลวาศ จักให้พวกอสูร
สิบหมู่ ชนิดที่เหาะได้คล่องแคล่วออกติดตามรามวงศ์อย่างเร่งรีบ

จะกล่าวถึงนางเทพกนิรา ซึ่งติดตามสิงห์ไกรภพมาอยู่เมือง
โกญจาได้ปีเศษ ก็เกิดรู้สึกตัวว่าสิงห์ไกรภพชักจะห่างๆ ไปไม่เหมือนกับ
เมื่ออยู่กันตามลำพังที่กรุงกาลวาศ เมื่อความรักเกิดเป็นสนิมขึ้นมาเช่น
นี้ นางเทพกนิราก็ชักอึดอึดใจ คิดฟุ้งซ่านไปถึงท้าวเทพาสุรผัวเก่า

"เมื่อยามอยู่คู่เคียงเคยเลี้ยงน้อง

ไม่จากห้องห่านเหเสน่หา

มาสิ้นบุญบุญลับอัปรา

ต้องน้อยหน้าสารพัดจะขัดเคือง

อันโรคอื่นขึ้นประทังจะยังชั่ว

อันโรคผัวเรคร้างดมคางเหลือง

เคยเคียงคู่อยู่สำราญที่บ้านเมือง

นางปลดเปลื้องเปล่าอรุณาคิดอาวรณ์"

แต่ถึงจะคิดอย่างไรท้าวเทพาสุรก็ตายไปแล้ว ไม่มีทางจะกลับไป
หาความสุขอย่างนั้นได้อีก นางเทพกนิรานอนระทมตรมใจอยู่หลายวัน
จนนางยักษ์คินีค้นห้องทนมไหวเข้าไประทมอาการ นางเทพกนิราก็บอก
ว่า โรคของนางนะที่สุกแล้ว ตายเสียแล้วไปเกิดใหม่แน่แหละจึงจะหาย
เป็นผู้หญิงนี่นะ ไม่มีอะไรจะอับอายเท่ากับมีผัวแล้วผัวเขาไม่แยแส
หรือกนะ เป็นหม้ายเสียเลยยังจะคิดว่า โธ่ นี่เราคิดว่าเขาจะเลี้ยงเรา
เป็นเมียเหมือนชาวบ้าน จึงได้หลงตามมา คูหรือกลับมาแทนหน้าย รัก
มากลับกลายเป็นนี้ นางยักษ์คินีพอรู้อาการของนายเช่นนั้นก็บอกว่า โธ
ทูลหัว จะกลัวอะไรกับเรื่องแค่นี้ อีฉันจะช่วยแก้ความอับอายครั้งนี้ให้
อย่างสุดฝีมือทีเดียว โธ่ ไปมัวร้องห่มร้องไห้อยู่ได้ เขาไม่รักก็ใช้เสน่ห์
เล่ห์กลประเดี๋ยวก็หลงไปเสียอีก พูดจะว่าคุย ก็อีต่ายักษ์ประลัษย์กลับ
เพื่อนของท่านท้าวเทพาสุรนั่นยังงៃละ อีฉันทำเสน่ห์ผูกจิตเสียหลงไป
เลย แม่นางไม่ต้องกลัวหรือ อีฉันจะช่วย สามวันเท่านั้นแหละเป็น

ไค้การ

นางเทพกนิราได้ฟังข้อเสนอแนะของนางยักษ์คินีเช่นนั้น อาการเศร้าโศกก็หายไปราวกับปลิดทิ้ง ลูกชู้ในกระซิบกระซาบว่าที่พุกนั้นน่าจะจริงหรือ นางยักษ์คินีก็ว่าจริงช้ ขอให้เอาผ้าทรงของสิงห์ไกรภพมาเถิด จะรวมประสมกับผ้าสไบของแม่นางปลุกเสกแล้วไปฝังที่ป่าช้า พอครบเจ็ดวันก็ไปเช่น ทำอย่างนี้เป็นไค้การ รายไหนรายนั้นอยู่หมัดทุกราย นางเทพกนิราคีใจถอดแหวนเพชรเจ็ดกะรัตให้เป็นรางวัล แล้วก็จักผ้าสไบของนางกับผ้าชุบสรงขององค์สิงห์ไกรภพให้นางยักษ์คินี

นางยักษ์คินีเมื่อได้ผ้าแล้วก็จักเครื่องเช่นกระทงลงเทียนชัย เหาะไปทำพิธีในราตรีนั้น เมื่อไปถึงป่าช้าก็เอาผ้าสองผืนพันตะบิคกันเข้าแล้ว เอาค้ายคิบมัดเหมือนมัดตราสังคนตาย ปลุกเสกจิตตามพิธีแล้วเอาฝังที่หลุมศพ นางยักษ์คินีลอบไปทำพิธีอยู่สามคืนผีก็เข้าคลีใจสิงห์ไกรภพถึงกับสะดุ้งตื่นขึ้นกลางคึก นึกถึงนางเทพกนิราขึ้นมาทันที จักแจงย่องไปที่ห้องของนางเทพกนิรา ด้วยอำนาจของเวทมนตร์นางยักษ์คินีทำให้สิงห์ไกรภพหลงใหลใฝ่ฝันนางเทพกนิราเสียจนลืมนางสร้อยสุคาไปทีเดียว เพราะนางเทพกนิราตอนนี้ "ยิ่งพิศยิ่งพริ้มพร้อมละม่อมละไม จะพิศไหนดามนั้นเพียงขวัญตา"

ฝ่ายนางสร้อยสุคา ครั้นรุ่งสางสว่างขึ้นเหลียวหาไม่เห็นสิงห์ไกรภพ ก็ถามพวกสนมกรรมไนว่า ใครเห็นไปทางไหน แต่ก็ไม่มีใครทราบต่างเที่ยวหาเที่ยวถามกันเอะอะ ถามใครก็บอกว่าอยู่ในวังนี้แหละ ไม่ไปไหนหรอก พวกสาวใช้ก็ออกคิคตามไปได้ความว่าอยู่กับนางเทพกนิราก็กลับมาทูลให้นางสร้อยสุคาทราบ ซึ่งทำให้นางแปลกใจมาก เพราะอยู่คี่ๆ ก็หนีไปไม่กลับมา ผิดธรรมดามาก ครั้นนางจะไปคูกเองก็เกรงไปว่า จะเป็นทำนองหึ่งหวง จึงใช้ให้นางเหมววรรณและนางรัศมีลูกสาวทั้งสองคนนำเครื่องเสวยไปถวายเพื่อคูกทำที ก็เห็นสิงห์ไกรภพเพิ่งจะฟื้นตื่นบรรทม และนางเทพกนิราก็โน้มเนียงอยู่ร่วมแท่น สิงห์ไกรภพไม่ได้เอาใจใส่กับพระบุคคี แต่เมื่อเห็นเครื่องที่นำมาคินก็คินได้ จึงชวนนางเทพกนิรา ร่วมคื้อเสวยค้วย แต่นางเทพกนิราทำคิคคินไม่ยอมกิน สิงห์ไกรภพก็

เลยพลอยไปด้วยไม่ยอมเสวยเหมือนกัน ออกปากไล่ให้นางเหมววรรณ กับนางรัศมีเอาของกลับ ขึ้นซักซ้าจะขว้างทิ้ง พระบุตรจึงต้องรีบถอยหนีออกมา เล่าเรื่องให้นางสร้อยสุคาฟัง นางสร้อยสุคาเห็นไม่ได้การ เพราะสิ่งไหนกรภพมัวแต่บรรทมอยู่กับนางเทพกนิราไม่ยอมออกว่า ราชการบ้านเมืองจะยุ่งยากต่อไป จึงพากันไปยังตำหนักของนางเทพกนิรา

นางเทพกนิราเมื่อเห็นนางสร้อยสุคา มา ก็ทำหน้าเก๋อลงจากแผ่นมายกมือไหว้ นางสร้อยสุคาก็สั่งสอนว่าทำอย่างนี้ดีแล้วหรือ ข้าวปลาอาหารไม่ชวนให้เสวย คุณหรือเอาแต่นอน ไม่เชียวไปข้างหน้าว่าราชการ นางเทพกนิราได้ยินเช่นนั้นก็เถียงไม่ลดละ จึงเกิดโต้เถียงกันยกใหญ่ถึงขนาดตบตีกันพัลวัน นางเทพกนิราทำร้องลั่นจนสิ่งไหนกรภพตื่นบรรทม พอเห็นนางสร้อยสุคาเข้ามาเท่านั้นเองก็ร้องว่า ชิชะนี่ช่างไม่กลัวเกรงกันแล้วหรือ มาทุบตีเมียข้าเรื่องอะไรกัน นางเทพกนิราเห็นได้ทีรู้ว่า สิ่งไหนกรภพเข้าข้างคน ก็อเซาะบิบน้ำตารำพันต่อไป ซึ่งทำให้สิ่งไหนกรภพกลับสงสารมากขึ้น ถึงกับไล่นางสร้อยสุคาไปให้พ้นทันที

นางสร้อยสุคาเมื่อได้ยินสิ่งไหนกรภพร้องไล่เช่นนั้น อารมณ์โกรธก็ทวีหนักขึ้น ร้องค่านางเทพกนิราต่างๆ นานา นางเทพกนิราก็ไม่ลด ขึ้นเสียงเถียงเอาบ้าง เพราะเชื่อว่านางเป็นต่อ ซึ่งทำให้นางสร้อยสุคา ยิ่งโกรธจัด จะเข้าไปตบตี สิ่งไหนกรภพกำลังหลงก็ยกให้นางเทพกนิราสู้ ถึงกับลงทุนแต่งตัวผูกสไบให้รัดกุม แล้วตบหัตถ์ให้กำลังใจนางเทพกนิราอย่างสำราญพระทัย

"ทั้งสองนางต่างปล้ำขยำยุค
สไบหลุคหยุคกระหวัดรัดกระสัน
แล้วหมุนเข้าเอาอีกข่วนหยิกกัน
พัลวันเหวี่ยงวัดค้ำยักใจ
ทั้งสองข้างต่างเจ็บต่างเล็บหัก
ต่างหอบฮักเหงื่อโซมโลมไหล
ฝ่ายค่อมเกล้าสาวสนมกรมใน

บ้างวิ่งไปปรากฏปราสาทราชบุตรี
 ทูลฉลองสองธิดาวิ่งมาคิก
 เสียงอึกทิกทีในห้องทั้งสองศรี
 ต่างเข้าค้ำช่วยพระชนนี
 ต่างหยิกคีงินราโศกาพลาถ"

นางเทพกนิรานั้นตัวคนเดียว เมื่อถูกนางสร้อยสุคาและลูกสาว ทั้งสองคนช่วยกันตบตีหยิกข่วน ก็ร้องให้สิงห์ไกรภพช่วย สิงห์ไกรภพ กำลังหลงถูกเสน่ห์ก็หันมาเล่นงานนางสร้อยสุคาคุก่าให้กลับไป นางสร้อยสุคาน้อยใจจะเข้าไปหยิกนางยักษ์ให้ตายคามือ แต่ลูกสาวและพวกเฝ้าแก่เข้าห้าม เพราะเห็นว่าบอบช้ำมากแล้วจึงพากลับมาค้ำหน้าหาไหลทาแผลรอยเล็บให้ ความเจ็บช้ำน้ำใจที่นางได้รับมาทำให้นางไม่เป็นอันกินอันนอน ฝ้าระทมตรมใจไม่สร้างชา

ข้างฝ่ายสิงห์ไกรภพนั้นก็ขลุกอยู่แต่ในห้องของนางเทพกนิราคอยบิบบคอยนวดพยามบาลอยู่เคียงข้าง ไม่ได้นึกถึงราชการงานเมืองเอาเลยทีเดียว ทั้งนี้ก็ทำให้นางเทพกนิราก็เกิดกลัวขึ้นมา เพราะการที่สิงห์ไกรภพไม่ออกกว่าราชการนั้นอาจจะทำให้พวกขุนนางเกิดความระแวงสงสัย นางจึงกราบทูลขอให้ทรงออกว่าราชการเสียบ้าง ไม่งั้นจะเกิดวุ่นวายกันขึ้นภายหลัง สิงห์ไกรภพได้ฟังนางว่าเช่นนั้นก็ชมว่าเป็นคนดี เหมาะที่จะเป็นมเหสี มีระเบียบเรียบร้อยกว่านางสร้อยสุคาเสียอีก แล้วก็เสด็จออกว่าราชการ แต่ขอราชการที่สมควรจะถามกลับไม่ถามเห็นเป็นเรื่องไม่สนุก

"ถามอำมาตย์มาตยาว่าหน้าหนาว
 แก่กับสาวเหล่าขุนนางรักข้างไหน
 เขาทูลตอบชอบที่รุ่นุ่นฤทัย
 พระว่าไม่ถูกต้องทำนองความ
 ว่าที่จริงหญิงแก่กับแม่หม้าย
 ค่อยแบายกายเหมือนทุเรียนมีเสี้ยนหนาม"

สมคะเนเสนาพวกบ้ากาม

ต้องทูลถามโต้ตอบขอบพระทัย"

แต่ขณะที่สิงห์ไกรภพกำลังถามเรื่องไม่เป็นเรื่องกับเสนาอยู่นั้น นางสร้อยสุภาซึ่งคอยที่หาโอกาสอยู่แล้ว พอรู้ว่าสิงห์ไกรภพออกว่า ราชการที่นางเทพกนิราไว้คนเดียวก็พาพรรคพวกออกราวีไปตบตีนางเทพกนิราถึงที่อยู่ ต่างคบตีค่าทอกันอยู่พักหนึ่งก็พอคือสิงห์ไกรภพกลับ จากว่าราชการมาพบเข้า พอเห็นนางสร้อยสุภาและนางสนมกำนัลใน กำลังทูปคืออยู่กับนางเทพกนิราก็คว้าได้พักเล่มหนึ่ง หวดซ้ายป่ายขวา เล่นเอาพวกนางสนมเถ่าแก่พากันวิ่งหนีไปหมด นางสร้อยสุภาเห็น สิงห์ไกรภพกลับมากรีบหนีกลับไม่รอสูหน้าเหมือนกัน

นางเทพกนิรานั้นพอเห็นสิงห์ไกรภพมา ก็แสร้งทำเป็นสลบซบ หน้าหลับตานอนระทวย สิงห์ไกรภพเห็นเช่นนั้นก็นึกว่านางเทพกนิราสลบจริงๆ ก็ตะลิตะลานเข้ามาขนาดเฟิ่นรำพึงรำพันว่า ไ้อักรรมเอ๋ย กรรมจะ ทำไฉน นี่เป็นอย่างไรไปก็ไม่รู้ สร้อยสุภามาทำอย่างไรถึงได้สลบไสล ไม่รู้ตัวไปเช่นนี้ โธ่ เทพกนิราจำพี่มาแล้ว พี่มาช่วยแล้ว ลืมตามาพูดกับ พี่สี นางเทพกนิราได้ยินก็ทำเป็นค่อยรู้สึกลับตัว แต่อาการนั้นยังอยู่ในซัน หนัก ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะพยุงตัวลุกขึ้นนั่งได้ แกล้งอเฮาะว่าครั้งนี้เห็นจะ อาการหนัก ทำจะไม่รอดแล้วทูลกระหม่อมแก้วของเทพกนิรา นาง สร้อยสุภาพาพรรคพวกมาตบตีรา ราสู้ไม่ได้ถูกตบตีเข้าไปหมดทั้งตัว แล้ว ราเห็นจะไม่ได้อยู่รับใช้ต่อไปอีกแล้ว โปรดบอกหนทางให้ด้วย ราจะได้ไปสวรรค์ พอพูดขาดคำก็ทำเป็นชักคิ่นชักงอหงายผลิ่งลงไป เล่นเอาสิงห์ไกรภพตกพระทัยถึงกับน้ำพระเนตรไหล เรียกหาน้ำอมฤต มารินรดให้ฟื้นขึ้นมาอีก นางเทพกนิราทำเป็นว่าค่อยรู้สึกลับตัว ค่อยๆ ปรีอ ตาขึ้นมอง แต่เนื่องจากอ่อนเพลียก็เลยต้องทำเป็นฟุบซบลงกับตักสิงห์ไกร ภพ ให้สมกับบทบาทคนเจ็บ แล้วก็สำออยตะบอยอ่อนต่อไปว่า ที่ทูล กระหม่อมเลี้ยงคุณานี้พระคุณก็เหลือล้น แต่ที่จะอยู่ในวังต่อไปเห็นจะ ไม่เป็นการ เพราะมีคนเขาริษยา ขึ้นอยู่ต่อไปก็ต้องชอกช้ำกายและ ระกำใจตายเป็นแน่ จะขอภินยาพิษให้ตายไปเสียเพื่อจะได้เห็นว่ามี ความ

สามีรักใคร่รักพระบาทเพียงไร ถ้าหากหม่อมฉันทำผิดพลั้งมาแต่หนหลัง
ประการใดก็ขอได้โปรดประทานยกโทษให้ด้วยเถิด ว่าแล้วก็บีบน้ำตา
ทำโศกกาสะอื้นให้ต่อไป

สิงห์ไกรภพเห็นอาการของนางเทพกนิราทำท่าจะลาตายเอาจริงๆ
เช่นนั้นก็สงสาร โถ คนดีของพี่อย่าเพิ่งตายเลย อยู่เป็นเพื่อนพี่ต่อไป
อีกสักหน่อยเถอะ พี่จะช่วยป้องกันให้อย่าตกใจกลัวไปเลย อย่างน้องนี้
นะ สมควรที่จะได้เป็นใหญ่อยู่ในวัง สร้อยสุคนธ์หน้าเคอะเซอะชะ
กิริยาก็เกะกะเหมือนบ้าหลังไม่ได้ความอะไรเลย แล้วมาทำโมโหมาก
ปากกล้าอย่างนี้พี่ไม่ชอบ เห็นจะต้องไล่ออกนอกวังเสียให้พ้นหูพ้นตา
ว่าแล้วก็คว้าไม้เรียวเดินคุ่มไปยังปราสาทนางสร้อยสุคนธ์ แต่พอเห็นนาง
สร้อยสุคนธ์กับลูกสาวเข้าก็กลับนึกปราณีที่ไม่ลง แต่ในฉบับปล้นแรงเสน่ห์
ของนางเทพกนิราก็ทำให้อารมณ์ของสิงห์ไกรภพกลับฉุนก็นึกโกรธขึ้น
มาอีก น้อยหรือสร้อยสุคนธ์ เราก็เป็นคนมีศักดิ์มีตระกูล ไม่น่าจะมาเป็น
คนพาลไปรังควานเทพกนิราเขาเลยนี่นา คุณหรือไปตีตบเขาเสียฟกซ้ำ
คำเขี้ยวไปหมด รู้หรือเปล่าว่าสลบไสลจะตายเอาด้วยซ้ำ นี่รู้ไปถึงไหนก็
อายุไปถึงนั้น ทำเป็นแม่ค้าปลาสดไปได้ นี่ดีเป็นฉันทนะ ถ้าเป็นคนอื่นที่
เขามุทะลุคร่ำหลังเธอจะตายไม่รู้ตัว

นางสร้อยสุคนธ์ได้ยินสิงห์ไกรภพว่าเช่นนั้นก็ปล่อยออกมาโฮใหญ่
โอ้อกรรมเอ๋ยกรรม นี่เป็นฉันทใดจึงได้มาก่อนว่าค่าประจันเช่นนี้ เมื่อก่อน
ไม่เคยเป็น คงจะเป็นเพราะนางเซลดเป็นแน่ จึงเตือนพระสตีว่า

"โอ้ผ่านเกล้าเจ้าประคุณของเมียเอ๋ย

กระไรเลยหลงรักเขาหนักหนา

เมียศัตรูญเห่าไปเอามา

มันเจ้ายาแฝดเสน่ห์ทั้งเล่ห์หลม

เมียคุณพระจริตเห็นผิคนัก

พระลี้มรักห้ามแหนแสนสนม

จะต้องถูกหยูกยาต้องอาคม

น้องปรารมภ์ร้อนใจมิได้วาย

ขอเชิญพระสะเคาะพระเคราะห์บ้าง
 ให้เสื่อมสร้างบางเบาบรรเทาหาย
 ถึงต้องถูกหยูกยาบรรคาร้าย
 จะเคลื่อนคลายเคราะห์โศกสิ้นโรคภัย"

สิงห์โกรภพได้ฟังก็หัวเราะคิก เอออะไร เอาที่ไหนมาพูดใส่ความ
 เขาเปล่าๆ ปลื้ๆ สะนงเสน่ห์อะไรกัน นี่เห็นว่าไปอยู่กับนางเทพกนิรา
 ไซ้ใหม่ละถึงว่าถูกเสน่ห์ ถ้าอยู่กับเจ้าก็คงไม่เป็นไซ้ใหม่ ว่าแล้วก็ผลุนผลัน
 กลับไปยังห้องบรรทมของนางเทพกนิราทันที

นางสร้อยสุคาเมื่อเห็นอาการของสิงห์โกรภพพันเพื่อนขนาด
 ภูไม่กลับเช่นนั้นก็เศร้าใจ แต่ไม่รู้ว่าจะแก้ไขได้อย่างไร ในที่สุดก็เรียกที่
 ฟังประจำราชสำนักคือโหรเข้ามาถามว่า สิงห์โกรภพเป็นอย่างไรไป ถึง
 มีอาการชบวมผิวดุรรวมคา ทั้งจริตกิริยาก็ไม่เหมือนแต่ก่อน โหรคว่า
 กระดานชนวนมาบวกลบคุณหารดวงชะตาอยู่ครู่หนึ่งก็อธิบายให้ทราบ
 ถึงมูลเหตุว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้หญิงต่างชาติทำเสน่ห์จึงได้เคียดคร้อน
 ต่อปลายปีผู้มีวิชาจะมาแก้ไขให้พ้นทุกข์ นางสร้อยสุคาทราบเช่นนั้นก็
 กระวนกระวายใจ เพราะยังมองไม่เห็นว่าจะแก้ไขได้อย่างไร ครั้นจะนั่ง
 นอนใจอยู่นานก็เกรงว่าบ้านเมืองจะเคียดคร้อนวุ่นวาย จึงจัดแจงเขียน
 หนังสือลับให้ยักษ์พิเรนถือไปให้พราหมณ์เทพจินดาฯยังเมืองมารัน
 เทพจินดาเมื่อได้ทราบว่านางยักษ์ของพญากาลวาศเข้าไปก่อเรื่อง
 เมืองโกญจา ทำเสน่ห์จนสิงห์โกรภพหลงก็เป็นห่วง จัดแจงสั่งงานการ
 ให้คนทำแทน แล้วก็รีบขี่ม้าเหาะไปยังกรุงโกญจาทันที

เมื่อมาถึงกรุงโกญจาแล้วเทพจินดาก็ตรงเข้าเฝ้านางสร้อยสุคา
 ททันที ต่างปรึกษาหารือถึงวิธีการที่จะแก้อาถรรพ์เสน่ห์ของนางยักษ์
 เพราะเรื่องนี้เป็นการคว่นจะปล่อยทิ้งไว้ยาวนานไม่ได้ เทพจินดา
 มีความรู้เรื่องนี้ดีเหมือนกันจึงอาสาเข้าแก้ พอตกเย็นพระอาทิตย์จวนจะตกดิน
 เทพจินดาก็ทำพิธีตั้งบายศรีแล้วให้เค็ดกอายุหกขวบยื่นประจำทั้งแปดทิศ
 ลงยันต์ปิดกระหม่อมทุกคน แลถือเทียนชัยเป็นสำคัญ เมื่อจัดครบตาม
 กระบวนพิธีแล้ว เทพจินดาก็เข้านั่งยังกลางโรงพิธีอ่านโองการ

"ร้องเรียกปีศาจมากลาคกลุ่ม
เป็นเมฆคลุ้มคล้ำฟ้าเวหาหน
กินเหล่าเข้ากราวเกรียวบัคเคี้ยวคล
ลูกเด็กคนยืนอยู่ข้างบูรพา
ถือเทียนชัยไฟสว่างออกทางหลวง
คนทั้งปวงไพร่นายทั้งซ้ายขวา
เด็กเดินออกนอกกำแพงลัดแลงมา
ถึงป่าช้าหลุมผีที่สำคัญ
บุกลงไปได้ผ้าผูกตราสัง
รูปคนทั้งสองสัมผัสนครกระสัน
พวกขุนนางค่างเอาผ้ากลับมาพลัน
อภิวันท์ทูลความพราหมณ์จินคา"

ด้วยอำนาจมนตร์ของเทพจินคาสะกศให้เด็กทารกวัยหกขวบที่ยืนประจำอยู่ที่ศบูรพาเป็นผู้นำทางไปยังที่ฝังรูปอาถรรพ์ เทพจินคาเมื่อได้รูปมาแล้วก็จัดแจงทำน้ำกรครครูปอาถรรพ์นั้นจนมนตร์ที่นางยักษ์กำกับไว้แน่นเสื่อม พอมนต์เสื่อมสิงห์ไกรภพก็ได้พระสติรู้สึกพระองค์ และเมื่อตรวจดูสังขารเห็นว่าซุบผอมไปถนัดตา ก็ยิ่งเพิ่มความเกลียดนางเทพกีนรามากขึ้น ถึงขนาดผลัดไสไม้ให้นางเข้ามาใกล้ทีเดียว แล้วก็ถามนางว่านี่เข้ามาอยู่ที่นี้กี่เดือนกันแล้วนี้ นางเทพกีนราชักเอะใจว่านี่เกิดอะไรขึ้นมาถึงได้มีอาการเช่นนี้เกิดขึ้น จึงตอบไปว่า ทูลกระหม่อมจะต้องมาถามทำไมกันเรื่องอย่างนี้ หม่อมฉันไม่ได้จัดทำบุญชีไว้นี้ คำตอบของนางทำเอาสิงห์ไกรภพชักฉุน เรียกพวกสาวใช้ให้มาจุดไฟส่องทางเสด็จกลับไปยังห้องบรรทมของนางสร้อยสุคาทันที

ฝ่ายนางเทพกีนราเมื่อเห็นพระอาการของสิงห์ไกรภพ

เปลี่ยนแปลงไปไม่สนใจใยดีนางก็ชักตกใจ เรียกนางยักษ์คินีเข้ามาเล่าเรื่องให้ฟัง นางยักษ์คินีเมื่อได้ทราบเรื่องเช่นนั้นก็นึกสงสัยว่าคงจะมีคนรู้วิชามาถ่ายถอนเสน่ห์กระมัง เมื่อนางยักษ์คินีนึกสงสัยเช่นนั้น ก็จัดแจง

ลอบไปคุ้ในป่าช้าที่ฝังรูปอาถรรพ์ไว้ก็เห็นว่าถูกขุด และผ้าที่ฝังไว้ก็หายไปด้วย นางยักษ์จึงตั้งใจเสียรีบกลับมาบอกนางเทพกนิราว่า เสียท่าเขาเสียแล้วละ ชินอยู่ในเมืองนี้ต่อไปคงไม่พ้นผิคนแน่ ยังไงก็รีบหนีเอาตัวรอดเสียก่อนดีกว่าจะได้ไม่อายเขา นางเทพกนิรากำลังกลัวก็ตกลงจัดแจงเอาปีกมาใส่แล้วก็ชวนกันเหาะหนีออกไปทางหน้าต่างแต่ในคืนวันนั้น

ครั้งรุ่งเช้าเมื่อสิงห์โกรภพตื่นจากบรรทมทรงไล่เลียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็รู้ว่าพระองค์มัวไปประทับอยู่กับนางเทพกนิราอยู่ถึงสี่เดือนและพราหมณ์เทพจินดาเข้ามาแก้อาถรรพ์ให้ พอรู้ว่านางเทพกนิราเป็นผู้ฝังรูปทำเสน่ห์พระองค์เช่นนั้นก็นึกพิโรธคร่ำครวญให้เฝ้าแก่ไปตามตัวนางเทพกนิรามาทันที แต่พวกเฝ้าแก่ชาวแม่ไปตามก็ไม่พบเพราะเทพกนิราได้หนีไปเสียก่อนแล้ว จึงกลับมาทูลให้ทรงทราบ สิงห์โกรภพจะให้ยกทัพออกติดตาม แต่พราหมณ์เทพจินดาทูลขอร้องไว้ เพราะเห็นว่าจะเป็นการเวรกรรมต่อไปไม่สิ้น ปล่อยไปจะได้บุญดีกว่า สิงห์โกรภพก็เห็นด้วยตกลงระงับการติดตาม เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเข้าใจกันดีแล้วสิงห์โกรภพก็พระราชทานรางวัลให้แก่พราหมณ์เทพจินดาที่ได้ช่วยเหลือแก่เรื่องร้ายให้กลายเป็นดี แล้วพราหมณ์เทพจินดาก็ลากลับไปบ้านเมือง

จะกล่าวถึงรามวงศ์โอรสของสิงห์โกรภพ ซึ่งไปรักษาพรตบวชเป็นฤๅษีอยู่ในป่า วันหนึ่งเหาะไปนั่งพักอยู่บนยอดเขา เหลียวคุ้ทัศนียภาพรอบๆ ภาย ก็ไปพบเรือทองลำหนึ่งลอยมาตามกระแสคลื่นและมาเกยอยู่ที่เชิงผา เฟ่งพินิจแลดูอยู่เป็นนานก็ไม่เห็นมีผู้คนออกมา รู้สึกแปลกใจเพราะเป็นเรือทองส่องไสภา ประคบน้ำต่างปีกมิดชิด เมื่อเกิดความสงสัยขึ้นเช่นนั้นก็เหาะลงไปคุ้ จัดแจงเอาพระขรรค์ฟันบานประคูปั้งลงและในทันใดรามวงศ์ก็ต้องชะงักงันอยู่กับที่ เมื่อแลเข้าไปในเรือเห็นมีสาวงามถึงเจ็ดนางนอนสลบอยู่ ทีแรกก็นึกถึงใจ เพราะตนเป็นฤๅษีจะไปแตะต้องผู้หญิงก็จะผิดศีล แต่มานึกคุ้ก็ผิดศีลห้าข้อกาเมนั้นท่านก็ว่าอย่าไปผิดลูกเมียผู้อื่นเท่านั้น นี่คุ้เป็นสาวบริสุทธิ์ผุ่คผ่องคงไม่เป็นไรหรอก เมื่อคิดไกลไปเช่นนี้ก็ใจกล้า เอามือไปจับคุ้ก็รู้ว่ายังไม่ตาย

จัดแจงเสกน้ำพรมนางทั้งเจ็ดให้ฟื้นขึ้นแล้วไถ่ถามเรื่องราว นางทั้งเจ็ดก็เล่าเรื่องให้ฟังว่านางเป็นลูกกษัตริย์ บ้านเมืองน้ำท่วมล่มจม พระบิดาจึงเอานางทั้งเจ็ดใส่เรือลอยมา และในที่สุดขอฝากเนื้อฝากตัวด้วย รามวงศ์จึงให้นางทั้งเจ็ดบวชถือศีลห้าศีลแปดถือพรตเหมือนกันหมด แต่ถึงแม้จะได้ถือศีลแล้วก็ตาม ยามเมื่อจะนอนรามวงศ์ก็ต้องกล่อมนิทรา

"เจ้าพี่เอ๋ยเคยนอนบรรจจรณ์แทน

มาพึงแผ่นผารองไม่ผ่องใส

สิ้นสุรางค์นางเห่แต่เรไร

จะเห่ให้ใสมายในราตรี

เคยฟังขับศัพท์เสียงสำเนียงร้อง

มาแซ่ซ้องเสียงจิ้งหรีดคังคืดสี

เคยบรรทมโสมนัสนางพักวิ

ไ้อยามนี้ น้ำค้างพร่างพอยม

เคยไถ่ยนิพนพาทย์ระนาดฆ้อง

ประโคมกลองกลางคืนให้ชื่นโฉม

อยู่ชายฝั่งฟังคลื่นเสียงกรีนโครม

เหมือนประโคมก่อนรุ่งในกรุงไกร

เชิญพระนุชบุตรีฟังพิกล่อม

งามละม่อมมิ่งขวัญอย่าหวั่นไหว

ถึงหนาวลมห่มแพรพอแก้ไ้

แต่หนาวในทรวงสะอื้นทุกคืนวัน"

รามวงศ์เมื่ออยู่ใกล้ๆ นางทั้งเจ็ดจิตใจก็ซุกจะรวนเรแต่หักใจได้

เพราะกล่าวสัจย์ไว้กับแก้วกนิรีไว้เสียแล้วว่าจะไม่มีคู่เคียงเรียงหมอนใหม่ แต่ครั้งจะทอดทิ้งเสียก็ให้นึกเสียคายน ฝ้าตริกตรองหาทางที่จะช่วยเหลือนางทั้งเจ็ดอยู่ตลอดคืนก็เห็นทางที่จะช่วยได้ คือคิดจะทำปีกให้นางทั้งเจ็ดบินไปได้เหมือนอย่างกนิรี ครั้นรุ่งเช้าจึงบอกนางทั้งเจ็ดว่าจะทำปีกประดับองค์ให้ แล้วก็เข้าป่าเก็บขนนกมาประดิษฐ์ใส่สายยนต์กลไกให้นางทั้งเจ็ดสวม และฝึกหัดให้บินจนกระทั่งนางทั้งเจ็ดบินคล่อง

แล้วจึงได้ออกเดินทางกันต่อไป

จะกล่าวถึงเมืองวิเรน ซึ่งทำวเทพมาลีเป็นผู้ครองนคร เมืองนี้
ผู้คนอยู่ในศีลในธรรมไม่มีอันธพาล คันไม้ในบ้านเมืองก็ล้วนแต่คัน
จันทน์ คันกฤษณา อันเป็นไม้หายากและราคาแพง มีนักปราชญ์ราชครู
ผู้วิเศษสามารถเหาะเหินเดินอากาศมากมาย ทำวเทพมาลีมีราชโอรส
องค์หนึ่งทรงพระนามว่าเทวราช ผิวกายสีม่วง อายุสิบห้าปี รู้วิชาเดินน้ำ
ดำดิน ถอดหัวใจได้สารพัด นอกจากนี้ยังเก่งในทางพิณเสียวอีกด้วย
วันหนึ่งซึ่งหงส์ย่นคบินขึ้นไปบนอากาศ เกิดพายุมีครีမ်พัดเอาหงส์ปลิวลม
ไปถึงเนินทรายหว่างเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งพวกอสูรกำลังก่อกองภูมณฑ์เพื่อทำ
พิธีชุบตัวให้กลายเป็นเพชร ใครฆ่าไม่ตาย แล้วจะได้ครองโลกแต่ผู้เดียว
เมื่อมันเห็นเทวราชเหาะข้ามกองเพลิงพิธีของมันไปจนไฟดับเช่นนั้น ก็
โกรธลุกทะเล่สิ่งขึ้นจับเทวราชฟาดกับหิน แต่เทวราชรีบถอดหัวใจฝากใน
หินเสียทัน ร่างจึงกลายเป็นหุ่นที่ไร้วิญญาณและกลายเป็นอาหารอัน
โอชะของอสูรไป

พอมนตร์เสื่อมอากาศที่มีครีမ်อยู่เมื่อครู่ก็สว่าง อสูรมองจ้องไป
ในอากาศก็เห็นรามวงศ์และนางทั้งเจ็ดเหาะมา อสูรก็แลบลิ้นเลียริม
ฝีปากเพราะจะได้อาหารอันโอชะกินอีก แต่รามวงศ์ไม่ยอมให้ยักษ์เถื่อน
เล่นได้ง่ายๆ เมื่อเห็นยักษ์ปรีเข้ามาก็หวดด้วยพระขรรค์ตามคิดด้วยจักร
ถูกแขนขาดกระจุย แต่มันนำอัสจรรย์ แขนหัวตัวที่ขาดกลับต่อติดเข้า
อย่างเดิมได้อีก ครั้นเปลี่ยนมาใช้ศรแผลงไปถึงแสนเล่มแทงทะลุปรุไป
หมดนั้น ก็ไม่แสดงทีท่าว่าจะตายเอาเลย รามวงศ์อ่อนใจเหนื่อยเหน็ดมาก
ยื่นศรจักรขรรค์คทาให้นางทั้งเจ็ด ส่วนพระองค์เองถือพระแสงตรีเข้าต่อสู้
อสูรก็ไม่ยอมถอย กางแขนจะเข้ารวบ นางที่ถือจักรเห็นรามวงศ์จะเสียท่า
ก็ขว้างจักรไปถูกยักษ์ตัวขาด เจ้ายักษ์ร้ายพยายามอ่านมนตร์ต่อตัวก็ไม่
คิดก็รู้ว่าผู้หญิงขว้างมา มนต์จึงเสื่อม เจ้ายักษ์ใจเสียล้มลงขาดใจตาย

พอยักษ์ตายพวกเทวดานางฟ้าก็ออกมาโปรยดอกไม้มารำอวยพร
ขณะที่รามวงศ์นั่งพักอยู่บนยอดเขานั้นเองก็ได้ยินเสียงดังออกมาจาก
ก้อนหินบนเขาว่า ผู้เป็นเจ้าทรงศีลทั้งแปดช่วยชุบชีวิตให้ข้าด้วยเถิด

รามวงศ์ไฉนก็นึกสงสัยว่าจะเป็นผีปีศาจมาหลอกหลอนกระมัง แต่ก็
ไม่แน่ใจจึงร้องถามไปว่า จะให้ช่วยนะเรื่องอะไรกัน เสียงจากก้อนหินก็
เล่าเรื่องตั้งแต่ที่หงส์ย่นต์ออกมาเที่ยวแล้วถูกยักษ์จับฟาดกลืนร่างไปให้
รามวงศ์ฟัง และขอให้เอาร่างออกจากท้องยักษ์ ดวงจิตที่ติดหินอยู่ก็จะ
เข้าสู่ร่าง ก็จะกลับฟื้นคืนขึ้นมาอีก รามวงศ์เมื่อทราบเรื่องเช่นนั้นก็
จัดแจงเอาพระขรรค์ผ่าท้องยักษ์ยกเอาร่างของเทวราชออกมา เมื่อดวง
จิตเห็นร่างก็ลอยมาเข้าที่ก็กลับมีชีวิตคืนขึ้นมาอีก เทวราชจึงเชิญให้
รามวงศ์และคาบสสินีทั้งเจ็ดเข้าไปประทับในเมืองวิเรน ท้าวเทพมาลี
เห็นรามวงศ์และนางทั้งเจ็ดถือพรตเป็นคาบสแต่ยังหนุ่มๆ สาวๆ ก็
ศรัทธาฝากเทวราชให้เป็นลูกศิษย์ รามวงศ์จึงพาเทวราชเดินทางไปด้วย
ทั้งเก้าเดินทางมาหลายเดือนก็มาถึงยังอาศรมกลางป่าแห่งหนึ่ง
ซึ่งเป็นที่อยู่ของคาบสชื่ออนุโรธ มีอายุถึงหมื่นสี่พันปี ไม่ได้กินอะไรเลย
นอกจากกินลมเป็นอาหาร ทั้งหมดขอพักอาศัย และรามวงศ์ขอให้ช่วย
ชี้ทางไปเมืองพระบิดาให้ ซึ่งพระอนุโรธก็ไม่ขัดข้องบอกหนทางให้ และ
ว่าจะต้องเดินทางไปปีครึ่งจึงจะถึง ทั้งหมดค้างอยู่คืนหนึ่งก็กราบลา
เดินทางต่อไป

ระหว่างที่เหาะมานั้นเอง รามวงศ์ก็พบเข้ากับนางประหลาดคือ
มีหน้าเป็นยักษ์ มือเท้าเหมือนอย่างครุฑ มีเขี้ยวแก้ว ทำทางน่าเกรงขาม
ไม่ใช่บ่อย นางคนพี่อายุสิบเก้า สาวคนน้องอายุสิบสี่ เป็นกำพร้าทั้งพ่อ
และแม่ ตั้งแต่พ่อแม่ตายก็คิดใคร่จะมีคู่ วันนั้นเหาะหาสามีอยู่ทั้งวันก็
เผอิญมาพบรามวงศ์และพรรคพวกเข้าพอดี นึกดีใจว่าคงสมใจละคราว
นี้ รามวงศ์เห็นท่านางทั้งสองเข้าก็รู้ใจแต่จะสนองความต้องการก็ไม่ได้
เพราะได้บวชเป็นคาบสถือพรตอยู่ ฝ่ายนางทั้งสองก็พยายามจะบังคับ
ให้รามวงศ์เป็นสามีให้จงได้ รามวงศ์ก็ไม่ยอม โมโหขึ้นมาจะฆ่าเสีย
นางทั้งสองก็เลยพนันว่าถ้าฆ่านางไม่ตายรามวงศ์จะต้องเป็นผัวของนาง
รามวงศ์กำลังฉุนก็ตกลง แต่แปลก จะพันทางอย่างไรก็ไม่ถูก ตกลงจะ
ต้องทำตามสัญญา แต่รามวงศ์หาทางแก้โดยหลอกให้บวชถือศีลเสีย
และห้ามเข้าใกล้กันเพราะจะผิดศีลไปได้ ซึ่งนางยักษ์ทั้งสองก็เชื่อ

ทั้งหมดจึงได้เดินทางมุ่งไปสู่กรุงโกญจาเพื่อเฝ้าสิงห์ไกรภพต่อไป และ
เมื่อญาติวงศ์ได้พบกันพร้อมหน้าต่างก็มีความยินดี ชีวิตของสิงห์ไกรภพ
ที่ต้องร่อนเร่ผจญภัยเป็นอันสมมุติยุติลงแต่เพียงเท่านี้

